

ஓடுகுடி லுணர்

கே-ஆர்-டெலி

Reserve

TEV

(சென்னை) பி.டி. பி.டி. 0

ஒரு பிடி மண்

190

ORU PETI MAN

கே. ஆர். டேவிட்

KE. R. DEVIT

மீரா வெளியீடு:

யாழ்ப்பாணம்.

462576
Digitized by Noolanam Foundation.
noolanam.org | aavananam.org

- ஒரு பீடி மண்
- கே. ஆர். டேவிட் (நூலாசிரியர்)
- அட்டை ஒவியம்: தயா
- முதல் பதிப்பு ஆவணி 1994
- வெளியீடு: 25
- மீரா வெளியீடு
- 38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்
- அச்சமைப்பு: மகாலக்ஷ்மி அச்சகம்
- 127, காங்கேசன்துறை சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

விலை: 60/- ரூபா

ORU PIDI MANN □

K. R. DAVID (Author) □

Cover: THAYA □

Publication: 25 □

Published By □

MEERA VELIYEEDU

38, Vembadi Road, Jaffna.

Printed by □

MAHA LUXMI PRESS

127, K. K. S. Road, Jaffna.

புதிப்புரை

1988 ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணில் இருக்கும் போது " மீரா பிரசுரம் " வெளிவரத் தொடங்கியது. இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணிலிருந்து வெளியேறிய பின் ஏற்பட்ட அமைதியும்-சமாதானமும் சில மாதங்களே நீடித்தன பெரும் நெருக்கடியின் மத்தியில் மீரா பிரசுரமாக இருபத்தைந்து ஆக்க இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளோம்.

இது மீரா பிரசுரத்தின் "வெள்ளி இதழ்".

ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களோடு சேர்ந்து பணி புரியும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. பூக்களோடு சேர்ந்து நாரும் மணம் பெறும் என்பார்களே. அதைப் போல நாரான நானும் மணந்துள்ளேன்.

" படைப்பு உயர்ந்ததா? படைப்பாளி உயர்ந்தவனா? என்று என்னைக் கேட்டால் படைப்பே உயர்ந்தது என்பேன் படைத்தவனுக்கு ஆயுள் என்பது எழுபதோ, நூறோ ஆண்டுகள் தான். படைத்தவனைவிட ஆயுள் அதிகம் கொண்டது படைப்பு.

ஓர் உன்னதமான படைப்பு படைத்தவனின் மரணத்திற்குப் பின்னும் படைத்தவனை வாழவைக்கிறது.

ரஷ்ய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் " மாக்ஸிம் கோர்க்கி" படைத்த படைப்புக்கள் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன. அவரது " தாய் " ஓர் புரட்சிக் காவியம்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் " மகாகவி பாரதி " படைத்த படைப்புக்கள் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன.

எமது மண்ணில் போராட்ட சூழ்நிலையில் பல உணர்ச்சிகரமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றுள்ளன .. பல தியாகங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன... அவற்றை எல்லாம் இலக்கியத்தின் ஊடாக நாளைய சந்ததிக்கு -- காலப் பதிவு இலக்கியங்களாகப் படைக்க எழுத்தாளர்கள் முன்வர வேண்டும் .

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் பதிவாக அமைய வேண்டும். இந்த நூலில் உள்ள கதைகளில் இது வெளிப்படுகின்றது.

சமாதானம் ஏற்படலாம் மீண்டும் யுத்தம் வரலாம். இலக்கியங்கள் ஊடாக தொடர்ச்சியான விடுதலை உணர்வை மக்கள் மனதில் எழுத்தாளர்களால் வளர்க்க முடியும்.

வெள்ளி இதழ் கண்டுவிட்ட மீரா பிரகரங்களை ஒட்டு மொத்தமாக ஆய்வு செய்தால் எழுதப்பட்ட காலத்தால் கதைக் கருக்களால் அவை வேறுபட்டவை. கால ரீதியான மாற்றங்களை இந்தப் படைப்புகள் ஊடாகத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

ஆரம்பப் படைப்புகள் குடும்ப வாழ்வையும், 1991இன் பின்னாலானவை போராட்டம் கலந்த மக்களின் வாழ்வையும் இயல்பாகச் சொல்லியுள்ளன.

இந்த வகையில் மீரா பிரகரம் பெருமை கொள்கிறது. இவை சரியாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும் எனவும் நான் விரும்புகிறேன்.

அன்பான புத்தக வியாபாரிகளே!

வாசகர்கள் மனம் விரும்பி ஈழத்து நூல்களை தேடிப் பெற்று வாசிக்கும் சூழல் இரண்டாவது ஈழப் போர் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இருந்தது.. புத்தக வியாபாரிகள் அதை மறக்கவும் கூடாது... மறைக்கவும் முடியாது.

அன்று எங்கும் அகதியாகச் செல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களே சொல்லுங்கள்.

அன்றிருந்த வாசகர்களின் ரசனை இன்று மாறுவதற்கு காரணமானவர்கள் யார்?...

நன்றி- மீரா பிரகரங்களை அழகாக வெளிவர ஒத்துழைப்பு வழங்கி வரும் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களுக்கும் பிரியமுள்ள வாசகர்களுக்கும்.

அன்புடன்...

மீரா - லிகேசரி

என்னுரை

“ஒரு இனமோ, அல்லது வர்க்கமோ மிக மோசமாக அடக்கப்படும் போது, அடக்கப்படுகின்ற இனமோ, அல்லது வர்க்கமோ அந்த அடக்குமுறைக்கெதிராக கிளர்ந்தெழுவது தவிர்க்கமுடியாதது”.

பேரினவாத அரசினால் மிக மோசமாக அடக்கியொடுக்கப்பட்டு வந்த தமிழினம் இன்று பேரினவாத அரசிடம் தமது அரசியல் உரிமை கோரிப் போராடுகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட போராட்ட வரலாற்றுத் தத்துவப் படி இன்று நடக்கின்ற தமிழீழத் தேசியம் அமைப்பதற்கான போராட்டமும் தவிர்க்கமுடியாதது.

தத்துவங்கள் நடைமுறையிலிருந்தே பிறக்கின்றன. அந்த வகையில் தத்துவங்கள் மீண்டும் நடைமுறையாகும் என்பதில் ஐயமில்லை ஆனால் காலத்திற்கேற்ப போராட்ட நடைமுறை வடிவங்களில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள் அடிப்படைத் தத்துவ விளக்கத்தில் மக்களுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடும். நாம் அவைகளை இனங்கண்டு புரிந்து கொள்வது அவசியம்.

இன்று நடக்கின்ற போராட்டத்தில், நமது வாலிபர்களின் இமாலயத் தியாகங்கள், போராட்ட வரலாற்றில் புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இத்தியாகங்கள் யாவும் பதிவுகள் ஆகி நமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும் என்ற எனது ஆவலில் இத்தொகுதி மூலம் மிகச்சிறிய பகுதியை நிறைவேற்றியுள்ளேன்

மீரா வெளியீட்டக பொறுப்பாளர் எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. டேவிட் லிகோரி அவர்களுக்கு நன்றி.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளைப் பிரசுரித்த பத்திரிகைகளுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்

‘மிதிவை’

பிடாரி கோவிலடி,

ஆனைக்கோட்டை.

கே. ஆர். டேவிட்

உள்ளே...

1. எண்ணக்கரு சிதைகிறது	I
2. எரிமலை	10
3. ஜென்ம பாவம்	21
4. தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்	29
5. சரித்திரம் திரும்பும்	40
6. ஒரு பிடி மண்	49
7. சிணுங்கி	58
8. பலமான சிந்தனைகள்	66
9. மெழுகுவர்த்தி	77
10. குருத்துக்கள்	85
11. தாகம்	96

எண்ணக் கரு சிதைகிறது

கோவில் மைதானத்தில் மனித அரவங்கள் கேட்கின்றன. அதைத் தொடர்ந்து கோவிலுக்குள் பொருட்கள் தட்டப்படும் ஓசைகள்... சகல நம்பிக்கைகளையும் இழந்து, ஆண்டவன் சந்நிதானத்தை நம்பிய மனிதர்களின் ஆரவாரம்...

தெய்வீக அமைதி நிலவவேண்டிய அலயத்துள் மனிதர்களின் மரண ஓலங்கள் கேட்கின்றன.

அதைத் தொடர்ந்து...

மிகப் பெரிய வாகனங்களின் இரைச்சல்... தொடர்ந்து சூறுணிக்கற்களில் சப்பாத்துகள் பதிந்து மீளுகின்ற ஓசைகள்...

காக்கிச் சட்டைகளின் வருகை!

கோணமலை, பரதனை இறுக அணைத்துக் கொள்கிறான்!

கோணாமலை தனி ஆளாக இருந்தால் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட சில நிமிடங்களிலேயே கோயிலுக்குள் புகுந்து ஒளித்துக் கொண்டிருப்பான். ஆனால்

இப்போது அவனால் ஓடமுடியவில்லை. ஏனென்றால் பரதன் அவனோடு நின்றான்.

பரதன்—கோணாமலையின் மகன். ஒன்பதுவயதுச் சிறுவன். கோணாமலையோடு சரிசமமாக பரதனால் ஓடமுடியுமா?

கோணாமலை பரதனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு எட்டி நடக்கிறான்; பரதன் ஓடுகின்றான்.

ஏதாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டால் கோயிலுக்குள்ளை தான் ஒளிக்க வேண்டும் என்று ஏற்கனவே சொல்லி வைத்திருந்தான். அதனால் இப்பொழுது அவர்களுக்குள் பிரச்சினை இருக்க வில்லை. இரவு ஒன்பது மணிக்குமேலிருக்கும். உயிரை காப்பாற்றிக்கொள்ள புகலிடம் தேடி ஓடும் மக்கள் கூட்டத்தோடு கோணாமலையும் பரதனும் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

கோணாமலையின் வீட்டிலிருந்து கால்மைல் தூரத்தில் தான் அந்தக் கோயில் அமைந்திருந்தது அது ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயம்.

“மாதா கோயில்” என்று கூறுவார்கள். அந்த ஆலயத்தோடு ஒரு ஆண்கள் பாடசாலையும் அமைந்திருந்தது.

அந்த ஆலயத்திற்குச் செல்வதற்கு இரண்டு வழிகளிருந்தன. ஒன்று பிரதான வீதியில் அமைந்திருக்கின்றது. இதிகாள் ஆலயத்திற்குரிய “கேற்” — இன்னொன்று கோயிலின் பின்புறமாக அமைந்திருந்தது. அது பாடசாலைப் பாளிப்பிற்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் சிறிய “கேற்”

எங்கமே புகைமண்டலம்... உயிரைப் பாதுகாக்க மக்கள் படும் அவதிகள் -- அவலக்கால்கள்... உயிரைக் குடிக்கும் ஈயக் குண்டுகள், லெளளிலும் சுவர்களிலும் பட்டுக் கெறிக்கும் ஓசைகள் -- வானத்தைக் துளையிடுவது போன்ற தீ நாக்குக்கூர்கள்...!

பிரதான வீதிக்கு வந்து தேவாலய முன் “கேற்” றுக்கு வரப் பயப்பட்ட கோணாமலை. பின்பக்கமாக உள்ள கேற்றை நோக்கி நடந்தான்.

பிற்பக்க கேற் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. “அப்பா... ஏறிக் குதிப்பமா...? பச்சை மண்ணான பரதன். தகப்பனின் மன நிலையைப் புரிந்துகொண்டு கேட்கின்றான். இதே மாதத்தில் இதற்கு முன் இரண்டு கடவைகள் ஓடிய அனுபவம்...! அனுபவங்கள் சாவதில்லையே!

“ஏறிக் குதிப்பியா...”

“ஓம்...”

தகப்பனின் அனுமதியை எகிர்பார்த்து நிற்காமல் கம்பிகளில் பிடித்து ஏறி ஆசைய வளவினுள் குதிக்கின்றான் பரதன்.

கோணாமலை, தான் வைத்திருந்த கோற் பையை மதி லுக்கு மேலால் போட்டுவிட்டு அவனும் ஏறிக் குதிக்கின்றான்.

இருவரும் கோயில் வளவினுள் நிற்கின்றனர். தகப்பன் போட்ட கோற் பையை கையிலெடுத்த பரதன் கோயிலுக்குள் ஓடுவதற்குத் தயாராகின்றான்.

“அப்பா அங்கை பாருங்கோ...” பரதன் பிரதான வீதிப் பக்கம் சுட்டிக் காட்டுகின்றான்.

“யானை மார்க்” வெடிப்பெட்டியின் முன் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் படத்தில் யானை தன் தும்பிக்கையை மேலுயர்த்தி நிற்பது போல்... பல வாகனங்கள் செல்வது மதி லுக்கு மேலால் தெரிகின்றது!

கோணாமலை நின்று கொண்டிருக்கும் இடத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து யார் தூரம் நடந்து வலப்பக்கம் திரும்பினால் கோயில் வாசலை அடையலாம்...

கோயில் வாசலில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் "மேக்கூரி பல்ப்" பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது; அந்தப் பக்கம் செல்ல முடியாது!

என்ன செய்வது...?

கோயிலையும், பாடசாலையையும் எல்லைப் பிரித்துப் போடப்பட்டிருக்கும் தார்ப் பீப்பாச் சுகரத்தினாலான வேலி... அந்த வேலியோடு அடர்ந்து வளர்ந்து நிற்கும் அலரிமரம் கோணாமலை பரகனையும் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் அந்த அலரி மரக்கடியோடு படுத்துக் கொள்கின்றான்.

இப்பொழுது கோணாமலையின் மனதில் ஓரளவு ஆறுதல்.

ஒவ்வொரு வினாடியும், ஒவ்வொரு யுகமாகவே கழிந்து கொண்டிருக்கின்றது... சூம் நிலையில் மாற்றமில்லை பயங்கரம் தான்.

அவன் பரதன் - அவன்கூட எவ்வளவு அவதானமாகக் கிடக்கின்றான். மேல் நோக்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு அலரிக்கொப்பை இழுத்து வளைத்து தங்களை மறைத்துக் கொள்கிறான்.

கோணாமலை ஒரு ஆசிரியன்!

கனது பல்லிடிட்டை சம்பளத்தில் பதினான்கு வருடங்கள் சேமித்து கட்டப்பட்டிருக்கும் குறைமாத குழந்தை போன்ற அந்த வீட்டை விட்டுப்போக அவனால் முடியவில்லை. தான் நின்றாலும் அந்த வீட்டைக் காப்பாற்றிவிட முடியாதென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். பாடுபட்டுக் கட்டிய வீடு என்ற உணர்வு அவனைத் தடுத்து விட்டது.

மனைவியையும் ஏனைய மூன்று பெண்களையும் பாதுகாப்புக் கருதி வேறொர் இடத்திற்கு அனுப்பி விட்டான். பரதனையும் அனுப்பிவிடத்தான் அவன் முயற்சித்தான்; ஆனால் பரதன் பிடிவாதமாக மறுத்து தகப்பனுடன் நின்றுவிட்டான்.

கோணாமலையும் பரதனும் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டுப் படுத்திருந்தனர் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் காபனத்தின் "வழமையான" செய்திடி வடைந்து சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும்.

எண்ணக் கரு சிதைகிறது -

□ 3

அவதி நிறைந்த மனித நடமாட்டம். அதைத் தொடர்ந்து வழமையான ஒலிகள்...!

கோணாமலை வேலித் துவாரத்தினூடாக தெருவைப் பார்த்தான்... பழக்கப்பட்டுப் போன அந்த நிகழ்வுகள் தான்...

மரணத்தால் துரத்தப்படுகின்ற மனிதர்கள்!

கோணாமலை பரதனை — ஏற்கனவே எடுத்து வைத்திருந்த அந்தத் தோற்பையையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்.

வெட்டி விடப்பட்டிருந்த பின் பக்கப் பாதையால் சென்று கல்லு நோட்டில் மிதந்து இங்கு வந்துவிட்டனர்.

அலரிமரத்தடியில் அவர்கள் கிடக்கின்றனர். கோணாமலைக்கு ஏற்பட்ட நம்பிக்கை போல் இன்னும் சிலருக்கு ஏற்பட்டு கோவிலுக்குள் சென்று ஒளிந்து கொள்வதற்காக கோவில் மதிலால் ஏறிக்குதிக்க நினைத்து... மதிலுக்கு மேல் ஏறிவிட்டனர் பாவங்கள்... உயிர்கள் உதிர்ந்து...

வெற்றுடல்கள் கோயில் மைதானத்தில் விழுகின்றன.

கோணாமலையின் உடலெல்லாம் புல்லரித்து... பரதனை இறக அணைத்துக் கொள்கிறான். பரதனின் உடல் பயத்தினால் நடுங்குகின்றது.

“அப்பா...” மிகவும் இரகசியமாக அழைக்கின்றான் பரதன்.

“என்ன...”

“...அவங்களெல்லாம் செத்துப் போனாங்களா...”

“ஓம்...”

தொடர்ந்து அவர்களுக்கிடையில் அமைதி நிலவுகின்றது.

“அப்பா...” சில நிமிடங்களின் பின் பரதன் திரும்பவும் தகப்பனை அழைக்கின்றான்.

“என்ன...”

“என்ரை நாய்க்குட்டி பாவந்தானே...”

“ஏன்...”

“செத்துப் போயிருக்கும்” மதிலில் ஏறியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட முடிவைப் பார்த்து பரதன் தனது நாய்க்குட்டிக்கும்

இப்படியொரு முடிவு ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதிக் கேட்கின்றான்.

பரதன் ஒரு நாய்க்குட்டி வளர்க்கின்றான் அதன் பெயர் "சீபா"

பாடசாலைக்குச் செல்கின்ற நேரத்தைவிட ஏனைய நேரம் முழுவதும் அந்த நாய்க்குட்டியோடுதான் பரதன் நிற்பான். "சீபா" என்று பரதன் அந்த நாய்க்குட்டியைக் கூப்பிட்டால், அவனை நோக்கி ஓடி வந்து முன்கால்கள் இரண்டையும் தூக்கி நிற்கும் அழகு... சீபா அவனது உயிர்.

"நாயைக் கொல்லமாட்டினம் .."

"ஏன் ..."

"... நாயிலை அவைக்குக் கோவம் இல்லை..."

"எங்களிலை அவையளுக்கு கோவமா ..."

"ஓம்..."

"எங்களிலை அவையளுக்கு என்ன கோவம்..."

மாங்காய் அளவிலான சிறிய பிரச்சினை என்றால் பரதனுக்கு விளக்கி விடலாம். ஆனால், அது மாங்காய் வடிவிலான மண் பிரச்சனை கோணாமலை ஒரு ஆசிரியன் அவனால் விளக்க முடியும். ஆனால் பரதனால் விளங்கிக் கொள்ள முடியுமா...?

"பரதன்... இப்ப உங்களுக்கு விளங்காது... "கோணாமலை மிகவும் வேதனையோடு கூறுகின்றார்.

"... அரிதிலும் அரிது... மானிடராய் பிறத்தல். அரிது" இந்த வரிகளைத்தான் தன் ஆசிரிய சேவைக் காலத்தில் எத்தனை தடவைகள் கூறி... விளக்கியிப்பார்...

அதே வரிகளை இனிமேல் அவர் கூறமாட்டார்!

வானத்தில் மிதந்து வருகின்ற புகைமண்டலம்... அப்பகுதியையே மறைக்கின்றது... புகையோடு சேர்ந்து வரும் றப்பர் மணம்... றப்பர்மணத்தோடு கலந்து மணக்கும் கருகிய இறைச்சி மணம்...

“அப்பா...”

“என்ன...”

“கடவுள் இப்ப எங்கையிருப்பார்...” பரதனின் ஒவ்வொரு கேள்வியும் ஒவ்வொரு, பாறாங்கல்லாய் கோணாமலையின் இதயத்தில் வீழ்கிறது.

“கடவுளும் எங்களைப் போல எங்கை யெண்டாலும் ஒளிச் சூக் கிடப்பார்...”

“அவரிலையும் கோவமா...”

“ஓம் ...”

திடீரென்று ...

யானை போன்ற தொரு வாகனம் அந்த ஆலய மைதானத்தை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி செல்கிறது.

“கோணாமலை பரதனை அணைத்துக் கொண்டார் ...”

“அப்பா ...”

“என்ன...”

“சுண்ணி வேணும்...” கோணாமலை சுற்றுப் புறங்களைப் பார்க்கிறார். மந்தமான ஒரு அமைதி.

இவர்கள் படுக்கிருக்கும் மரக்கடியில் இருந்து கிட்டக்கட்ட நான்கு, ஐந்து அடிதள்ளி தண்ணீர் “பைப்” தெரிகின்றது. பாடசாலை மாணவர்களின் பாவனைக்காகப் பொருக்கப்பட்டிருக்கும் தண்ணீர் பைப்.

“சத்தம் போடாமல்... மெல்ல மெல்ல தவண்டு போய் குடிச்சிட்டு வா.....”

பரதன் தவழ்ந்து, தவழ்ந்து பைப்படிக்கு வருகின்றான். பைப்பின் மேற் பக்கம் முறிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றது!

இந்த மாதம் முழுவதும் இப்பாடசாலை இயங்கவில்லை... அதற்குள்... எரிகிற வீட்டில் பிடிங்கினது லாபந் என்று கூறுவார்களே...!...? யாரோ... ஓடவேண்டிய அவசியமில்லாதவர்கள் அதை முறித்துக் கொண்டு போய்விட்டனர்.

உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடுகின்ற மனிதர்... அந்த மனிதர்களின் உடைமைகளை அபகரிக்க ஓடுகின்ற இன்னொரு வகை மனிதர்!

தவழ்ந்து சென்ற பரதன், திரும்பவும் தவழ்ந்து வருகின்றான்

“அப்பா அதை ஆரோ முறிச்சுப் போட்டினம் தண்ணியில்லை...”

“பிறகு குடிப்பம்...” கோணாமலை பரதனைச் சமாதானப்படுத்துகிறான்.

“அப்பா” சில நிமிடங்கள் மௌனமாகக் கிடந்த பரதன் தகப்பனை மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் அழைக்கிறான்.

“என்ன...”

“நாங்களும் நாயாகப் பிறந்திருக்கலாம்.....”

“என்.....”

“பயமில்லாமல் லீட்டிவை நீண்டிருக்கலாம்...” நாயளிலை அவர்களுக்கக் கோவமில்லை. நாயளைக் கொல்ல மாட்டினம். என்று கோணாமலை கூறியதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பரதன் இப்படிக் கூறுகிறான். நாற்பத்தைந்து வருடகால வாழ்வின் பின் கோணாமலைக்கு மனதில் ஏற்பட்ட இந்த ‘நாய்ப் பிறப்பு’ நினைவு ஒன்பது வயதில் பரதனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

இந்த மண்ணின் எதிர்காலப் பிரசையின் மனதில் உருவாகி விட்ட எண்ணக்கரு!

“நாயாகப் பிறக்க வேண்டும் இந்த மண்ணின் எதிர்காலம்.

தினசரி எத்தனை மரணங்கள்? ஆனால் சுடுகாடுகளிலோ... மனித நடமாட்டமின்றி புல் பூண்டுகள் முழங்காளாவில் வளர்ந்து போய் நின்றன... கதவுகள் கறள் பிடித்துப்போய் விட்டன. உடல் எங்கு சரீகின்றதோ... அந்த இடந்தான் சுடுகாடு!

திடீரென்று...

கோவில் மைதானத்தில் மனித அரவங்கள் கேட்கின்றன. அதைத் தொடர்ந்து, கோவிலுக்குள் பொருட்கள் தட்டப்படும்

எண்ணக் கரு சிதைகிறது —

□ 7

ஓசைகள்... சகல நம்பிக்கைகளையும் இழந்து, ஆண்டவன் சந்நிதானத்தை நம்பிய மனிதர்களின் ஆரவாரம்...!

தெய்வீக அமைதி நிலவவேண்டிய ஆலயத்துள்... மரண அமைதி நிலவுகின்றது. அந்த அமைதியைத் தொடர்ந்து...

மிகப் பெரிய வாகனங்களின் இரைச்சல்! தொடர்ந்து குறுணிக் கற்களில் சப்பாத்துகள் பதிந்து மீழுகின்ற ஓசைகள்! கோணாமலை, பரதனை இறுக அணைத்துக் கொள்கிறான்.

இதுவரையில் கோணாமலையின் இதயந்தான் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அந்த இதயமே அசைந்து, மார் பெலும்புக் கூட்டோடு மோதுவது போன்ற உணர்வு...!

கோணாமலையின் கண்கள் அகலக்கொண்டு கோவில் மைதானத்தையே நோக்கியபடி இருக்கின்றன...

ஒரு நாய்—

நடக்க முடியாமல் நடந்து வருகின்றது. நோய்வாய்ப்பட்ட செத்தல் குட்டை நாய்.

அந்த நாயை கோணாமலைக்கு நன்கு தெரியும். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு யாரோ கொண்டு வந்து கோயிலடியில் போட்டு விட்டுப் போன ஒரு நாய்க்குட்டி.

அனாதையாகக் கிடந்து—கத்தி... பாதிரியாரின் எச்சில் உணவுகளையும், பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் எச்சில் உணவுகளையும் உண்டு வளர்ந்து, இக்கோயிலுக்கும், பாடசாலைக்கும் காவலாகி...

நாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களால் பாதிரியாரும் இடமாறிப் போய்விட... பாடசாலையும் ஒழுங்கின்றிப் போய்விட நாய் பட்டினி கிடந்து, நோய்க்குள்ளாகி மெலிந்து போய் விட்டது.

அதே நாய்தான்!

கோணாமலை அந்த நாயைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை... அதிலும், இன்றோ நாளையோ இறந்து விடப்போகின்ற செத்தல் குட்டை நாய்.....!

பயங்கரமான மரண அமைதி நீடிக்கின்றது...

“அப்பா...”

“என்ன...”

“என்றை நாய்க்குட்டி... நிக்ருந்தானே...”

“கட்டாயம் நிக்ரும்... நீ கவலைப்படாதே...” கோணாமலை நம்பிக்கையோடு கூறுகின்றான். அதர்மத்துக்கும் ஒரு எல்லையுண்டு. என்று கோணாமலை நம்பினான்!

அடுத்த வினாடி... துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தம்...

அவனின் நம்பிக்கை தகர்ந்து. அதர்மத்தின் எல்லை உடைகின்றது ..

நடந்து வந்த அந்த நாய்... கத்தவும் பலமின்றி, தீனக் குரலில் கத்தி நின்ற இடத்திலேயே சுழன்று... விழுந்து... அடித்து மரணிக்கின்றது!

மைதானத்தில் எரிகின்ற மின்சார பல்பின் ஒளியில் — அதன் தலை சிதறிப் போயிருப்பது நன்கு தெரிகின்றது.

குறுணிக்கல்லோடு சப்பாத்துகள் தேய்ப்படுகின்ற ஒலி சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து... வாசலில் வாகனங்கள் புறப்படுகின்ற இரைச்சல் ..

‘ அப்பா ... ’

“என்ன பரதன்...”

“நாயளிலை கோவம் இல்லையென்று நீங்கள் சொன்னது பொய்தானே...” பரதனின் கேள்விக்கு கோணாமலையால் பதில் கூற முடியவில்லை... மெளனமாகக் கிடக்கின்றான்.!

பரதன் அது எங்கடை சாப்பாட்டைத் திண்டு வளர்ந்த நாய்... அதாலைதான் அதுக்கும் எங்கடை முடிவு... ” சில நிமிடங்களின் பின்பு கோணாமலை கூறுகின்றார் “நாயாகப் பிறக்க வேண்டும்” என்ற எண்ணக்கரு சிதைந்தது... மனம் வெறுமையாகி... இப்போது கோணாமலையின் பார்வையில் — மதில், ஏறிப்பாயும் போது உயிர்களை உதிர்த்த சில வெற்றுடல்களோடு, அந்த நாயின் வெற்றுடலும் தெரிகின்றது.....!

வீரகேசரி: 29-06-1986

மறு பிரசுரம் = மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

எரிமலைகள்

மனித உடலின் உள்நுறுப்புக்களை விளக்க
 குவதற்காக ஆசிரியர் எலியின் உடலை வெட்டி
 உள்ளுறுப்புக்களை விளக்கினார்...

ஆனால் மாணவர்களோ அக்கறையின்றி
 நின்றனர்...!

அதற்கான காரணத்தை ஆசிரியர் விசாரித்த
 போது...

மனிதனால் வெட்டிய பிளக்கப்பட்ட எத்த
 னையோ மனிதர்களின் உடல் உள்ளுறுப்புக்
 களைத் தாங்கள் பார்த்து விட்டதாக மாணவர்
 கள் கூறினார்கள்.

அதிலும் தனது தகப்பன், தாயின் உடல்
 உள்ளுறுப்புக்களைத் தான் பார்த்ததாகச்
 சிலுவைராசா கூறினான்.

முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்டர் இப்பாடசாலைக்கு வந்து
 இரண்டு கிழமைகள்தான் ஆகுகின்றன. நியமனம்
 கிடைத்ததிலிருந்து, இது வரையில் அவர் சொந்த
 மாவட்டத்தில் வேலை செய்யவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும்
 காலந் தவறாமல் இடமாற்ற விண்ணப்பத்தை அனுப்பி விடு
 வார் முடிவு .. தோல்வி தான்...!

இவர் மிகவும் நேர்மையானவர் இந்த நேர்மை தான்
 அவரது இடமாற்றத்தில் இவ்வளவு காலமும் தடைக்கல்லாய்
 இருந்து வந்தது.

இந்த முறை அவரின் மனைவியின் வற்புறுத்தலால்...
 நேர்மையிலிருந்து சிறிது தவறி... ஒருவரைச் சந்தித்ததால்... இட
 மாற்றம் கிடைத்து விட்டது.

“...மாஸ்டர் ...நீங்கள் உங்கடை நேர்மையிலை இருந்து கொஞ்சம் தவறியதாலை... இடமாற்றம் கிடைச்சிது... இன்னும் கொஞ்சம் தவறிப்பாருங்கோ... பெரிய பெரிய பதவியளிலை இருக்கலாம்...” இப்படி பகிடியாகவும், அர்த்த புஷ்டியாகவும் சில ஆசிரியர்கள் முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்ரருக்குக் கூறினர்!

முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்ரர் இப்பாடசாலைக்கு வந்த அன்றைக்கே பாடசாலை அதிபர் தற்காலிகமானதொரு நேரகூசியைக் கொடுத்து விட்டார். அதிபர், கடமையைப் பொறுத்த வரையில் மிகவும் கண்டிப்பானவர்.

“மாஸ்ரர்... கடந்த இரண்டு வருஷமாய் இந்தப் பாடசாலைக்கு விஞ்ஞான மாஸ்ரர் நியமிக்கப்படவில்லை -- இதுவரை விஞ்ஞான பாடம் படிப்பிக்கப்படவில்லை.. அதாலை உங்களுக்கு நிறையக் கஷ்டம் இருக்கும்...” விஞ்ஞான பாடத்தில், மாணவர்களின் நிலைபற்றி உள்ளதை உள்ளபடி அதிபர் கூறி விட்டார்.

தெரிந்தோ- தெரியாமலோ விஞ்ஞான கூடம்மொன்று கட்டப்பட்டிருந்து. அதற்குள் ‘பிறாசோ’ வெற்றுப்பேணியில் செய்யப்பட்ட ஒரு மண்ணெண்ணை விளக்கு மட்டும் இருந்தது...

மறுநாள் முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்ரரும், பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களும், சேர்ந்து விஞ்ஞான கூடத்தைத் துப்புரவு செய்தனர்.

“மாஸ்ரர்... தேவையான பொருட்களுக்குரிய ஒரு பட்டியலைத் தயாரிச்சுத் தாருங்கோ... கந்தோருக்கு அனுப்புவம்” அதிபர் கூறினார்.

பட்டியல் தயாரிக்கலாம் கந்தோருக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். அப்பொருட்கள் வந்ததன்பின்பு தான் மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானம் கற்பிப்பதென்றால்...? மாணவர்கள் இன்னும் எத்தனையோ ஆண்டுகள் விஞ்ஞான பாடத்தை இழக்க வேண்டி வருமென்பது முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்ரருக்கு நன்குதெரியும்!...

முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்ரர்- ஒரு பட்டதாரி...

அவர் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று பதினெட்டு ஆண்டுகளாகி கின்றன... இவ்வளவு காலமும் அவர் பெற்ற ஆசிரிய அனுபவங்கள்?...!

மனித நெஞ்சங்களால் முடியாத ஒரே ஒரு காரியம், தான் பெற்றுக் கொள்கின்ற அனுபவங்களை மறக்க முடிவதில்லை!

கடந்த இரண்டு கிழமைகளில் இரண்டு நாள் கர்த்தால்... ஏனைய நாட்களில் மூன்று தினங்கள் ஷெல் வந்த பூமியாகி... பாடசாலை பூட்டியும், பூட்டாத நிலையில் ஓடினர்... ஐந்து நாட்கள்தான் பாடசாலை நடந்தது.

இன்று இதுவையில் எந்தக் குழப்பமுமீன்றி பாடசாலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது மூன்றாவது பாடம் பத்தாம் வகுப்பிற்கு விஞ்ஞான பாடம்.

இன்று ஒரு எலியை வெட்டி அதன் உள்ளுறுப்புக்களை விளங்கப் படுத்துவதாக முத்துக்குமாரசாமி மாஸ்டர் பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்குக் கூறியிருந்தார்.

இரண்டாவது பாடம் முடிந்து பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் மூன்றாவது பாடத்திற்காக விஞ்ஞான கூட்டத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். எலியை வெட்டுவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சீலைப்பையைத் தூக்கியவாறு ஆசிரியரும் அந்த மாணவர்களைப் பின் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றார். ஆசிரியரைப் பின் தொடர்ந்து இந்த வகுப்பு மொனிறறான சிலுவைராசா நடந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவனதுகையில் ஒரு வெற்று வீவாப் போத்தல் அதற்குள் ஒரு எலி.

இன்றைய பாடத்தின் கருப்பொருள்

“சிலுவைராசா... „ஆசிரியர் நடந்து கொண்டே அந்த மாணவனை அழைக்கின்றார்.

“சேர்...,,

“நீங்கள் இந்த ஊர்தானா...,,

“இல்லை சேர்...,,

“அப்ப எந்த ஊர்...,,

திருகோணமலையிலை, பன்குளம்...,,

இஞ்சை ஆரோடை இருக்கிறியன் -,,

“கோயில் சுவாமியாரோடை...,,

“ஏன் சுவாமியாரோடை இருக்கிறியன்...”

... அவன் மௌனமாகவே நடக்கிறான்.

‘என்ன சிலுவைராசா...’

‘...நான் அகதியாய் வந்த ஒரு அனாதை சேர் ...’ தனது நிலையை அப்பட்டமாக அவன் கூறுகிறான்.

இவனைப் பெற்றவர்கள் இவனுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான பெயரை வைத்து விட்டனர் -- சிலுவைராசா... இந்த சிலுவை ராசாவுக்கு, சிலுவையில் மரித்துப்போன அந்த யேசுநாதர் தான் இப்பாது சகலதும்?

அகதிகளாவதில் நம்மவர்களுக்கு உள்ள அனுபவம் ..! கடந்த முப்பது ஆண்டுகள் ... ‘பழுத்த அனுபவம்!’ என்று கூறுவார்களே... அதுதான்!

கவலைப்படாதை சிலுவைராசா... ‘கியூ’ விலை உங்கடை குடும்பம் முன்னுக்கு நிண்டிருக்கு, அதலை முன்னுக்கு அகதியாய்ப் போச்சு - நாங்கள் பின்னுக்கு நிக்கிறம்... இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ... உங்களுக்குப் பின்னலை நாங்களும் அகதியளாய் வருவம்...’ ஆசிரியர் நிதானமாகக் கூறுகின்றார்.

நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

மிகவும் நீண்டதொரு கட்டிடம், அக்கட்டிடத்தின் இடது பக்கத்தெல்லையோடு ஒரு மேல் மாடிக்கட்டிடம், அதன் வலது பக்கத்தில் விஞ்ஞான கூடம், தெரிந்தோ தெரியாமலோ அரசாங்கத்தால் கட்டப்பட்டு சகலதையும் இழந்து வெறும் சுவர்களேயுடைய மொட்டையாக நிற்கும் ஆசிரியர் விடுதி ஒன்று...! இவ்வளவு தான் இப்பாடசாலைக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்கள்.

சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பாளர்கள் இங்கு வந்தால் நிச்சயம் கஷ்டப்படுவார்கள், ஏனென்றால் கிரைக் கொட்டை முளைந்திருப்பதுபோல், சனநெருக்கடி மிகவும் கூடிய இடம்! இவர்களுக்கென்றிருப்பது வசதி குறைந்த இந்த ஒரே ஒரு பாடசாலை மட்டுந்தான்!

‘மினிபஸ்ஸில்’ பிரயாணம் செய்கின்ற அவதியோடுதான் இங்குள்ள மாணவர்கள் படிக்கின்றனர்...

ஏனைய பகுதிகளைப்போல் இப்பகுதிக்கும் சகல அரசாங்க அதிகாரிகளும் வந்துதான் போகின்றனர்...!...? இந்தப்பத்திரிகைகளும் இல்லாவிட்டால், அநேக அரசாங்க அலுவலகங்களில் நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள் இருக்கிறார்களா, இறந்துவிட்டார்கள் என்ற சந்தேகம் மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்!...

மாணவர்கள் விஞ்ஞான கூடத்தினுள் நுழைக்கின்றனர். அவர்களைத்தொடர்ந்து ஆசிரியரும் சிலுவைராசாவும் நுழைக்கின்றனர்.

சிலுவைராசா தான் கொண்டுவந்த வீவாப் போத்தலை மேசைமீது வைக்கிறான்.

அந்த எலி... பாவம் இன்னும் சில நிமிடங்களில் மரணித்து பலருக்கு விளக்கப் பொருளாகப் போகின்றது ..

ஆசிரியர் மேலோட்டமாக மாணவர்களின் நிலையைக் கணக்கெடுக்கின்றார் ...அவர் எதிர்பார்த்தளவிற்கு மாணவர்களிடம் உற்சாகத்தைக் காணமுடியவில்லை!... இப்படியான செய்கை முறைப்பாடங்களில் மாணவர்கள் எப்போதுமே உற்சாகமாக இருப்பார்கள் ...ஆனால் இவர்கள்...? ஆசிரியரின் மனம் சஞ்சலப்படுகின்றது.

உற்சாகமின்றிப் போனதற்கான காரணத்தை அவரால் ஊகிக்க முடியவில்லை...

தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு வகுப்பைத் தொடங்குகின்றார்.

“எத்தனையோ உயிரினங்கள் இருக்க எலியை மட்டும் தெரிந்தெடுத்து, வெட்டி அதன் உள்ளூறுப்புகளைப் பார்ப்பதன் நோக்கம் என்னவென்றால் .. எலியின் உடல் உள்ளூறுப்புகளுக்கும் மனித உடல் உள்ளூறுப்புகளுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டு...

...மனிதனை வெட்டி அவனது உள்ளூறுப்புகளைப் பார்ப்பது கஷ்டமான செயல். அதனால் தான் மனிதனோடு பெரும்பாலும் ஒற்றுமையுள்ள எலியை வெட்டி அதன் உள்ளூறுப்பு

களை பார்ப்பதன் மூலம், மனிதனது உடல் உறுப்புக்களை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்...

...எலியின் உடலுள்ளுறுப்புகளிலிருந்து மனிதனது உடல் உள்ளுறுப்புகளை உணர்ந்து கொள்வதுதான் இந்தச் செய்கை முறை பாடத்தின் நோக்கம் ஆசிரியர் பாடத்தின் நோக்கத்தை விளக்கி, முக்கிய குறிப்புக்களைக் கரும்பலகையில் எழுத ஆரம்பிக்கிறார்.

சில நிமிடங்கள்...

திடீரென்று வகுப்பில் பலத்த சிரிப்பொலி...!

வகுப்பில் மாணவர்களிடம் உற்சாகமற்றுப் போனதற்கான காரணம் புரியாமல், ஆசிரியர் தனது உற்சாகத்தை இழந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில்... திரும்பவும் ஒரு சோதனை...!

சிரிப்பு..!

ஆசிரியர் கரும்பலகையிலிருந்து விடுபடவில்லை ஆனால் அவரது மனம்...

ஏன் சிரித்தார்கள்...?

பத்தாம் வகுப்பு... வளர்ந்த மாணவர்கள்... விசாரித்து தண்டனை கொடுக்கவும் முடியாது...

சிரிப்பதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும்... அதை மட்டும் அறிந்து கொள்வதென்று ஆசிரியர் முடிவு செய்கிறார்.

“சிலுவைராசா...” ஆசிரியர் வகுப்பு மொனிற்பறை அழைக்கிறார்.

“சேர்” வழமையான பணிவுடன் சிலுவைராசா எழுந்து நிற்கிறான்.

“என்ன சிரிப்பு”

“சேர்” அவன் தயங்குகிறான்.

“என்ன சிரிப்பு” ஆசிரியரின் கேள்வியில் கோபம் கலந்திருப்பதை சகல மாணவர்களும் உணர்ந்தனர்.

“இண்டைக்கு என்னபாடம் தெரியுமா என்று ரவி என்னைக் கேட்டான் சேர்... அதுக்கு நான் விஞ்ஞான பாடத்தை செய்கைமுறை வகுப்பு எண்டு சொன்னன்...

செய்கைமுறை வகுப்புக்கு என்ன பேரெண்டு திரும்பக் கேட்டான்

.. நான் தெரியாதெண்டன்...

...அதுக்கு ரவி ஒரு பேர் சொல்றான் சேர்”

“என்ன பேர் சொன்னவன்—”

“அது...” சிலுவைவராசா தயங்குகின்றான்.

“... சொல்லுங்கோ சிலுவைவராசா...”

“... அந்தப் பாடத்துக்கு பேர்... வன்செயலாம்...”

“என்ன...”

“வன்செயலாம்...”

எலியை உயிரோடு அதன் உடலை வெட்டிப் பிளப்பது... அதைத்தான் ரவி வன்செயலென்று கூறினான்...

வகுப்பில் பெரும் அமைதி! ரவி எழும்பி நிற்கின்றான்.

ஏன் ரவி அப்படிச் சொன்னீங்கள் என்றொரு கேள்வியை ஆசிரியர் அவனிடம் கேட்கலாம்... ஆனால் முத்துக்குமாரசாமி ஆசிரியர் அதை அவனிடம் கேட்கவில்லை!

அவர் என்ன தேவலோகத்துப் பிரசையா...?!

‘வன்செயல்...’ இந்த மண், ரவியின் மனதில் ஏற்படுத்தி விட்ட பதிவு..! அதைத்தான் அவன் கூறினான்.

மரத்துப்போன கைகள் இந்த மண்ணின் ‘நாணயக்கயிற்றை பிடித்திருப்பதனால் ஏற்பட்ட விளைவு!

அவன் ரவி என்ன செய்வான் பாவம்!

“சரி சரி பாடத்தைக் கவனியுங்கோ...” ஆசிரியர் சகலதையும் மறந்து, பாடத்தைத் தொடங்குகின்றார்...!

ஆனால் அவரது இதயம்.. அது ‘பிளாஸ்ரிக்கில்’ செய்த பொருளல்லவே! அது எரிந்துகொண்டு தான் இருக்கின்றது.

ஆசிரியர் தான் கொண்டு வந்த சீலைப்பைக்குள்ளிருந்து ஒரு வாயகன்ற போத்தலை எடுத்து அதை விளக்குகின்றார்.

“இந்தப் போத்தலுக்குள் உள்ளது ‘குளோறபோம்’ என்ற மயக்க மருந்து இருக்கின்றது. இப்போது இந்த எலியை இதற்குள் விடப்போகிறேன்; விட்ட சில நிமிடங்களில் எலிமயங்கிவிடும்

எளி மயங்கினாலும் அதன் உடல் உறுப்புக்கள் சாதாரணமாக இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும் ..

...இதே மயக்க மருந்தைத்தான் ஆஸ்பத்திரிகளிலும் சத்திர சிகிச்சையின் போது டாக்டர்கள் நோயாளிகளுக்குக் கொடுக்கின்றனர்...' ஆசிரியர் கூறிவிட்டு அந்தப் போத்தலுள் எலியை விடுகின்றார். சில வினாடிகளில் எளி மயங்க அதை வெளியே எடுத்து, ஆசிரியர் தான் கொண்டு வந்த பலகையில் எலியின் வயிற்றுப்பக்கம் மேல் நோக்கி இருக்கக் கூடியதாக, நாலுகால் களையும் இழுத்து குண்டசியால் இறுக்குகின்றார்...

அடுத்து...? ரவி கூறிய வன்செயல்

அதைவெட்டுவதற்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும் ஆசிரியர் கொண்டு வந்திருந்தார்.

எலியின் மார்பு வயிற்றுப்பகுதி கீறப்படுகின்றது... எலியின் உள்ளுறுப்புகள் பிதுங்கி மேலெழும்புகின்றன...

அதன் இதயம் துடிக்கின்றது...

பாடத்தின் உச்சநிலை...?

ஆனால் மாணவர்கள் ?

அவர்கள் வகுப்பிலேயே மௌனமாக இருக்கின்றனர்...

அவர்களுக்கு ஆர்வம் இருந்திருந்தால், அவர்களையறியாமலேயே எழும்பிவந்து மேசையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டிருப்பார்கள்!...

ஆசிரியருக்கு ஏற்பட்ட மூன்றாவது தாக்கம்!

இன்றைய வகுப்பில் தொடர்ச்சியாகத் தனக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தோல்விகளுக்குரிய காரணம்?... தனது ஆசிரிய வாழ்க்கையில் பெற்றுவிட்ட அனுபவங்கள் யாவுமே பொய்த்து விட்டதைப் போன்றதொரு பிரமை அவருக்கு!...

அவர் எதையுமே வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை!

'நீங்கள் அமைதியான மாணவர்கள்...' பலவீனத்தையும் பலமாக்கிக் கொள்கிறார் ஆசிரியர்.

'சரி .. எழும்பிவந்து வட்டமாய் நில்லுங்கோ...' ஆசிரியர்

எனியின் உள்ளூறுப்புகளைக் காட்டி மனிதனின் உள்ளூறுப்புகளை விளங்கப் படுத்தத் தயாராகுகின்றார்.

சிலர் மட்டும் எழும்பி வருகின்றார்...

பலர் வகுப்பில் எழும்பி நிற்கின்றனர்...! அவர்கள் வரவில்லை!...?

ஆசிரியருக்குத் தலை சுற்றி... சுய ஆளுமையே இழக்கின்ற நிலை...

சீ... இவர்களும் மாணவர்களா?... ஆணவம் பிடித்தவர்கள்... இந்தப்பாடசாலையை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்...

இப்படி எத்தனையோ சிந்தனைகள் அவரது இதயத்துள் சீறிவெடிக்கின்றன!...

சில வினாடிகள்...

அவர் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு, வகுப்பில் நின்ற மாணவர்கள்... ஆசிரியரின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கின்றனர்...

ஆணவம் பிடித்தவர்களென்றால், தலையை நிமிர்த்தி ஆசிரியரை வெறிக்கப் பாத்திருப்பார்கள். அவர்கள் அப்படியும் பார்க்கவில்லை!...

அவர்கள் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டது... பண்புதான்!

அப்படியென்றால், வெட்டப்பட்ட அந்த எலியைப் பார்க்க வராமல் இருப்பதன் காரணம் என்ன... சிலவேளை இதற்கு முன்பார்த்திருப்பார்களோ...

பணிவின் மொத்தவடிவமான சிலுவைராசா... அவன் கூட வகுப்பிலேயே நிற்கிறான்!

“சிலுவைராசா...” ஆசிரியர் அழைக்கிறார்.

“சேர்...”

“...இதுக்கு முன்னம் எலியை வெட்டிப் பார்த்திருக்கிறியளா

“இல்லை சேர்...”

“இந்த எலியைப்பார்க்க உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா...

“.....” சகலருமே மௌனமாக நிற்கின்றனர்.

“சொல்லுங்கோ சிலுவைராசா...”

“அவசியமில்லைச் சேர்

“ஏன்...”

“...மனிசன்ரை உள்ளூறுப்புகளையே நான் பார்த்திருக்கிறேன் சேர்...” வேதனைக் கொப்புளங்கள் அவனது வார்த்தைகளில் வெடித்துச் சிதறுகின்றன ..

“மனிசன்ரை உள்ளூறுப்புகளைப் பார்த்திருக்கிறியளா...” ஆசிரியர் ஆச்சரியத்தோடு கேட்கிறார்.

“பார்த்திருக்கிறேன் சேர்”

“எங்கை”

“...சிலுவைராசா மௌனமாக ஆசிரியரைப் பார்க்கின்றான் அவனது கண்களில் கண்ணீர் பனிக்கின்றது.

“எங்கடை வீட்டிலை...”

“வீட்டிலையா...”

“ஓம் சேர்... என்ரை அப்பா அம்மாவின்ரை உடலின் உள்ளூறுப்புகளைத்தான் நான் பார்த்தனான் ..

அதற்கு மேலால் அவனால் பேச முடியவில்லை, கதிரை யில் அமர்ந்து, மேசைமீது படுத்துக் கொண்டு விம்முகிறான்’

அவனது கண்ணுக்கு முன்னாலேயே அவனது பெற்றோரின் உடல்கள் வெட்டிப் பிளக்கப்பட்டிருக்கின்றன....

யார் வெட்டினார்கள்...?

ஏன் வெட்டினார்கள்...?

இந்த கேள்விகளுக்கு அங்கு இடமிருக்கவில்லை!...

ஏனென்றால்! இக்கேள்விகளுக்குரிய பதில்கள் விஞ்ஞான கூடத்திலுள்ள சகல இதயங்களிலும் ‘இரும்புக்குழம்பாய் கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

இதை கேட்டோ என்னவோ மயக்கநிலையிலுள்ள அந்த எலியின் இதயம் கூட வேகமாக துடிக்கின்றது.

பகுத்தறிவற்ற ஒரு எலியின் இதயம்! ? ஆசிரியரின் உடலிலுள்ள இரத்தம் ஒரு வினாடி உறைந்து... இப்போதுதான் ஓட ஆரம்பிக்கின்றது?

“ரவி ... நீங்களும் மனிசன்ரை உள்ளூறுப்புக்களைப் பார்த்திருக்கிறியளா” ஆசிரியர் அடுத்த மாணவனைக் கேட்டார்.

“பார்த்திருக்கிறேன் சேர்...”

“எங்கை”

“ இந்தக் கிராமத்திலை எத்தனையோ தடவைகள் பார்த்திருக்கின்றன் ”

“மோகன் நீங்களும் மனிசன்ரை உள்ளூறுப்புக்களைப் பார்த்திருக்கிறியளா”

“பார்த்திருக்கிறன் சேர் ”

“எங்கை ..”

“எங்கடை ஆட்கள் எங்கையெல்லாம் இருக்கினமோ அங்கையெல்லாம் இதே காட்சியள்தானே சேர் ..” நெட்டு முறிந்து வெய்யில் வெக்கையில் வதங்கிப்போன மொட்டும் போல், அவனது முகம் வேதனையால் வாடிவிட்டது.

சிலுவைராசா... வீட்டிலை...

ரவி... இந்தக் கிராமத்திலை...

மோகன் ...சகல இடங்களிலும்...

வீடு...கிராமம்... சகல இடங்களிலும்... மனித உடல்கள் பிளக்கப்பட்ட காட்சிகள்...?

பசுக்கன்றின் மீது தேரை ஏற்றியதற்கு பிராயச் சித்தமாக அதே தேரை தனது மகன்மீது ஏற்றும்படி பணித்த அரசனது தார்மீக சிந்தனைகள் இப்போதும் போதிக்கப் பட்டுக் கொண்டு தானிருக்கின்றன...

தற்செயலாக ஏற்பட்ட ஒரு பசுக்கன்றின் மரணத்திற்குக் கூட ஒரு தண்டனையை அந்த அரசன் வழங்க முற்பட்டிருக்கிறான்... அதுவும் தான் பெற்ற மகனுக்கு! ?

இங்கு இந்த மாணவர்கள்... இந்த மக்கள்.. ?

குசினி அடுப்புக்கல்லிருந்து, பலமைல் கற்களைத் தாண்டி கடற்கரை முருகைக் கற்கள் வரை பசுமை மாறாத மனித இரத்தத்துளிகள்...

சுவாசிக்கின்ற காற்றில் அகால மரணமான மனித உயிர்களின் நெடில்!...!

கண்ணீர் காவியங்களைச் சுமந்து நிற்கும் அந்த மாணவர்களை முத்துக்குமாரசாமி ஆசிரியரால் நிமிர்ந்து பார்க்கமுடியவில்லை!

ஆசிரியரின் உடலிலுள்ள மயிர்த்துளைக் குளாய்களால் வியர்வைக்குப் பதிலாக, இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

வகுப்பு முடிவை அறிவிக்கும் பாடசாலை மணி அடிக்கின்றது.

அமிர்தகங்கை

மறு பிரசுரம் = மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

ஜென்ம பாவம்

“அரசியல் தலைவர்கள் நச்சு மரத்தின் விதையை விதைத்தார்கள்..... காலத்திற்குக் காலம் வந்துபோன தேர்தல்கள் விதையை விளைவித்து விருட்சமாக்கியது...”

...அவ்விருட்சத்தின் ஆணிவேரோ பாதாளத்தைத் தொட்டு நிற்கின்றது...

...அதன் நுனியோ வானத்தைத் தொட்டு நிற்கின்றது.

...அதன் கிளைகளோ தேசியத்தின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்கின்றது

“...இவ்விருட்சம் தானாகச் சரியாது”

நாம்தான் சரிக்க வேண்டும்.

“அதைச் சரிக்கின்ற சக்தியை நாம் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை” அது நமக்குள்ளேயே தேங்கிக் கிடக்கின்றது.

சுந்தோஷமான எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் தான் அருகதையற்றவள் என்றொரு நினைப்பு புலோமினாவின் மனதில் உண்டு. கடந்த சில வருடங்களாக அவள் இப்படித் தான் எங்கு சென்றாலும் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்வாள்.

‘ஈஸ்டர்’ ஆராதனை நடந்துகொண்டிருக்கின்றது.

புலோமினா ஆலயத்தின் இடதுபக்கச் சுவர்க்கரையோடு தனிமையாக அமர்ந்திருக்கிறாள்.

புலோமினா மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவள். அவளைப் பார்த்து ஒரு மனித ஜீவன் இரக்கப்படவில்லையென்றால்- நிட்சயமாக அந்த ஜீவன் இருதயமற்ற ஒரு பிரகிருதியாகவே இருக்க வேண்டும்!

...மிகவும் மெலிந்த உடல், காப்பந்து போன பப்பாசி இலைத் தண்டு போன்ற கழுத்து, முன்பக்கத்தில் மூன்று பற்களை இழந்து ஒரு பக்கம் கோணலாகிப்போன வாய், இடையிடையே நரைத்துப்போன சைனாக்கோழி போன்ற தலைமயிர், கார்ட்டீன் படங்களில் வரையப்பட்டுள்ள கண்களைப்போல் தசையற்ற வெறுந்தோலுக்குள் புரளுகின்ற பருத்த கண்முளிகள் கழுத்திலே பல முடிச்சுக்களுடன் கூடிய ஒரு கறுத்தைக்கயிறு.....

அவளுக்குக் கிட்டத்தட்ட நாற்பத்தைந்து வயதுதான் இருக்கும்..... வயதுக்கு மிஞ்சிய முதிர்வு..... காலத்தின் வெக்கை!

'ஆண்டவரே...நிம்மதியைத் தந்தருளும்' என்று ஆண்டவரிடம் இரந்து வந்த அவள், இப்போது 'ஆண்டவரே என்னை ஏன் இப்படி வதைக்கிறீர்' என்று கேட்கின்றாள்.

வாழ்க்கையின் எல்லையைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருப்பவள் புலோமினா.....

ஆராதனையின் நடுவில் பாதிரியார் செய்கின்ற போதனை ஆரம்பமாகிறது.

.....மனித உயிர்களை இன்று எவ்வளவோ மலிவாகி விட்டன... மனித சமுதாயம் பாவத்தில் கழன்று கொண்டிருக்கிறது.

.....பாவம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று 'ஜென்மபாவம்' நமது ஆதித் தாய் தந்தையர்களான ஆதாமும் ஏவாளும் தேவகட்டளையை மீறியதால் ஏற்பட்டது. இரண்டாவது 'கன்மபாவம்' நாம் நமது ஐம்புலங்களால் கூட்டிக்கொள்கின்ற பாவம் இது...

நாம் எவ்வளவிற்கு தீங்கு செய்கின்றோமோ. நாமும் அவ்வளவிற்கு தீங்கிற்குள்ளாக வேண்டி வரும்.....

இன்று இயேசு உயிர்த்ததினம் ஈஸ்டர்...யேசுவை நம்புங்கள் அவரது போதனைகளைக் கேளுங்கள்.

--நீங்கள் யாருக்கும் தீர்ப்பிடாதீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் தீர்ப்புக்குள்ளாக மாட்டீர்கள்...

கண்டனம் செய்யாதீர்கள், கண்டனத்திற்குள்ளாக மாட்டீர்கள்...

மன்னியுங்கள் மன்னிக்கப்படுவீர்கள்.

கொடுங்கள், உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்.

எந்த அளவையால் அளக்கிறீர்களோ அந்த அளவையால் உங்களுக்கும் அளக்கப்படும்.....

இவைகளைத்தான் யேசு கூறினார்.....

பாவங்களைக் கட்டிக் கொள்ளாதீர்களென்றுதான் யேசு கூறினார்.

இன்று நமது இனம் பாவத்தில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.....

நமது இனம் சபிக்கப்பட்ட இனமா?—இது ஜென்ம பாவமா? அல்லது.....கன்மபாவமா இமைகொட்டாது மக்களெல்லோரும் பாதிரியாரைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றனர். பாதிரியார் தன் பிரசங்கத்தை நிறுத்திவிட்டு மௌனமாக நிற்கிறார்.

பிரசங்கம் முடியவில்லை.....

ஆனால் பாதிரியார் மௌனமாக நிற்கிறார்...சில வினாடிகள்...

திரும்பவும் அவர் பேச ஆரம்பிக்கின்றார். “வேதாந்த ரீதியான ஜென்ம பாவம் கரைக்கப்படுகின்றது...

...சித்தாந்த ரீதியான ஜென்ம பாவம் கரைக்கப்படவில்லை; பாதிரியார் பிரசங்கத்தை முடிக்கிறார். ஆராதனை தொடர்கிறது.

நான்கு வீதிகளின் சந்திப்புமுனை - நாற்சந்தி ஒட்டுமடம் சந்தி என்று கூறுவார்கள் இச்சந்தியிலிருந்து வலதுபக்கமாகச் செல்கின்ற வீதி—அரசாங்கத்தினால் கைவிடப்பட்ட இந்த வீதியில் கிளித்தட்டு விளையாட்டில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களால் தான் இரத்தக்காயம் இன்றித் தப்பமுடியும்.

இந்த வீதியின் வலது பக்கமாக இத்தேவாலயம் அமைந்துள்ளது.

இத்தேவாலயத்தை நேசன் பாதிரியார் நிர்வகித்து வருகின்றார்.

நேசன் பாதிரியார்.

நாற்பதுக்குக் கூடாத வயது. சிவந்த திடகாத்திரமான உடல், அடர்ந்த தலைமயிர் பக்கவகிடிட்டு ஒழுங்காக வாரி விடப்பட்டிருக்கும் அளவான நெற்றி, நீர்மட்டம் வைத்து அளவெடுத்தது போன்ற அடர்த்தியான மீசை...சாந்தமான அழகு.....

வேதாந்தத்தை, சித்தாந்தத்தில் உரைத்துப்பார்க்கின்ற தனிச்சிறப்பு இவரிடமுண்டு,

மதத்திற்குட்பட்டு மனிதன் வாழவேண்டும், மனிதனுக்குட்பட்டு மதம் வளைந்து கொடுக்கவேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்...

.....அவர் ஆராதனை நடத்துகிறார் என்றால் நிறையப் பேர் வருவார்கள். அவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்கவே அவர்கள் வருகின்றார்கள்....

இப்போதும் அவருடைய ஆராதனைதான் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது....

இன்றும் அவர் நிகழ்த்திய பிரசங்கம் மிகவும் அர்த்தபுஷ்பியானது.

ஆராதனை முடிகின்றது.

மக்கள் எல்லோரும் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பாதிரியாரும் இன்னும் சிலரும் ஆலயத்துக்கு முன்னாலுள்ள நெல்லிமரத்தின் கீழ் நின்று கதைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்

ஆராதனைக்கு வருபவர்கள் அனைவரையும் வழியனுப்புவதற்காக நேசன் பாதிரியார் வழமையாக அந்த நெல்லிமரத்தின் கீழ்த்தான் நிற்பார். சகலரையும் அனுப்பிய பின்பே ஆலயத்தைப் பூட்டுவார்.

சகலரும் வெளியேறி விட்டனர்.

பாதிரியார் கோவிலைப் பூட்டுவதற்காக வருகின்றார்- அங்கே-

அவள் புலோமினா அமர்ந்திருக்கின்றாள். அவளின் பின்புறமாகவே பாதிரியார் நிற்கின்றார். புலோமினா பாதிரியாரைக் காணவில்லை.

புலோமினா அடிக்கடி கண்ணைத்துடைத்துக் கொள்வதிலிருந்து அவள் அழுகின்றாள் என்பதைப் பாதிரியார் ஊகித்துக் கொள்கின்றார்.

'பிரார்த்தனை என்பது இரப்பதல்ல-அது ஆத்மாவின் வேட்கை.....பிரார்த்தனை மூலம் ஆன்மீகப்பலத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் ஆலயத்துள் கண்ணீர் விட்டமூவதெல்லாம் வீணான செயல்' இப்படி எத்தனையோ தடவைகள் நேசன் பாதிரியார் போதித்திருக்கின்றார்...

புலோமினாவும் இதைக் கேட்டிருக்கின்றாள் ... இருந்தும் அழுகின்றாள்.

ஜீரணிக்க முடியாத வேதனைகள்!

ஆதரவற்றவர்கள் துன்பத்தின் எல்லையில் ஆண்டவனிடந்தான் முறையிடுகின்றனர்.

புலோமினாவைக் குழப்பாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தனது இல்லத்தை நோக்கி நடக்கிறார் பாதிரியார்.

தேவாலய வளவிற்குள்ளேயே அவரது இல்லமும் அமைந்துள்ளது.

புலோமினா-

இவள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்தவள். கடந்த ஆறுமாதங்களுக்கு முன்புதான் இங்குவந்து குடியேறினாள்

புலோமினா திருமணமானபின் கொழும்பிலேயே நிரந்திரமாகத் தங்கிவிட்டாள்.

இவளது தகப்பனும், புருஷனும் அரசாங்க சேவையிலுள்ளவர்கள், அதனால்தான் இந்த நாடோடி வாழ்க்கை!

எண்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டு- இந்த ஆண்டை மறக்க முடியுமா? இந்த ஆண்டு வரலாற்றைப் புரட்டினால் மனித இரத்தத்தின் நெடில் மூக்கைத் துளைத்து- இதயம்வரை செல்லும்...

அந்த ஆண்டில்

புலோமினாவின் தகப்பன் கழுத்திக் ரயர் கொழுவப்பட்டு உயிரோடு கொள்ளி வைக்கப்பட்டான்.

அந்த இழப்பால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியோடு புலோமினாவும் புருஷனும் தாயும் இங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

புலோமினாவின் புருஷன் வேலையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுத்தான் இங்கு வந்தான் அவன் மிகத்துணிச்சல்காரன். தான் நீட்டுக்களிசான் போட்டு உத்தியோகம் பார்த்தவன் என்பதை மறந்து தேயிலை வியாபாரம் செய்தான்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணம் வாடிவீட்டுச் சந்தியில், வியாபார நோக்கமாக சென்றுகொண்டிருந்த போது இலங்கை இராணுவத்தினரால் சுடப்பட்டு மரணமானான்...

அதன் பின்பு புலோமினாவும் தாயும் தனித்தே வாழ்ந்தனர்.

புலோமினாவின் தாய் இப்போது படுத்த படுக்கையாகி விட்டாள். அவளால் எழுந்திருக்க முடியாது. அதனால்தான் புலோமினா தனித்து தேவாலயத்திற்கு வந்திருக்கின்றாள்.

தகப்பனும், புருஷனும் இருந்த காலத்தில்... புலோமினா ஒரே ஒரு பிள்ளை.. தாயும் தகப்பனும் போட்டி போட்டு பொருட்கள் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். இவைகள் மட்டுமா?..... புருஷன் வாங்கி வருவான்.. எந்த உடுப்பைப் போடுவதென்று புலோமினா திண்டாடுவாள்.

இன்று ...

ஒரு நேரச் சாப்பாட்டிற்கு திண்டாட்டம்!

புலோமினா அழுதபடி அமர்ந்திருக்கின்றாள்... எதை நினைத்து அழுகின்றாள்....? என்பத்திமூன்றாம் ஆண்டின் பின் நடந்த சம்பவங்கள் எதை நினைத்தாலும் அழுகை வரும்!

தனது இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்த பாதிரியார் திரும்பி வருகின்றார்.

புலோமினா இன்னும் இருப்பாளென்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

'புலோமினா' சில நிமிடங்கள் மௌனமாக நின்ற பாதிரியார் அவளை அழைக்கின்றார்.

'பாதர்... ..' புலோமினா சரளமாக ஆங்கிலம் பேசுவாள்.

'அம்மா ககமா...'

'இல்லை...பாதர்' அவள் அழுகிறாள்.

'நம்பிக்கையை இழக்கக்கூடாது புலோமினா ...

‘இரண்டு கையையும் இழந்தவன் நீந்த முடியுமா பாதர்.

அப்படிக் கூறக்கூடாது புலோமினா... அனைத்தையும் இழந்து நிற்கின்றேன் என்று நீங்கள் கலங்கும்போது ஒன்றை மட்டும் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எதிர்காலத்தை இன்னமும் நீங்கள் இழக்கவில்லை என்பதைத்தான்.....

இப்படி ஒரு அறிஞன் கூறியிருக்கிறான்.

தோல்விகளையும், துன்பங்களையும் வாழ்க்கையில் முடிவாகக் கொள்ளக்கூடாது பாதிரியார் யேசுவைப்போல் நின்று பேசுகின்றார்.

‘...ஏன் பாதர் எத்தனை ஆண்டுகள் யேசுவின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடியிட்டம் எத்தனை தடவைகள் ஆராதனைகளைச் செய்திட்டம்.....

துன்பம் தீர வழி கிடைக்கிதில்லையே பாதர்.....

‘புலோமினா நான் இண்டைக்கு பிரசங்கத்திலை சொன்னதைக் கேட்டிருப்பீர்கள் ..

‘என்ன பாதர்.....

...‘நாம் பாவசபாவம் உள்ளவர்கள்’

‘ஆதாமும் ஏவாளும் தேவ கட்டளையை மீறியதால் ஏற்பட்ட ஜென்ம பாவத்திற்கும், நாம் இப்போது படுகின்ற துன்பத்திற்கும் சம்பந்தமில்லையே பாதர்.

‘...ஆதித்தாய் தந்தையான ஆதாமும் ஏவாளும் கட்டிக் கொண்ட பாவத்தினால் நாம் துன்பப்பட வில்லை..... அது கரைக்கப்பட்டு விட்டது.

.....சித்தாந்த அடிப்படையிலான ஒரு ஜென்ம பாவம் நமக்குண்டு... அதனால்தான் நாம் துன்பப்படுகின்றோம்...’

‘அதைக் கட்டிக்கொண்டவர்கள் யார் பாதர்...’ பாதிரியார் பிரசங்கத்தில் நாசுக்காகக் கூறியதை, புலோமினா வெளியாகக் கேட்கின்றாள்.....

பாதிரியார் மௌனமாக நிற்கின்றார்.

‘சொல்லுங்கோ பாதர் சகலமனிதர்களுக்கும் ஜென்மபாவம் ஒன்றுதானே பாதர்...?’

.. நமக்கு மட்டும் இரண்டு ஜென்ம பாவங்களா.....

.....இரண்டாவது ஜென்மபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டவர்கள்...யார்...பாதர்...'

“நமக்கு முன் வாழ்ந்த அரசியல் தலைவர்கள்” பாதிரியார் அமைதியாகக் கூறுகிறார்.

புலோமினா கேள்விக்குறியோடு பாதிரியாரைப்பார்க்கிறாள்

.....நமது ஆதித்தாய் தந்தையர்களான ஆதாமும் ஏவானும் தேவகட்டளைகளை மீறி நம்மையெல்லாம் பாவத்திற்குள்ளாக்கினார்கள்... ..

மூத்த தலைவர்கள் தர்மக்கட்டளை மீறியதால் நாம் எல்லோரும் படுகுழிக்குள்ளாகினோம்...'

‘உண்மைதான் பாதர்...’ புலோமினா பாதிரியாரின் கருத்தை ஆமோதிக்கின்றாள். நேசன் பாதிரியார் சாதாரண மானவரல்ல தேசத்தின் நாடித்துடிப்பை உணர்ந்தவர் என்பதைப் புலோமினா அறிவாள்

“புலோமினா இன்று உங்களைப்போல் எத்தனையாயிரம் மனித ஜீவன்கள் கலங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன...

...ஈடு செய்யமுடியாத இழப்புக்கள் ..

...தலைவர்கள் நச்சுமரத்தின் விதையை விதைத்தார்கள்... காலத்திற்குக்காலம் வந்து போன தேர்தல்கள் விதையை விளை வித்து .. விருட்சமாக்கிவிட்டது ?

.....அவ்விருட்சத்தின் ஆணிவேரோ ... பாதாளத்தை தொட்டு நிற்கின்றது.....

.....அதன் நுனியோ வானத்தை தொட்டு நிற்கின்றது...

...அதன் கிளைகளோ தேசியத்தின் எல்லைகளைத் தொட்டு நிற்கின்றன...

..... இவ்விருட்சம் தானாகச் சரியாது...

.....நாம்தான் சரிக்க வேண்டும்...

.....அந்த சக்தி வெறெங்குமே இல்லை... அது நமக்குள்ளேயே தேங்கிக்கிடக்கின்றது... நேசன் பாதிரியாரின் பேச்சு ஆலயத்துள் நிரம்பித் தளம்புகின்றது!

—தொடுவானம்

மறு பிரசுரம் = மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்

'...சமுதாயத்தை வளர்ப்பதுதான் மனிதன்...'

.. சமுதாயத்தால் வளர்வதும் மனிதன்...

நேற்றைய சமுதாயச் சுவடுகளில் வளர்ந்ததுதான் இன்றைய சமுதாயம்

...இன்றைய சமுதாயச் சுவடுகளில் வளரப்போவதுதான் நாளை சமுதாயம்...

.. வேள்விக்கிடாயன் என்று நீங்கள் கருதுகின்ற இந்தப்பாலகர்களே வேள்வியாளர்களாகி... தர்மத்தின் சந்நிதானத்தில் அதர்மங்களை வேள்வியிடலாம்..." பாதிரியார் கூறுகிறார்.

கடல் அலையில் தத்தளித்து கரை சேருகின்ற ஒல்லித் தேங்காய்கள் போல் - கமலநாதனும் அவன் பிள்ளைகளும் அகதிகளாகி உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வள்ளத்திலேறி கடலலைகளுடன் போராடி எப்படியோ இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டனர்

அகதிகளை உருவாக்குவதில் நமது மண் பெற்றிருக்கும் வல்லமை..... இது வரையில் வேறெந்த மண்ணுமே பெறவில்லை!.....

கமலநாதனுக்கிப்போது நாற்பத்தைந்து வயது. இதுவரையில் இந்தப்பகுதிக்கு அவன் வந்ததேயில்லை. இதுதான் முதல் முறை அகதிகளை வரவேற்பதிலும் அவர்களிற்குப் புகலிடம் வழங்குவதிலும் நம்மவர்கள் கைதேந்தவர்கள், இன்று நேற்று ஏற்பட்ட அனுபவங்களா.....? வழமை போல் கமலநாதனையும் அவனுடைய மூன்று பிள்ளைகளையும் வரவேற்ற இப்பகுதி மக்கள் சவேரியார் கோவிலோடு இணைந்திருக்கும் 'சவேரியார் கலையரங்க' மண்டபத்தில் ஒரு அறையை வழங்கினர்.

அகதிகள் திவாரண ஒழுங்குகளை வழமைபோல் பாதிரியார் செய்து கொடுத்தார்.

இப்பகுதியிலுள்ள சகல ஸ்தாபனங்களும் 'அகதிகள் முகாமாகவே' இயங்குகின்றன.

இம்மண்டபத்திலுள்ள ஏனைய மூன்று அறைகளிலும் மூன்று அகதிக் குடும்பங்கள் ஏற்கனவே தங்கியுள்ளனர்.

எத்தனையோ இராகங்கள் அரங்கேறிப்போன இந்த சவேரியார் கலையரங்க மண்டபத்தில் இப்போது முகாரி இராகம் மட்டும் நிரந்தரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது..... இங்கு பார்வையாளர்கள் இல்லை- சகலருமே பங்காளர்கள்!.....

நல்ல தங்காள் போல் பிள்ளைகளையும் நீருக்குப் பலியாக்கி தானும் இறந்து விடத்தான் கமலநாதன் நினைத்தான்... கடலலைக்குப்பயந்து குருத்துக்கொடி ஆதாரத்தைப் பற்றியிருப்பது போல் அவனது உடலைப் பற்றியிருக்கும் பச்சைப் பாலன்களின் குருத்துக் கரங்களை தன்னிலிருந்து விடுவித்து - அவர்களை நீரில் தூக்கி வீசுகின்ற கொலைத்துணிவு அவனுக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது!

ஒரு புறம் துயரச்சுமை-

மறு புறம் பாசச்சுமை-

விநாடிக்கு விநாடி ஒன்றையொன்று மீறிக் கனத்துத் தாண்டு மிதந்து கொண்டிருக்கும் அந்த இரு உணர்வுகளில் கனதியா

னதை நிதானித்து - துலாபாரமிட்டு விட அவனால் முடியாமல் போய் விட்டது.

அவனது கிராமத்தில் நடந்த அந்தச் சம்பவம் போல் பல சம்பவங்களைத் திசைரி அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். பார்வை வையானனாக மட்டும் நின்று அலுதாப்பட்டிருக்கிறான்..... இன்று இதே போன்ற ஒரு சம்பவத்தில் பங்காளனாக நிற்கிறான்.....இது காலவரை இதேபோன்ற சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்டு அதிகளான மனித கூட்டங்களைப் பற்றி இப்போதுதான் அவனால் பூரணமாக உணர முடிகின்றது கமலநாதன் இங்கு வந்து இன்று மூன்றாம் நாள். பக்கத்து அறைகளில் உள்ள அகதிகளின் வேண்டுகளால் இன்று ஒரு துண்டு பாண் மட்டும் சாப்பிட்டான்.

அவனது கிராமத்தில் நடந்து முடிந்து போன அந்தச் சம்பவங்களை கமலநாதனால் மட்டும் அல்ல- எந்த மனித இதயத்தாலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

கமலநாதன் படித்தவன். ஆனால் 'பிற்கதவின் திறவு' கோலைப் பிடித்து கதவைத்திறக்கின்ற கைப்பலம் இல்லாத தால் - ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியாகவே வாழ்ந்து வருகிறான். மிகவும் நல்லவன்.

மனைவ, ஐந்து பிள்ளைகள், சொந்தமாக ஒரு ஏக்கர் தோட்ட நிலம் தோட்டத்திலிருந்து கால்மையிலுக்கப்பால் ஒரு இரவல் காணியில் ஒரு குடிசை - பகல் முழுவதும் தோட்ட நிலத்தில் ஜீவமரணப் போராட்டமும், இரவில் அந்த இரவல் காணியில் "காகத்தூக்கமும்" இது தான் இவர்களின் திசைரி வாழ்க்கை

அந்தச் சம்பவம் நடந்த அன்று-

வழமைபோல் கமலநாதன் குடும்பத்தோடு தோட்டத்தில் நின்றான். மூன்று மணியளவில் மனைவியும் மூத்த இரு பெண்பிள்ளைகளும் வீட்டிற்கு வந்து விட்டனர். கிட்டத்தட்ட நாலு மணியிருக்கும்

யாருமே எதிர்பார்க்காத நிலையில் - உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன!

உடமைகளோடு உயிர்களும் எரிக்கப்பட்டன.

தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் —

□ 31

அக்கிராமத்தையே மரணத்தின் எல்லைக்குத் தள்ளிய அந்தக் கொடுமைகளை விளக்க தமிழில் வார்த்தைகளே இல்லை.

கமலநாதனும் பிள்ளைகளும் தோட்டத்திற்குள் பதுங்கி விட்டனர். இரவு ஏழுமணியளவில் கமலநாதன் பிள்ளைகளோடு வீட்டிற்கு ஓடி வந்தான் வீடு எரிந்து சாம்பலாகி புகைந்து கொண்டிருந்தது.

புகையில் பிண வாடை வீசியது!

குசினிச் சாம்பலுக்குள் மனைவியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் எரிந்து மரவள்ளிக்கிழங்கு போல் வெடித்துக்கிடந்தனர். திறபட்டுப்போயிருந்த அவர்களின் வாய்க்குள் சோற்றுப்பருக்கைகள் எரிந்து..... சுருங்கி அரிசியாகி, ... வாய்க்கரிசி போல் காட்சியளித்தது!.....

அவர்களுடைய கால்களிலே ஒட்டியிருந்த தோட்ட மண் அது கூட எரிந்து கரியாகி இன்னமும் அவர்களின் கால்களிலேயே ஒட்டிக்கிடந்தது!

தோட்டத்தில் வேலை செய்த களைப்பு ... காலைக்கூட கழுவிக்கொள்ளாமல் சாப்பிட்டிருக்கின்றனர்.....பசி தீரமுன் உயிர் போய்விட்டது.

இரும்புக் குழாய்களால் நசிக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்ட மண் புழுக்கள் ..இப்படி எத்தனை பேர்.....?

ஒரு பிணத்தை சுற்றி பலர் நிற்பார்கள் இங்கே—ஒருவரைச் சுற்றி பல பிணங்கள் கிடந்தன... ..!

பிணங்களை சுடுகாட்டிற்கு கொண்டு போகின்ற அவசியம் கூட யாருக்குமே ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு வீடுமே சுடுகாடாயிருந்தன!

அங்கிருந்து புறப்பட்டவர்களோடு கமலநாதனும் தன் மூன்று பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். புறப்பட்டு பக்கத்து கிராமத்துக்கு வந்து அங்கிருந்து கடல் மார்க்கமாக இங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சுவேரியார் கலையரங்க மண்டபத்தில்—

அறை மூலையில் வெறும்பாயில் கமலநாதன் குறண்டிப் போய் கிடக்கிறான். படுப்பது-யோசிப்பது-அழுவது இங்கு வந்ததிலிருந்து கமலநாதன் இதைத்தான் செய்கிறான்.

“ஐயா.. நாங்கள் விளையாடப் போறம்” கமலநாதனின் மூத்த மகன் ஜனகன் கேட்கிறான். அவனுக்கிப்போது ஒன்பது வயது பாவம் அந்தப் பாலகர்களுக்கு என்ன புரியும்...?

கமலநாதன் பேசாமல் கிடக்கிறான்.

“ஐயா.. நாங்கள் விளையாடப்போறம்” மூத்த மகன் கேட்ட அதே கேள்வியை இரண்டாவது மகன் அகிலனும் கேட்கிறான். மூன்றாவது மகன் ஜனார்த்தனன் ‘பால் சொக்கை வற்றாதவன்’ தலையைச் சொறிந்தபடி நிற்கிறான்.

கமலநாதன் அந்த மூவரையும் வரிசையாகப் பார்க்கிறான் “தாயைத்தின்னியள்” கமலநாதனின் இதயச் சவ்வுகள் அதிர்கின்றன. தூக்கமின்றிச் சிவந்து போயிருந்த அவன் கண்கள் கருஞ்சிவப்பாகி கலங்குகின்றன.

“ஐயா .. இஞ்சை புது விளையாட்டுடெல்லாம் விளையாடுகினம்...” “நாங்களும் போய் விளையாடப் போறம்” ஜனகன் திரும்பவும் கேட்கிறான்.

“போய் விளையாடுங்கோ...” கமலநாதன் அவர்களை விளையாட அனுமதிக்கிறான்.

ஜனகன் கூறிய அந்தப் புது விளையாட்டு... அதைப்பற்றி கமலநாதன் சிந்திக்கவில்லை.

பிள்ளைகள் போகின்றனர். அறைக்குள் தனிமை... முகாரி ராகம்! தொடர்கிறது.

“அண்ணை.. இப்படியே படுத்திருந்து நடந்ததுகளையெல்லாம் யோசிச்சுக் கண்ணீர் விட்டு என்ன நடக்கப்போகுது..... எங்களைப் பாருங்கோ..... உங்களைப் போலதான் நாங்களும் என்ன செய்யிறது. மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு...உங்களையே நம்பியிருக்கிற புள்ளையளைப்பற்றி யோசியுங்கோ மன்னாரிலிருந்து அகதியாகி வந்து இக்கலையரங்க மண்டபத்தின் ஒரு அறையில் தங்கியிருக்கும் அன்ரன் கூறுகிறான்

“முடிந்தது முடிஞ்சு போச்சு.....கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கி தால போன உயிர்கள் திரும்பப் போவதில்லை..... ஆனால் இருக்கிற உயிர்களிற்கும் அதே முடிவுதானென்றால்.. அந்த முடிவுக்காக எங்கடை உயிர்களைப் பாதுகாத்து வைச்சிருக்க

தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் --

□ 33

வேணுமா... அதைப்பற்றித்தான் நான் யோசிக்கிறேன். கமல நாதன் மிகவும் ஆறுதலாக கூறுகிறான்.

அன்ரனின் கண்புருவங்கள் துடிக்கின்றன! இது வரையில் அவன் இப்படி சிந்திக்கவில்லை....

“அண்ணை இனிமேலும் இப்படிச்சம்பவங்கள் எங்களுக்கு நடக்குமா...?”

“அன்ரன் நாங்களும் எங்கடை பிள்ளையளும் வேள்விக் கிடாயள்” என்கட உயிர்ப் பூச்சிகளிற்குப் பின்னாலை இரும்புக் குழல் நீண்டிருக்கு” கமலநாதன் நிகழ்காலத்திலிருந்து எதிர்காலத்தை நோக்குகிறான்.

“உண்மைதான்” அன்ரன் ஆமோதிக்கிறான்.

மரண தண்டனை பெற்ற இரு கைதிகள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஏங்குவதைப் போல் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கின்றனர் அவர்களால் பேச முடியவில்லை.

“ஐயா.....” விளையாடச் சென்ற ஜனகன் வருகிறான்
“என்ன....”

“ஐம்பேசம் காச தாருங்கோ.....”

“ஏன்.....”

“சந்தனக் குச்சும் வெடியும் வாங்கப் போறன்.....”
ஜனகன் முன்பு சொன்ன புது விளையாடுக்கான பொருட்கள் அவை

கமலநாதனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கேள்விக் குறியோடு ஜனகனைப் பார்த்தவன் சிறுபிள்ளை ஏதோ கேட்கிறான் என்ற நினைப்பில் ஐம்பது சதம் காசை எடுத்து ஜனகனி டம் கொடுக்கிறான்.

“ஐயா..... நான் கடைக்குப் போட்டுவாறன்.....” கூறி விட்டு, தகப்பனின் பதிலுக்காகக் காத்திராமல் கடையை நோக்கி ஓடுகிறான் ஜனகன்.

அந்தப் புதிய விளையாட்டிலுள்ள ஆவல்,

ஜனகன் சென்றுவிட மீண்டும் அமைதி நிலவுகின்றது.

“கமலநாதன்”... வெளியே பாதிரியார் அழைக்கின்றார்.

“சுவாமி ...” கமலநாதன் எழுந்து வெளியே வருகின்றான் கமலநாதனின் கண்கள் கலங்குகின்றன..... கமலநாதனை இங்கு கொண்டுவந்து விட்டு சகல ஒழுங்குகளையும் செய்து விட்டு அயல் கிராமமொன்றுக்குச் சென்றிருந்த பாதிரியார், திரும்பவும் இப்போது தான் வந்திருக்கிறார்.

“அழுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள் .. ஏனெனில் அவர்கள் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்று யேசு கூறியிருக்கின்றார்... அவர் உங்களை இரட்சிப்பார் நிச்சயமாக உங்களுக்கொரு நல்ல வாழ்வு கிடைக்கும் பாதிரியார் தனது வழமையான தொனியில் கூறுகின்றார்.

“எங்களை விடுங்கோ சுவாமி எங்கட வாழ்க்கையிலை பெரும் பகுதி முடிஞ்சிது. இந்தப் பச்சைப் பாலன்களின்ர முடி வென்ன சுவாமி” சவேரியார் கலையரங்கத்தின் முன்னால் நின்ற சிறுவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி கேட்கிறான் கமலநாதன்

“கமலநாதன் .. இப்போதுதான் சோதனைக் குள்ளாகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்... இன்னும் வெற்றி தோல்வி நிச்சயிக்கப் படவில்லை .”

“நடந்தது மனித வேள்வி .. இப்படியும் ஒரு சோதனையா?”

இதை விட கடுமையான சோதனைகள் உண்டு... உங்களை சோதிப்பவர்களும் உங்களைப் போன்ற மனிதர்கள்தான்...”

“...சுவாமி ...நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்...”? பாதிரியாரின் பேச்சின் உள்ளடக்கத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாத கமலநாதன் பரிதாபமாக கேட்கிறான்.

“நானாக எதையுமே கூறவில்லை.கமலநாதன்... யேசுநாதர் என்றோ உங்களுக்காகக் கூறியவைகளைத்தான் நான் இன்று கூறுகிறேன்...”

“...இது வரையில் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் .. உங்களையும் உங்கள் குடும்பத்தாரையும் மட்டும் நேசித்தீர்கள்... அயலவரின் வேதனைக் குரல்கள் உங்கள் காதுகளுக்குக் கேட்கவில்லை...

...அந்த சுயநலத்தை மறவுங்கள்

உங்களைப் போல் உங்கள் அயலவரையும் நேசியுங்கள் என்று தான் யேசு கூறினார்...

தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் —

□ 35

...மக்களைச் சார்ந்து நில்லுங்கள்.

...மக்களுக்குச் சேவை செய்யுங்கள்.

...மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள்.

வெள்ளை அடிக்கப்பட்ட கல்லறைகள் போல வாழ்ந்தீர்கள்...

..பார்வையாளர்களாக வாழ்ந்ததுபோதும் பங்காளராகுங்கள்

.. சேர்ந்து நின்று ஒருமித்துத் தட்டுங்கள் ஒருமுறையல்ல ஒருநூறு முறையல்ல- ஓராயிரம் முறையல்ல...

...அதற்குமேலும் தட்டுங்கள்... திறக்கப்படும் .. திறப்படாத கதவுகளும் இந்தமண்ணில் இல்லை ..

...திறக்க முடியாத கதவுகளும் இந்த மண்ணில் இல்லை... யேசுநாதர் மலைப்பிரசங்கம் செய்தது போல் பாதிரியார் ஒரு மலைப்பிரசங்கமே செய்து விட்டார்! பாதிரியாரின் மலைப்பிரசங்கம் 'நவீன பைபிளாக' ஒலிக்கிறது.

'சுவாமி...நாங்கள் உயிர்களையும் உடமைகளையும் இழந்து இழப்பதற்கு எதுவுமின்றி... சித்தங்கலங்கி நிற்கின்றோம்... நீங்கள் வேதாந்தம் கதைக்கின்றீர்கள்...?

'...கமலநாதன் நீங்கள் படித்தவர்தானே... கண்ணன் பகவத்கீதையை எங்கே உரைத்தான் தெரியுமா ?

போர்க்களத்தில் !''

'அது சித்தாந்தமா... வேதாந்தமா? பாதிரியார் ஆணித்தரமாகக் கேட்கின்றார் ...கமலநாதன் பதில் கூறாமல் பாதிரியாரையே பார்க்கிறான்.

'...கமலநாதன் நீங்கள் மனம் சேர்ந்துவிட்டீர்கள்...அதனால் தான் இந்தப் புள்ளைகளுக்கும் இப்படியொரு முடிவு ஏற்பட்டு விடும், என்று எண்ணிக் கவலைப் படுகிறீர்கள்...''

“உண்மைதான் சுவாமி”

“அது தவறான முடிவு”

.....சமுதாயத்தை வளர்ப்பதும் மனிதன்

.....சமுதாயத்தால் வளர்வதும் மனிதன்

.....நேற்றைய சமுதாயச் சுவடுகளில் வளர்ந்தது தான்

இன்றைய சமுதாயம், இன்றைய சமுதாயச் சுவடுகளில் வளரப் போவது தான் நாளை சமுதாயம்...

.. வேள்விக்கிடாயன் என்று நீங்கள் கருதுகிற இந்தப் பாலர்களே வேள்வியாளர்களாகி தர்மத்தின் சன்னிதானத்தில் அதர்மங்களை வேள்வியிடலாம்!.....

---கமலநாதன்...நான் சின்ன வயதில் சிரட்டையிலை சோறு கறி சமைத்துத்தான் விளையாடினன். நீங்களும் அப்படித்தான் விளையாடியிருப்பீர்கள்...

...அந்த விளையாட்டுப் பருவத்திலும் எத்தனை விதமான பேதமைகளை நாம் அறியாமலேயே நடைமுறைப் படுத்தியிருக்கிறோம் அவைகளைத்தான் நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடித்திருக்கிறோம்...

.. அவைகளின் மொத்த வடிவந்தான் இன்றைய நமது அகதி நிலை!...

அகதிகள் என்ற ஒரே வட்டத்துக்குள் வந்து விட்ட நமது பிள்ளைகள் எல்லோரும் சேர்ந்து என்ன விளையாட்டு விளையாடுகிறார்கள் தெரியுமா?

ஜனகன் கூறிய புது விளையாட்டுப்பற்றி கமலநாதன் இப்போதுதான் யோசிக்கிறான்.

‘என்ன விளையாட்டு சுவாமி?’.. கமலநாதன் ஆவலோடு கேட்கின்றான்.

‘கொஞ்ச நேரம் இதில இருந்து அவர்களின் விளையாட்டை அவதானித்துப் பாருங்கள்...’

*...அந்தப் பாலர்கள்— வேள்விக்கிடாய்களா அல்லது வேள்வியாளர்களா? என்பது புரியும்... ‘பாதிரியார் நவீன யேசுவாகி... அங்கிருந்து செல்கிறார்

கமலநாதன் அந்த இடத்திலேயே நிற்கிறான்.

கமலநாதனிடம் ஐம்பது சதம் வாங்கிக்கொண்டு கடைக்குச் சென்ற ஜனகன், ஒரு சந்தனக்குச்சியும், ஒரு வெடியும், கழித்து விடப்பட்ட ஒரு காட்போட் பெட்டியும் கொண்டு வருகின்றான்.

தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் —

□ 37

வந்தவன் தகப்பனுக்கு முன்னால் சப்பாணி கொட்டியமர ஏனைய பிள்ளைகள் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர். சந்தனக்குச்சியின் ஒரு முனையை வெடித்திரியோடு சேர்த்துக் கட்டுகின்றான். ஜனகன்... ..அதன் பின்

அந்தக் காட்போட் பெட்டியை கைகளால் கிழித்து-மடக்கி ஏதோ ஒரு உருவத்தைச் செய்கிறான்.

அந்த உருவம் .. ?

ஏதோ ஒரு நாலு சில்லு வாகனம் என்று கூறலாம்!.....

கமலநாதன் மிகவும் கவனமாக அவதானிக்கிறான்.

சந்தனக் குச்சியும் வெடித்திரியும் வெளியே தெரியக்கூடியதாக வெடியை மண்ணுள் புதைக்கின்றனர்... அதன் மேல் அந்த காட்போட் பெட்டியில் செய்த உருவத்தை வைக்கின்றனர்...!

ஜனகன் சந்தனக் குச்சிக்கு நெருப்பு மூட்டுகிறான். சந்தனக்குச்சி புதைக்கிறது.

அந்தப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் எட்ட நின்று அந்த வெடிக்குரிய- ஏதோவொரு ஆங்கிலப் பெயரைக்கூறி ஆரவாரிக்கின்றனர்.

கமலநாதனும் படித்தவன்தான். ஆனால் இது வரையில் அப்படிப் பட்டதொரு ஆங்கிலச் சொல்லை அவன் உச்சரிக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதில்லை!...

கமலநாதனுக்கிப்போது நாற்பத்தைந்து வயது. அதில் நிற்கின்ற பிள்ளைகள் எல்லோரும் பத்து வயதிற் குட்பட்டவர்கள்!...

சில நிமிடங்களில் சந்தனக் குச்சி எரிந்து சந்தனக் குச்சியின் நெருப்பு வெடித் திரிமுனையில் முட்ட திரி எரிந்து...

வெடி வெடிக்கிறது! ...

அந்தக் காட் போட் பெட்டியில் செய்த உருவம் சிதறி மேலெழுந்து அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் விழுகின்றது...

அந்தப் பாலகர்கள் மத்தியில்

மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்...

அதே ஆங்கிலச்சொல்லை... உரத்த குரலில் எல்லோரும் கூறுகின்றனர்...!

கமலநாதனின் மனதில் பேச்சுவாக்கில் கேட்டு மனப் பதிவுகளாயிருந்த சில சம்பவங்கள் விரிகின்றன!

இவர்களைத்தான் 'வேள்விக் கிடாய்களாக' கமலநாதன் கற்பனை செய்திருந்தான்.

கமலநாதன் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் மட்டும் நேசித்து... அதையே உலகமாகக் கருதி அதற்குள் தான் கற்றிருந்த சோறு கறி விளையாட்டை தான் தனது பிள்ளைகட்கும் கற்பித்தான். அவர்களும் விளையாடி வந்தனர்.

ஆனால் இன்று.

இழப்புகளும் வேதனைகளும் அவர்களுக்குப் புதிய தொரு சமுதாயத்தை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கின்றது. அந்த புதிய அமைப்பில் ஜனகனும் அவன் சகோதரர்களும் கற்றுக்கொண்ட விளையாட்டு? -

கமலநாதன் திகைத்துப் போயிருக்கிறான்.

அந்தப் பாதிரியார் .. சொல்லி வைத்ததுபோல் அவரும் வருகிறார்.

"சுவாமி .. நான் எப்பாடு பட்டாவது இந்தப் புள்ளையளை வளர்க்கத்தான் போறன்" போர்க்களத்தில் சோர்ந்து நின்ற அர்ஜுனன். கிருஸ்ணனின் போதனைகள் கேட்டு சோர்வு நீங்கி போருக்குத் தயாரானது போல் -

கமலநாதனும் சோர்வு நீங்கி உறுதியுடன் கூறுகிறான்

பாதிரியார்- போர்க்களத்தில் 'பார்த்தசாரதியாக கடமையேற்றிருந்த கண்ணனாகிச் சிரிக்கின்றார்.

கமலநாதன் -

தன் மடிக்குள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மாட்டுத்தாள் கடதாசியை எடுத்து விரித்து- அதற்குள் இன்னொரு ஐம்பது-சதத்தை தேடுகிறான்.

அந்த -

புது விளையாட்டை இன்னொரு முறைபார்த்து அனுபவிப்பதற்காக!

ஈழமுரசு ஆண்டு மலர்

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

சரித்திரம் திரும்பும்

பாரதி கிராம மக்கள் கொடி விட்டுக் காட்டை நோக்கி ஒடுகின்றனர்.

இப்போது பாரதி கிராமத்தில் பல பிணங்களையும் பிணங்களை விட்டுப்போக முடியாத சில நடை பிணங்களையும் தவிர... வேறு ரனிதர்கள் இல்லை.

“நாங்கள் எப்பவும் இப்படி ஓடினதில்லை...” ஓடிக்கொண்டே சூசமா கூறுகிறாள்.

“நாங்கள் இப்படிப் பல தடவைகள் ஓடி யிட்டோம்...” ஓடிக்கொண்டே கமலநாதன் கூறுகிறான்.

இ

ருள் கரைய ஆரம்பிக்கின்றது.

சேவற் கோழிகள் கூட ஓடி ஒழித்துவிட்டன. அவற்றின் பூபாள ஒலிக்குப் பதிலாக மனித ஜீவன்களின் முகாரி ஒலிகள் கேட்கின்றன!...

எப்படியோ தங்களின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டவர்கள், இப்போது ஒவ்வொருவராக வெளிப்பட்டு தங்கள் உறவுகளை நோக்கி ஓட ஆரம்பிக்கின்றனர்...

கரைந்து கொண்டிருக்கும் இருளைக் கறுக்க வைக்கும் புகை மண்டலத்தினூடாக தினசரி பழகிய அனுபவத்தை மட்டுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஓடுகின்றனர்... இடையிடையே கால்களில் மிதிபடும் மனித உடல்கள்... மிதித்த கால்களின் விரல் இறை களுக்கூடாகப் பிதுங்கி வழியும் மனித இரத்தக் குழம்பு...!

பாரதி கிராமம்-

மகாகவி பாரதியின் பெயரைத் தனது பெயராகக் கொண்ட க்கிராமத்திற்கு ஏற்பட்ட தூர்ப்பாக்கிய நிலை!

இரவு-

பாரதி கிராமத்தில் 'மனித வேள்வி' நடாத்தப்பட்டது!

தாழை மரத்தடியில் பதுங்கியிருந்த குசுமாவதியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு- தென்னந் தோப்பையும் கடந்து பிரதான வீதிக்கு வருகின்றாள். அவளது கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்து தோளிலே படுத்திருக்கின்றான் அவளின் மகன் ஜெயக்குட்டி. இருவரது உடலெங்கும் கடற்கரை வெள்ளை மணல் ஒட்டிக் கிடக்கின்றது.

பிரதான வீதியில் வழமையாக எரிகின்ற மின்சார 'பல்பு' கள் கண்களை மூடி விட்டாலும்- இடையிடையே எரிந்து கொண்டிருக்கும் வீடுகளின் வெளிச்சத்தில் பிரதான வீதி தெரிகின்றது. பிரதான வீதியை மூடியிருக்கும் புகைமண்டலம். அப்புகைமண்டலத்தினூடாக...

மழைக்காலத்தில் விளக்கில் மோதி இறந்து சிதறிக்கிடக்கும் ஈசல்களைப் போல் இறந்து கிடக்கும் மனித உடல்கள் அவள் கண்களுக்குத் தெரிகின்றன.

இம்மண்ணில் ஈசல்களாகி விட்ட ஒருபகுதி மக்களின் மரணிப்பு வரலாற்றில்... இன்னுமோர் அத்தியாயம் வரையப் பட்டுவிட்டது... ஈரம் காயாத புத்தம் புதிய அத்தியாயம்!

குசுமாவதியால் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஒரு கையால் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு தனது குடிசையை நோக்கி ஓடுகிறாள்.

குசுமாவதியின் கொட்டிலோடு இன்னும் சில கொட்டில்கள் தற்செயலாகத் தப்பிவிட்டன... எரிக்கப்படவில்லை.

குடிசைக்குள் வந்த குசுமாவதி கண்ணகி ஆச்சியைத் தேடுகின்றாள். கண்ணகி ஆச்சி படுக்கின்ற சாக்கும், தலையணையாகப் பாவிக்கின்ற பலகைக் கட்டையும் மட்டும் கிடக்கின்றன. கண்ணகி ஆச்சியைக் காணவில்லை. வெளியே சென்று கண்ணகி ஆச்சியைத் தேடுகின்ற துணிவு இப்போது குசுமாவதிக்கு இல்லை.

குசுமாவதியின் கணவன் கமலநாதன் இரவில் வேலைக்குச்

சென்றுவிட்டால், குசுமாவதிக்கும் ஜெயக்குட்டிக்கும் துணையாக கண்ணகி ஆச்சி வந்து படுப்பாள்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்த குசுமாவதி உட்புறமாக படலையைச் சாத்திவிட்டு, உட்கொடியில் போடப்பட்டிருந்த புருஷனின் சாறத்தை எடுத்து நிலத்தில் விரித்து அதில் ஜெயக்குட்டியைக் கிடத்துகிறாள்.

உட்புறமாகச் சாத்தப்பட்ட படலையைக் கட்டுவதற்காக கயிறுதேடி, முடிவில் தனது சாறி ஒன்றை முறுக்கி அதால் படலையைக் கட்டுகிறாள்

ஓடியதாலும் பயத்தாலும் ஏற்பட்ட பெருஞ்சுவாசம், இன்னும் தணியவில்லை. இரவு முழுவதும் அவள் அழுதிருக்க வேண்டும். கண்கள் சிவந்து, இமைகள் வீங்கிப்போய் விட்டன.

நிற்க முடியாமல் மூலையில் கிடந்த பக்கீசப் பெட்டியின் மீது அமர்கிறாள்.

பாரதி கிராமத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் கேட்கின்ற மரண ஓலங்களால் அவர்களது செவிப்பறை மரத்துக்கொண்டு வருகின்றது!

சிரட்டைக்கரியால் வலுக்கட்டாயமாகக் கீறப்பட்ட நெடுங்கோடுபோல்- நீண்டுகிடக்கும் பிரதான வீதியில் பத்தாவது மைலில் பாரதிகிராமம் அமைந்திருக்கின்றது.

பாரதி கிராமம் மிகவும் சிறியதுதான் ஆனால் இலங்கைப் புறவரிப்படத்தில் இடம்பெறுமளவிற்கு இக்கிராமத்திற்கு மதிப்பிருக்கின்றது இலங்கையிலேயே மிகப்பிரதானமான உப்பளங்களில் ஒன்று இங்கேதான் அமைந்திருக்கின்றது.

இக்கிராமத்து தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை, இப்பாடசாலையை மருவிச்செல்லும் ஒழுங்குகையில் வலதுபக்கத்தில் மூன்றாவது குடிசை.

இதுதான் குசுமாவதியின் குடிநிலம்.

இதுவும் சொந்தமானதல்ல-வாடகைக் குடிநிலம்!

குசுமாவதியின் பிறப்பிடம் கம்பளை-

கம்பளையிலுள்ள புத்தவிகாரையில் முழுநேர ஊழியனாக

இருக்கும் சோமபாலா தம்பதிகளின் ஐந்தாவது புதல்வி தான் குசுமாவதி.

தொலைபேசி இணைப்பகத்தில் வேலைபார்க்கும் இவள் புருஷன் இடமாற்றம் பெற்று இப்பகுதிக்கு வந்ததால் குசுமாவதியும் வரவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது.

குசுமாவதிக்கு இப்போது இருபத்திமூன்று வயது - கடந்த இருபத்திரண்டு வயதுவரை இவள் கம்பளையிலேயே வாழ்ந்தாள். இந்த வருடம் புருஷனின் நிர்ப்பந்தத்தால் இங்கு வந்திருக்கின்றாள்.

குசுமாவதியின் வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக இப்போது தான் மாறுபட்ட சூழலுக்கு வந்திருக்கின்றாள்.

கண்ணகி ஆச்சி-

இங்குள்ள மினிசினிமா கொட்டகையில் கடலை விற்பவள் மிகவும் நல்லவள்

குசுமாவதியின் கணவனுக்கு இந்தக் கிழமை முழுவதும் இரவு வேலை. அதனால் அவன் ஆறு மணிக்குச்சென்று விட்டான். இரவு ஏழுமணியளவில் கண்ணகி ஆச்சியும் வந்தாள். மூவரும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டனர்.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கொந்தளித்துவரும் கடல் அலையின் பேரிரைச்சல் போல், பிரதான வீதியில் வாகனங்களின் தொடர்ச்சியான பேரிரைச்சல்.. அதைத்தொடர்ந்து மேகங்கள் இறங்குவதைப் போன்று வானத்திலும் பேரிரைச்சல்...

சில விநாடிகளில்.....

செவிப்பறையைப் பிளப்பது போன்ற அதிர்வொலிகள்... ஈயக்குண்டுகள் இரும்புக்குழலிலிருந்து பிரசுரிக்கின்ற.. அந்த ஒலிகள் - எரிகின்ற வீடுகள்...றப்பர் நாற்றம் கலந்த புகை மண்டலம்!

உடலை விட்டுப் பிரிகின்ற உயிர்களின் இறுதிக் குரல்கள் ..

குசுமாவதி வெளியேவர கண்ணகி ஆச்சியும் அவளைத் தொடர்ந்து வருகின்றாள்இருவரும் ஒழுங்கைக்கரையோடு

சரித்திரம் திரும்பும் --

□ 43

நிற்கும் வேப்பமரத்தோடு மறைந்து நின்று பிரதான வீதியைப் பார்க்கின்றனர் ..

நெருப்பு வெளிச்சத்தில் பிரதான வீதி தெரிகின்றது.

மனித வேள்வி நடாத்துகின்றவர்களையும் நன்றாகத் தெரிகின்றது...

பாலர் வகுப்போடு தன் பாடசாலை வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்ட கண்ணகி ஆச்சி- அந்த வேள்வியாளருக்குரிய பெயரை ஆங்கிலத்தில் உச்சரிக்கின்றாள். அவள் அடிக்கடி உச்சரித்த பெயராக இருக்க வேண்டும் சர்வசாதாரணமாக அந்த ஆங்கிலச் சொல்லை உச்சரித்துவிட்டாள்!

பாரதி கிராமத்து மக்கள் இப்படியொரு சம்பவத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஏனென்றால் இம்மாவட்டத்தில் இப்படியொரு சம்பவம் நடக்காதது இங்கு மட்டுந்தான்.

குசுமாவதி கண்ணகி ஆச்சியின் அபிப்பிராயத்திற்காகக் காத்திராமல்- ஜெயக்குட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தவள் உட்பாதைகளால் ஓடி எப்படியோ பிரதானவீதியையும் கடந்து தென்னந்தோப்பையும் கடந்து கடற்கரைக்குவந்து தாழம்பற்றைக்குள் மறைந்து கொண்டாள்.

இரவு ஒருமணிவரை நீடித்த 'மனிதவேள்வி'... ஒன்றரையேசுடு முற்றாகத்தணிந்து...ஐந்து மணிக்குப் பின்புதான் மக்கள் வெளிவரத்தொடங்கினர்.

பக்சிசுப்பெட்டியில் குசுமாவதி அமர்ந்திருக்கின்றாள்...அவளைப் பார்த்தபடியே ஜெயக்குட்டியும் படுத்திருக்கின்றாள்.

பாரதி கிராமத்தில் தான் புறம்பானவள் என்றபயம் அவளுக்கு...

அவளது பயத்திற்கான காரண சம்பவம் ஒன்று...ஈது என்றோ நடந்து முடிந்து விட்டது...ஆனால் இப்போது அவளது உள்ளத்தை நெருடுகின்றது...சந்தர்ப்பத்தோடு ஓட்டி பிரசவிக் கின்ற அனுபவம்!...?

அனுராதபுரத்தில் வசிக்கின்ற இவளின் மூத்த சகோதரன் வீட்டில் குசுமாவதி வந்து நின்றபோது,

ஒருநாள்-

அனுராதபுரத்திலுள்ள ஒரு தமிழ்கவன் பாடசாலை ஆசிரியரான கந்தசாமி சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்த போது தற்செயலாக குசுமாவதியின் தம்பியார்மீது மோதி விட்டார்....

அவ்வளவுதான்!

குசுமாவதியின் பரம்பரையிலுள்ளவர்களையே கந்தசாமி மாஸ்டர் சுட்டுப்பொசுக்கி விட்டதைப்போன்ற கொதி!...

கந்தசாமி மாஸ்ரரைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து வீட்டிற்குள் கட்டிப்போட்டு நிர்வாணமாக்கி நையப்புடைத்து... அவரது சிறு நீரையே அவருக்குப் பருக்கி

கந்தசாமி மாஸ்ரருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை சைக்கிளால் மோதியதற்காகவல்ல... என்பது குசுமாவதிக்குத் தெரியும்

அப்படியென்றால் தண்டனைக்கான காரணம்? நிர்வாணம் சகலருக்கும் தெரியும் ஆனால் அதையாரும் வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. அதுபோல், தண்டனைக்கான குற்றமும் சகலருக்குத் தெரியும் ஆனால் அதையாரும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை!...

அன்று அனுராதபுரத்தில் கந்தசாமி மாஸ்டர் எந்தக்காரணத்தால் பலவீனனாக நின்றாரோ .. இன்று பாரதிகிராமத்தில் அதே காரணத்தால் குசுமாவதி பலவீனியாகி ... நிற்கின்றாள்!

கந்தசாமி மாஸ்ரருக்கு அன்று நடந்தது...இன்று தனக்கும் நடக்கலாம் என்ற பயம்!

“குசுமா ... நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை .. இஞ்சை நீதிக்குப் புறம்பாய் எதுவும் நடக்காது... அப்பிடி நீதிக்குப்புறம்பாய் உனக்கொண்டு நடக்கிறதெண்டால் அது நான் செத்தாப்பிறகு தான் நடக்கும்...” குசுமாவதியின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டு கமலநாதன் இப்படி ஒருநாள் கூறினான்.

“உங்கடை ஆக்கள் பொல்லாதவையாம்...” இப்படி அடிக் கடி குசுமாவதி கூறுவாள். ஆனால் ஒருநாளாவது அதற்கான காரணத்தை அவள் கூறியதில்லை.

சரித்திரம் திரும்பும் —

□ 45

குசுமாவதி இப்படிக்கூறும்போது—அதே வாக்கியத்தை கமல நாதனும் திரும்பக் கூறலாம்... அதற்கான காரணங்களும் உண்டு...

-- ஐம்பத்தெட்டு, எழுபத்தேழு, எழுபத்தொன்பது, எண்பத்தொன்று, எண்பத்திமூன்று... போன்ற ஆண்டுகள்...வரலாற்றில் இரத்தத்தால் எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்!...

ஆனால் கமலநாதன் 'நாங்கள் பொல்லாதவர்கள் அல்ல' என்பதை விபரிப்பானே தவிர குசுமாவதியோடு முரண்பட்டுக் கொள்வதில்லை.

இப்போது 'ஜெயக்குட்டி' என்று செல்லமாக அழைக்கப்படுகின்ற மகன் 'ஜெயரட்ணா' பிறந்தபோது

'ஜெயரட்ணா' என்ற தனது தாத்தாவின் பெயரையே வைக்கவேண்டும் என்று குசுமாவதி பிடிவாதமாக நின்று வைத்தாள்!

அதேபோல்—

ஜெயரட்ணாவுக்கு ஐந்து வயது முடிந்து பாடசாலைக்கு அனுப்புகிற பிரச்சினையில்—

தான் படித்த பாடசாலையில் தான் தன்மகனும் படிக்க வேண்டும். அல்லது அதே போன்ற வேறுபாடசாலையில் தான் படிக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக நின்றாள்.

கமலநாதன் அவளின் விருப்பத்திற்குத் தடையாக நிற்கவில்லை.

கமலநாதன் தன் அதிகாரத்தைப் பாவித்து... தனக்கு விருப்பமானதொரு பெயரை வைத்திருக்கலாம். இதனால் தேசிய பெரும்பான்மையினருக்கு புகுத்தப்பட்டிருக்கும் பிழையான கருத்தை இதனால் நீக்கிவிட முடியாதென்பது அவனுக்குத் தெரியும்!...

இப்பிழையான கருத்தைப்புகுத்திய 'அரசுகபோகிகளையே' நொந்து கொள்வான்! கமலநாதன் பிரச்சனையின் உருவத்தை மட்டுமல்ல- உள்ளடக்கத்தையும் ஆணியேர் வரை சென்று ஆராய்வான்!

ஊம்பளை தொலைபேசி இணைப்பகத்தில் கமலநாதன் வேலை செய்தபோது- குசுமாவதியைக் கண்டு பேசி...காதலித்து --

குசுமாவதியின் மானப்பிரச்சனை இதில் உள்ளடங்கிருந்த ஒரே காரணத்தால் கந்தசாமி மாஸ்ரரின் நிலையிலிருந்து விதிவிலக்களிக்கப்பட்டு.....

தவிர்க்க முடியாமல் மாப்பிள்ளையாக்கப்பட்டவன்...

கமலநாதன் சரளமாக சிங்களம் கதைப்பான் - அதே போல குசுமாவதியும் சரளமாக தமிழ் கதைப்பாள்.

மனித இரத்தத்தால் சிவந்து போயிருந்த பாரதி கிராமமண் உதயசூரியனின் செங்கதிர்களால் சில நிமிடங்கள் கருஞ்சிவப்பாகி... வெளுக்க... பாரதிகிராமம்... அந்தக்கொடுமையை விளக்குகின்ற சொற்களை இனிமேல்தான் தேடவேண்டும்...?

குசுமாவதி இன்னமும் அதே பக்கீஸ் பெட்டியில்தான் அமர்ந்திருக்கிறாள். கமலநாதனுக் இன்னும் வரவில்லை.

“இவர்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்கள், குசுமாவதியின்... தகப்பன் சோம்பாலா அடிக்கடி கூறுவது அவளுக்கு நினைவு வருகின்றது.

“என்னை இன்று நிட்சயமாகக் கொலை செய்து விடுவார்கள்” இப்படியொரு தீர்மானத்திற்கே குசுமாவதி வந்துவிட்டாள்...

அவளது முகமெல்லாம் வியர்த்து வழிகிறது...அவளது கண்களும் கலங்கி விட்டன.

“குசுமா...” வெளியே யாரோ அழைக்கின்ற சத்தம்! குசுமாவதி திகைத்துப்போய் விட்டாள்... குரலுக்குரியவரை அவளால் இனங்காண முடியவில்லை. அவளுடைய மனதிலே சந்தசாமி மாஸ்ரரின் நினைவு!...? ஜெயக்குட்டியைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொள்கிறாள்.

“குசுமா...” புதிய கரகரத்த குரல்...

“குசுமா” கீச்சிட்ட ஒரு மெல்லிய குரலில் தனது வீட்டுக்கு முன்னால் பலர் வந்து நிற்பதை அவள் உணர்கிறாள்...

கந்தசாமி மாஸ்ரர்...நிர்வாணம்... சிறுநீர்...

இதயம் அறுந்து... நரம்புகளில் தொங்குவதைப் போன்ற தொரு உணர்வு அவளுக்கு. மரணத்தின் எல்லையில்... அவள் உணர்வுகள் துடிக்கின்றன!...?

‘குசுமா... நான்தான் கண்ணகி ஆச்சி... கதவைத்திற...’ குசுமாவதி இப்போது குரலுக்குரியவரை இனங்கண்டு கொள்கிறாள்...கண்ணகி ஆச்சியையும் அவள் நம்பவில்லை... ஆனால் வேறு வழியின்றிக் கதவைத்திறக்கிறாள்...? அவள் எதிர்பார்த்த தது போல பலர் நிற்கின்றனர்...

“குசுமா...பிணங்களை எடுக்கிறதுக்கு இனியும் வருவாங்க ளாம்... வந்தால் என்ன நடக்குமோ தெரியாது... சனங்களெல்லாம் காட்டுக்கு ஓடுகினம்... நாங்களும் போப்போறம் நீயும்வா கூறியபடி கண்ணகி ஆச்சி குசுமாவின் கையைப் பிடிக்கின்றாள்.

குசுமாவதியின் உடலிலுள்ள குருதிவற்றி- நரம்புகள் எரிந்து புதிய நரம்புகளில், புதிய குருதி ஊற்றெடுத்து ஓடுகின்றதைப் போன்றதொரு உணர்வு !...?

அனுராதபுரம்- கந்தசாமி மாஸ்தர்-நாங்கள்...

பாரதி கிராமம்-நான்-இந்த மக்கள்

“இவர்கள் பொல்லாதவர்கள்...”

“என்ன குசுமா யோசிக்கிறாய்...நீயும் எங்களிலை ஒருத்தி தானே..” ஒருத்தி கூறுகின்றாள்.

குசுமாவதி உட்பட சுகலரும் காட்டுக்குப் போகப் புறப்படுகின்றனர்...எப்படியோ தனது உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்ட கமலநாதனும் வந்து சேருகின்றான்

பாரதி கிராம மக்கள் கொடி விட்டு காட்டை நோக்கி ஓடுகின்றனர்

இப்போது பாரதிகிராமத்தில்...பல பிணங்களையும், பிணங்களைவட்டுப் போகமுடியாத சில நடைப்பிணங்களையும் தவிர... வேறு மனிதர்களே இல்லை!...

“நாங்கள் இப்படி எப்பவும் ஓடினதில்லை” ஓடிக்கொண்டே குசுமா கூறுகிறாள். “நாங்கள் இப்படி பல தடவைகள் ஓடி விட்டோம்”. கமலநாதனும் ஓடிக்கொண்டே கூறுகிறான்.

சுழமுரசு வாரமலர்

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

ஒரு பிடி மண்

“.. ஜானகி... எங்கடை மண் எங்களுக்குத்
தான் சொந்தம்...

...இந்த மண்ணிலை எங்களாலை சுதந்திர
மாக வாழ முடியாமல் போகலாம்...

...ஆனால் நீங்கள்... இந்த மண்ணிலை
சுதந்திரமாய் வாழத்தான் போறியள்...

...ஜானகி...

...நீங்கள் பேப்பரிலை மடிச்சுக் கொண்டு
வந்த ஒரு பிடி மண்...

...அது ஒரு பிடி மண்ணல்ல

ஒரு பிடி பொன்!”

இரத்தினசிங்கம் கூனிக் குறுகிப் போய் கூறு
கிறான்.

இரத்தினசிங்கத்தின் குடும்பத்தில் ஜானகி ‘கடைக்குட்டி’
இந்தக் காரணத்தினால் ஜானகி கவலைப்படுமள
விற்கு அவள் என்றுமே நடந்து கொண்டதில்லை.

ஆனால் இன்று—

கண்கள் சிவந்து, வீங்கிப் போகும் அளவிற்கு அவள் அழுது
விட்டாள். இன்னும் அவளது சோகம் தீரவில்லை.

ஜானகி ஏன் அழுகின்றாள் ? அவளது குடும்பத்திலுள்ள
எவருக்குமே தெரியவில்லை. ஜானகியின் தகப்பனான இரத்தின
சிங்கம் கேட்டு, தாயான தவமணி கேட்டு, ஒரே அக்காவான
ஜமுனா கேட்டு, ஒரே அண்ணனான செல்வரத்தினம் கேட்டு...
அவள் கூற மறுத்து விட்டாள்!

நேரம் பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. காலை ஏழு
மணிக்கு அழத் தொடங்கியவள் இதுவரை சோகமாகவே இருக்
கின்றாள்.

வீட்டின் முன்மண்டப வாசலில் அமர்ந்து, படிக்கட்டில் இரு கால்களையும் வைத்து, இரண்டு கைகளிலும் நாடியைப் பதித்த படி அமர்ந்திருக்கின்றாள்.

இவள் ஏன் அழுகிறாள்?

சாமியறையில், சாமிப் படத்துக்குப் பின்னால் அவள் வைத்திருந்த ஏதோ ஒரு பொருள் இன்று காலையில் காணாமல் போய்விட்டது.

இதைமட்டும் தான் அவள் கூறினாள். இப்போதும் கூறுகிறாள்.

அது என்ன பொருள்..... அதை மட்டும் அவள் கூற மறுக்கின்றாள்.

வயது பதின்மூன்று பொது நிறம் தளதளப்பான உடல் தெத்துப் பல்லு, ஆண்களைப் போல் சுட்டையாக வெட்டப் பட்டு, தோள்மூட்டோடு சுருண்டு போயிருக்கும் கூந்தல், படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரி, கூர்மையான கண்கள்!

காலை ஏழு மணிக்குப் பிறகு இதுவரையும் அவள் யாருடனும் கதைக்கவில்லை. சிறிது நேரம் குசினி மூலைக்குள் குந்தியிருந்தாள். அதன் பின்பு அறைக்குள் படுத்திருந்தாள். இப்போது முன் மண்டப வாசலில் இருக்கின்றாள்.

முன் மண்டபத்தில் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் ஜானகியின் தாய் தவமணி அமர்ந்திருக்கிறாள். மண்டபத்தின் இடது பக்கச் சுவரில் நான்கடி உயரமானதொரு இலங்கைப் படத்தைக் கீறிக்கொண்டு நிற்கிறாள் இரத்தினசிங்கம்.

நான்கடி உயரமான அந்த இலங்கைப் படம் கீறப்பட்டு அதில் தமிழீழப் பிரதேசத்தை நீலச் சோக்கினால் தடித்தவரிகளால் நிறம் தீட்டி கரையோரப் பகுதிகளிலுள்ள இடங்களின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

சில அடிகள் பின் நோக்கித் தள்ளி நின்று தான் கீறிய படத்தை பார்க்கின்றாள் இரத்தினசிங்கம். படத்தின் புறவரிக் கோட்டில் அவனது பார்வை ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்துவர .. தானே தலையை ஆட்டித் தனது திறமையை ஆமோதிக்கிறாள்.

“ தவமணி தமிழீழப் பகுதியைப் பிரிக்கின்ற கோட்டை நான் நீலச் சோக்காலை கீறிப் போட்டன்...” கதிரையில் அமர்ந்திருந்த தவமணியிடம் கூறுகிறான்.

“நல்லாயிருக்கு...”

“அப்படியில்லை தமிழீழத்தைக் காட்டுகின்ற கோட்டைச் சிவப்புச் சோக்காலை கீறியிருக்க வேணும்”.

“ஏன்...”

“ஏனெண்டால் தமிழீழப் பிரதேசம் தமிழர்களுடைய இரத்தத்தினால் தான் கீறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது”.

நடக்கின்ற போராட்டத்தையும், அதில் சங்கமித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தியாகங்களையும் உள்ளடக்கி மிகவும் அர்த்த புஷ்டியாகக் கூறுகின்றான் இரத்தினசிங்கம்.

தலையை அசைத்து. இரத்தினசிங்கத்தின் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறாள் தவமணி.

தமிழீழப் பரப்பில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியிருந்த இரத்தினசிங்கம் அதிலிருந்து விடுபட்டு, வாசலில் அமர்ந்திருந்த ஜானகி மீது செலுத்துகின்றான்.

ஜானகி என்ன பொருளைச் சாமிப் படத்துக்குப் பின்னால் வைத்திருப்பாள்...? அவனது சிந்தனைத்திரிகை சுழல்கின்றது.

ஜானகி இதுவரையும் ஒன்றும் சாப்பிடாததால் இரத்தினசிங்கமும், தவமணியும் எதையும் சாப்பிடவில்லை. தான் சாப்பிடாமல் இருப்பதோ - தவமணி சாப்பிடாமல் இருப்பது பற்றியோ அவன் சிந்திக்கவில்லை. ஜானகி சாப்பிடாமல் இருப்பது அவனது இதயத்தைக் குத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

“ஜானகி... சாப்பிடுவமா...”

“எனக்கு வேண்டாம்...”

“ஐஸ்கிரீம் வாங்கக் காசு தரட்டா...”

“வேண்டாம்”

ஜானகியோடு ஏதாவது மனக்கசப்பு ஏற்பட்டால், ஐஸ்கிரீமைக் காட்டித்தான் இரத்தினசிங்கம் சமாளிப்பான். தன்னுடைய இறுதிப் பாணத்தையும் இரத்தினசிங்கம் பிரயோகித்து விட்டான் அதிலும் தோல்வி...

“ஜானகி.. சாமிப் படத்துக்குப் பின்னாலை வைச்ச சாமானையாவது சொல்லுங்கோ...” இரத்தினசிங்கம் கேட்கிறான். ஜானகி மௌனமாக இருக்கின்றாள். இரத்தினசிங்கத்திற்குக் கோபமும் வருகின்றது. ஜானகி கடைக்குட்டி... அவளிடம் தன் கோபத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. பெருமூச்சோடு கதிரையில அமர்கின்றான்.

சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்தவன் திரும்பவும் தனது பார்வையைச் சுவரில் கீறப்பட்ட படத்தில் பதிக்கின்றான்.

தமிழீழம் - தமிழர் தாயகம்... இதயத்தின் மௌனமொழி முகாரியில் ஒலிக்கின்றது. ஏக்கம் நிறைந்த பெருமூச்சொன்று வெளி வருகின்றது.

“ஜானகி சாப்பிடாமல் இருக்கிறாள். பத்து மணி... எப்படியாவது சாப்பிட வையுங்கோ” தவமணி கூறுகிறாள் இரத்தினசிங்கத்தின் சிந்தனை தடைபட்டு, மீண்டும் ஜானகியில் நங்கூரமிடுகின்றது.

இன்று காலை ஏழு மணிக்குக் குளித்து விட்டு வாசலில் நிற்கின்ற நித்தியகல்யாணி மரத்தில் சில பூக்களைப் பிடிங்கிக் கொண்டு சாமியறைக்குள் சென்றாள்.

இந்தப் பழக்கம் அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள சகலரிடமும் உண்டு.

சாமியறைக்குள் சென்றவள் சில நிமிடங்களில் அழுது கொண்டு வந்தாள். வந்தவள் நேரடியாகக் குசினிக்குள் சென்று தாயோடு வாக்குவாதப்பட்டு அழத் தொடங்கினாள்.

“நான் சாமிப் படத்துக்குப் பின்னாலை வைச்ச சமான் எங்கை...” இப்படித் தான் அவள் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டாள்.

“என்ன சாமான் வைச்சனீங்கள்” தவமணியும், பல தடவைகள் கேட்டுவிட்டாள் ஜானகி பதில் கூறவில்லை.

அழுகை... திரும்பத் திரும்ப... அழுகை!

அவளுக்கு மிகப் பிடித்த அனைத்துக்கும் மேலால் அவள் நேசிக்கின்ற - அவள் இழக்க விரும்பாத ஒன்றைத்தான் இழந்து விட்டாள் என்பதை இரத்தினசிங்கமும் தவமணியும் உணர்கின்றனர்.அது என்ன பொருள் என்பதை அவர்களால் ஊகிக்க முடியவில்லை.....

அவளுடைய பிறந்த தினத்தன்று இரத்தினசிங்கம் சிங்கப்பூர் சங்கிலி ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தான். அன்று பின்நேரமே அந்தச் சங்கிலியை ஜானகி தொலைத்து விட்டாள். தொலைந்த அந்த நேரத்தில் மட்டும் அவள் அழுதாள்அதன் பின் மறந்து... விட்டாள்.

இன்று இழந்த அந்தப்பொருளை மறக்க முடியாமல் அழுகின்றாள்.

கண்கள் சிவந்து வீங்கி

பவுண் சங்கிலியைக்கூட இலேசாக மறந்துபோன அவளால் இன்று, இழந்த பொருளை மறக்க முடியவில்லையென்றால்

பவுணை விட மேலான பொருளா?...

“ஜானகி இஞ்சை வாம்மா” இரத்தினசிங்கம் மிகவும் வாஞ்சையோடு அழைக்கின்றான்.

“நான் வரமாட்டன் ..”

“நீங்கள் வரவேண்டாம் சாப்பிடுங்கோ”

“வேண்டாம்”

ஜானகியிடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை...

அமைதி நீடிக்கின்றது.

சீரும்பவும் இரத்தினசிங்கத்தின் பார்வை இலங்கைப்படத்தில் நங்கூரமிடுகின்றது. தமிழீழத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் அவளின் பார்வை ஊர்ந்து வருகின்றது.

வல்வெட்டித்துறை, பருத்தித்துறை, அம்பன், செம்பியன் பற்று, சுண்டிக்குளம், புதுக்குடியிருப்பு, நந்திக்கடல் முல்லைத்தீவு, முள்ளியவளை, அலம்பில்... ஊர்ந்துவந்த அவனது பார்வை அலம்பில் பகுதியில் தரித்து நிலையாக நிற்கின்றது...

அலம்பில்

இப்பகுதியில் அமைந்துள்ள ‘செம்மலைக்கிராமம்.....’ இங்குதான் இரத்தினசிங்கம் பிறந்து வளர்ந்தான். பிறந்தது முதல் இன்றிலிருந்து கடைசிப் பத்து நாட்களுக்கு முன்புவரை அந்தக் கிராமத்தில்தான் அவனது குடும்பம் வாழ்ந்து வந்தது....

செம்மலைக் கிராமத்திலிருந்து அவனது குடும்பம் இடம் பெயர்ந்து இன்று பத்தாவது நாள்!

இரத்தினசிங்கத்திற்கு இப்போது நாற்பத்தைந்து வயது.

இவனின் தகப்பன் பாட்டன் பூட்டன் இவனது குலக்கொடி தளிர் வீட்டதே செம்மலைக்கிராமத்தில் தான்.

இரத்தினசிங்கம் குடும்பம் செம்மலைக்கிராமத்தை விட்டு வெளியேறிய அந்த இரவு...அதிகாலை மூன்று மணிக்கு மேலிருக்கும்...

நெற்கதிரின் சுமையைத்தாங்க முடியாத நெற்பயிர்கள் வளைந்து பூமியை முத்தமிடுகின்ற செழிப்புமிக்க வயலுக்குள் எருமை மாடுகள் நுழைந்ததுபோல் செம்மலைக்கிராமத்துள் இராணுவத்தினர் புகுந்துவிட்டனர். இருளோடு இருளாக ஆமை வேகத்தில் இராணுவத்தினர் புகுந்து வருவார்களென்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

வீளக்கை எரியவைத்தால் அந்த வெளிச்சத்துக்கு இராணுவத்தினர் வந்துவிடக்கூடும் என்ற பயத்தினால் இருட்டுக்குள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவசியமான பொருட்களை இரத்தினசிங்கமும் அவனது மனைவியும் எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

எறும்புகள் கொடிவிட்டுச்செல்வது போல் மக்கள் அக்கிராமத்தை விட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு இரத்தினசிங்கம் குடும்பத்தினர் மூன்றாம் நாள் இங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

இரத்தினசிங்கம் இந்தப்பகுதிக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டவன் மிகவும் இலகுவாக ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான்.

புதிதாகக் குடியேறிய வீட்டுச்சுவரில்தான் அவன் இலங்கைப் படத்தைக் கீறினான்.

தான் கீறிய படத்தில், தன்னால் குறிக்கப்பட்ட அலம்பில் பகுதியில் தனது சிந்தனையைப் பதிய வைத்திருந்த இரத்தினசிங்கம் அதிலிருந்து விடுபடுகின்றான். வேதனை கலந்த பெருமூச்சொன்று வெளிவருகின்றது.

தனது கிராமச் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட இரத்தினசிங்கம் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருக்கிறான் அவனையும் அறியாமலேயே அவனது எண்ணம் திரும்பவும் ஜானகியின் பக்கம் திரும்புகின்றது.

இருக்கையை விட்டெழுந்த இரத்தினசிங்கம் குசினிக்குள் சென்று ஜானகியின் காலையுணவை எடுத்து வந்து ஜானகிக்குப்பக்கத்தில் அமர்கிறான்.

ஜானகி மறுபக்கம் திரும்பிக்கொள்கிறாள்.

“ஜானகி... அப்பாவுக்குக் கோவம் வரப்போகுது சாப்பிடுங்கோ...” தவமணி அவளை இலேசாக வெருட்டுகிறாள்.

“எனக்கு வேண்டாம்...”

“ஏன் வேண்டாம்...”

“எனக்குப் பசியில்லை...”

“சரி... நீங்கள் சாப்பிட வேண்டாம்.. சாயிப்படத்துக்குப் பின்னாலே வைச்ச சாமான் என்னெண்டு சொல்லுங்கோ...”

ஜானகி அழத்தொடங்குகிறாள்.

“ஜானகி அந்தச்சாமான் போனால் போகட்டும்... நான் அது போல வேறயொண்டு வாங்கித்தாறன். அது என்ன சாமான் எண்டு சொல்லுங்கோ...”

“அதை உங்களாலே வாங்கேலாது...” ஜானகி இப்படிக்கூறியதும் இரத்தினசிங்கம் திகைத்துப்போய் விட்டான்.

“நானல்லோ வாங்கித்தாறது...நீங்கள் சொல்லுங்கோ”

“நீங்கள் அதை வாங்கமாட்டீயள்...” திரும்பவும் ஜானகி கூறுகிறாள்-

“எடி நீ இப்ப சொல்லப்போறியோ இல்லையோ...”

“நான் சொல்லமாட்டன்...”

இரத்தினசிங்கம் எழுந்துபோய் வாசலில் நின்ற பூவரசு மரத்தின் ஒரு தடியை முறித்துக்கொண்டு வருகிறான். இரத்தினசிங்கத்தின் முகம் சிறிது மாறி இருக்கின்றது-

“ நீ இப்ப சொல்லப் போறியா இல்லையா ” இரத்தினசிங்கம் கோபமாகவே கேட்கிறான்-

அவள் அழுகிறாள்.

“தைப்பொங்கலுக்கு வாங்கித் தந்த சட்டையா...”

“இல்லை...”

“வற்றாப்பளை அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் வாங்கித் தந்த விளையாட்டுத் துவக்கா...”

“இல்லை...”

“தாத்தா வாங்கித் தந்த கல்குவேற்றரா...”

“இல்லை...”

“அப்ப என்ன சாமான் எண்டு சொல்லு...” கையிலிருந்த தடியால் முழங்காலுக்குக் கீழ் ஒருமுறை அடிக்கிறான் இரத்தினசிங்கம்.

“அப்பா...”

“என்ன சொல்லு...”

“அண்டைக்கு இரவு எங்கடை ஊருக்கை ஆமிக்காறன் வாறானெண்டு இருட்டுக்குள்ளை நீங்களும் அம்மாவும் நகைகளையும், காசுகளையும், உடுப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு தானே வந்தனீங்கள்...”

“ஓம்...”

“நானும் ஒரு சாமான் எடுத்துக் கொண்டு வந்தனான்... அந்தச் சாமானைச் சாமிப் படத்துக்குப் பின்னாலை வைச்சனான் ஒவ்வொரு நாளும், சாமிக்குப் பூ வைச்சிட்டு எடுத்துப்பாக்கிறனான்... அதை இண்டைக்குக் கணயில்லை...”

“ஜானகி நீங்கள் அது என்ன சாமான் எண்டு சொல்லுங்கோ நான் வாங்கித்தாறன்” இரத்தினசிங்கம் கையிலிருந்த தடியை எறிந்துவிட்டு பரிவோடு கேட்கிறான்.

“அதை நீங்கள் வாங்க மாட்டியள்...” திரும்பவும் அதே பதிலைக் கூறுகின்றாள்.

“நீங்கள் சொல்லுங்கோவன் பாப்பம் ..”

“அண்டைக்கு இரவு நான் வீட்டையிருந்து வெளிக்கிடயுக்கை எங்கடை வீட்டு முத்தத்து மண் கொஞ்சம் எடுத்து ஒரு பேப்பரிலை மடிச்சு பத்திரமாய் கொண்டு வந்தனான் .. அதைத்தான் சாமிப்படத்துக்கு பின்னாலை வைச்சனான்...” ஜானகி அழுதழுது கூறுகிறாள்.

இரத்தினசிங்கம் அதிர்ந்து போய், வலது கையால் நெற்றியைப் பிடித்தபடி திண்ணையில் அமர்கிறான் ..! உணர்வு வெக்கையில் இரத்தினசிங்கத்தின் இதயம் வெந்து வெடிக்கிறது...

“ஜானகி... எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு மண்ணை மட்டும் .. ஏன் எடுத்தனீங்கள்”

“மற்றச் சாமான்களை எங்கையும் வாங்கலாம் அந்த மண்ணை எங்கையும் வாங்கேலாது அது எங்கட மண்...” அந்தச் சிறுமி .. ஜானகி கூறுகிறாள்!

இரத்தினசிங்கத்தின் இதயப் பொக்கணையிலிருந்து உணர்வுக் குமிழ்கள் வெடித்து - சொற்களாகி - அவனது குரல் வளைவரை வந்து மரிக்கின்றன .. நாக்கு வலு விழந்து, சொற்களுக்கு ஒலி கொடுக்க மறுக்கின்றது!

இன்று காலையில் சாமியறையைக் கூட்டும் போது தற்செயலாகக் கீழே விழுந்து கொட்டுப்பட்டிருந்த அந்த மண் பார்சலை தவமணி கூட்டி வெளியே தள்ளினாள்.

பிஞ்சு உதடுகளை அசைத்து ஜானகி கூறிய அந்த ‘முதீர்ந்த வார்த்தைகள்’ அவனின் செவிப்பறையில் சிரட்டைத் தணலாய் ஒட்டி எரிய -வெட்டப்பட்ட ஆமையின் ஈரல் துடிப்பதைப் போல் அவனின் இதயம் துடிக்கின்றது!

...ஜானகி சகலதையும் உதறித்தள்ளி விட்டு... தான் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடந்து, விளையாடிய அந்த மண்ணின் ஒரு பிடி மண்ணைக் கொண்டு வந்தாள்...

அன்றிரவு நானும் தவமணியும் கடைசி நேரத்தில், அந்த இருட்டுக்குள் சேகரித்தது நகை, காசு... உடுப்பு... இரத்தினசிங்கத்தின் இதயத்துள் முகாரி இராகம் மெளனமாக ஒலிக்கின்றது! அவனது உதடுகள் துடிக்கின்றன!

‘ஜானகி எங்கடை மண் எங்களுக்குத்தான் சொந்தம். அந்த மண்ணிலை எங்களாலை வாழ முடியாமல் போனாலும் .. நீங்கள் நிச்சயமாய் அந்த மண்ணிலைதான் வாழப்போறியள்...

...ஜானகி...

...நீங்கள் பேப்பரிலை மடிச்சுக் கொண்டு வந்த ஒரு பிடி மண்...

.. அது ஒரு பிடி மண்ணல்ல...

...அது ஒரு பிடி பொன்!’

இரத்தினசிங்கம் கூனிக் குறுகிப் போய்க் கூறுகிறாள்!

ஈழநாதம்: 6-11-1992

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

சிணுங்கி

அருச்சுனன் அதர்மம் நிறைந்த ஆட்சியை அழிப்பதற்காக இறைவனிடம் பாசுபதம் என்ற ஆயுதத்தைக் கேட்டான்... சிணுங்கி...

அவனும் அதர்மம் நிறைந்த ஆட்சியை எதிர்த்து நிற்கின்ற போராளிகளுக்கு மேலும் பலம் சேர்ப்பதற்காக இறந்து போன போராளிகளைத் தகும்படி கேட்கிறான்...

பாலா மாஸ்ரரின் இதயத்தில் சிணுங்கி அருச்சுனனாய் நிமிர்ந்து நிற்கிறான்

அதிபரின் காரியாலயத்திற்கும் பாலர் வகுப்புக்குமிடையில் 'எஸ்' வடிவான கம்பியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தண்டவாளத்துண்டில், சுவரின் விளிம்பில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒன்றரையடி நீளமான கம்பியை எடுத்து அடிக்கிறான் ஒரு மாணவன்.

இப் பாடசாலையின் மணி அதுதான்! உள்ளூர் கண்டு பிடிப்பு!

இரண்டாவது பாடம் முடிந்து மூன்றாவது பாடம் ஆரம்பம். ஆசிரியர்கள் ஆடி அசைந்து வகுப்புகளுக்கு மாறுகின்ற படலம்!

பத்தாம் ஆண்டு-கணித பாடம் முடிந்து-கணித ஆசிரியர் தனது டயறியைப்புரட்டி எழுதப்பட்டிருந்த நேர சூசிக்குள் சுழியோடி அடுத்த வகுப்பைக்கண்டு பிடித்து .. பத்தாம் ஆண்டு வகுப்பறையை விட்டுப் புறப்படுகின்றார்.

பத்தாம் ஆண்டிற்கு இப்போது தமிழ்ப்பாடம் கிருஸ்ணன் மாஸ்ரர்.

என்ன காரணமோ தெரியாது, கிருஸ்ணன் மாஸ்ரரை 'பாலா' என்று தான் ஆசிரியர்கள் அழைப்பார்கள்.

பாலா மாஸ்ரர்-

அளவான உயரம், திடகாத்திரமான ரோமம் நிறைந்த உடற்கட்டு, தூய வெள்ளை உடுப்பு சப்பாத்து...

ஐதான தலைமயிர் தடித்த மீசை... மிகவும் சாதுவானவர் ஆசிரியப் பணியைத் தொழிலாக்காமல், பணியாகவே கருதி நடக்கின்ற ஒரு ஆசிரியர்

பத்தாம் ஆண்டில் நேற்றைய தினம் மகாபாரதக் கதையை ஆரம்பித்திருந்தார். இப்படியான கதைகளை மாணவர்கள் சேர்ந்துபோகாத வகையில் கூறுவதில் பாலா மாஸ்ரர் மிகவும் வல்லவர். நேற்றுப் பத்தாம் ஆண்டில்-

மகாபாரதத்தில் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் மிடையே நடந்த சம்பவங்களை சமகால நிகழ்வுகளோடு தொடர்புபடுத்தி அவர் விளக்கினார்.

“சேர் அடுத்த பாடத்தையும் எடுத்துக் கதையை முடிச்சுப் போட்டுப் போங்கோ,” என்று மாணவர்கள் நேற்றுக் கேட்கும் எவிற்குப் பாலா மாஸ்ரர் கதை கூறினார்.

இப்போது மாணவர்கள் பாலா மாஸ்ரரை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றனர்.

வகுப்பின் கடைசி வரிசையில் ‘சிணுங்கி’ அமர்ந்திருக்கின்றான்.

சிணுங்கி-பாடசாலை இடாப்பில் இவனது பெயர் செல்வக் குமார் என்று எழுதப்பட்டிருந்ததாகவும் சிணுங்கி என்றுதான் அதிகமானோரால் அழைக்கப்படுகின்றான்.

சிணுங்கி என்பது காரணப்பெயர். இவன் சிறுவயதாக இருக்கின்றபோது சாதாரணமாகப் பயமுறுத்தினாலும் அழத் தொடங்கி விடுவானாம். ‘தொட்டாச்சிணுங்கி’ என்பது குறுகி இப்போது சிணுங்கி என்ற சொல் மட்டும் பெயராக வழங்கி வருகின்றது.

மேசையில் மெதுவாகத் தாளம் போட்டு ஏதோவொரு பாட்டை முணுமுணுக்கின்றான். மிகவும் நன்றாகப் பாடுவான்.

இந்த வகுப்பில் சிணுங்கி ஒரு வித்தியாசமான மாணவன் பரிதாபமானவன்!

கால்கள் இரண்டும் சும்பி மூறிந்த முருங்கைமரக் கிளையிலுள்ள முருங்கைக்காய் சத்தின்றி வெய்யிலில் வதங்கிச் சுருண்டு போயிருப்பது போல் முழங்காலுக்குக்கீழ் அவனது கால்கள், ஆடிக்கொண்டிருக்கும். எட்டுவயதின் பின்புதான் தடியை ஊன்றி இவன் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

எட்டு வயதில் இவன் பாலர் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டான். இப்போது பதினெட்டு வயது மீசைமயிர் கறுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

தடி ஊன்றி உயரம் பாய்கின்ற ஒரு விளையாட்டு வீரனைப்போல் நான்கடி உயரமான ஒரு கம்பை ஊன்றி ஒவ்வொரு அடித் தூரத்தையும் இவன் நகர்கின்ற கோலத்தைக் கண்டால் கல் நெஞ்சனுக்கும் மனமிரங்கும்.

பாடசாலை தொடங்க வகுப்பில் வந்து அமர்ந்தால் பாடசாலை விடும்போதுதான் தனது இருப்பிடத்தை விட்டு எழும்புவான். இடைவேளையின் போது தண்ணீர் குடிக்கக்கூட அவனால் போக முடிவதில்லை

விளையாட்டு மைதானத்தில் மாணவர்கள் குதூகலமாக விளையாடுவார்கள் ... சினுங்கி வகுப்பிலேயே இருப்பான்... இடைவேளையின்போது மாணவர்கள் ஐஸ்பழம் வாங்கிச்சூப்புவார்கள்... சினுங்கியிடம் காசிருக்காது.. ஏக்கத்தோடு அமர்ந்திருப்பான்... ஏதாவது கொண்டாட்டம் வந்து விட்டால் சகல மாணவர்களும் வழமையைவிட அழகாக நிற்பார்கள் ஆனால் சினுங்கி அதே காற்சட்டை சேட்டுடன் இருப்பான்.

இவைகளைவிட இவங்கை இராணுவத்தினர் இக்கிராமத்தை தாக்கியபோதும் இந்திய இராணுவம் இப்பகுதியை ஆக்கிரமித்த போதும் இவன் ஓடமுடியாமல் தவித்த தவிப்பு ..

இந்திய இராணுவத்தால் துரத்தப்பட்டு மக்கள் எல்லோரும் நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோவிலில் தஞ்சமடைந்தனர்... பெருமழை கோவிலுக்குள் இடமில்லை. சினுங்கி கோவில் தாழ்வாரத்தில் தப்புத்தண்ணியில் சப்பாணி கொட்டி அமர்ந்திருந்தான்.

'நல்லூர்க்கந்தா ..எனது காலைச்சுகமாக்கு' மனவேதனையில் சினுங்கி இப்படி வேண்டிக்கொண்டான்.

வகுப்பை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த பாலா மாஸ்ரர் எதிரே வந்த ஒரு ஆசிரியரோடு ஏதோ கதைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

சினுங்கியால் சரிவர நடக்க முடியாவிட்டாலும் பொது விடயங்களில் முன்னணியில் கலந்து கொள்வான்.

சில தினங்களுக்கு முன்பு போராளிகள் தங்களின் பாதுகாப்பரண்களை அமைப்பதற்காக மண் மூடைகள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அங்கே சினுங்கி, மண் நிறைக்கப்பட்ட சாக்குகளின் வாய்களைத் தைப்பதற்காக சாக்கூசியில் கயிற்றைக் கோர்த்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்!

நேற்றைய தினம் இக்கிராமத்திற்கு ஒரு போராளியின் பூதவுடல் கொண்டுவரப்பட்டபோது... தென்னோலைக்குருத்தில் தோரணங்கள் பின்னிக் கொடுத்தான்!

“சிணுங்கி... நீ எங்களோடு போராடவாறியா” என்று ஒரு போராளி இவனைக் கேட்டபோது முருங்கைக்காய் போல் சும் பிப்போன தனது கால்களைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான்.

பாலா மாஸ்ரர் வகுப்பறைக்குள் வருகிறார்.

“சேர் நேற்றையில் கதை மிச்சத்தைச் சொல்லுங்கோ”

“சொல்றன்...”

பாலா மாஸ்ரர் கரும்பலகையை அழித்துத் துப்புரவாக்கி, ‘டஸ்ரரை’ ஒரு புறமாக வைத்து விட்டு. மேசையில் படர்ந்திருந்த சோக்கின் வெண் துகள்களை வாயால் ஊதித் துப்புரவாக்கி, கதிரையில் அமர்கிறார்

வழமை போல் வகுப்பை நோட்டம் வீடுகிறார்.

“சேர்... மிச்சக்கதையைச் சொல்லுங்கோ” நகுலநாதன் கூறுகிறான். அவன் தான் இந்த வகுப்பு மொனிற்றர்.

“நேற்று நான் சொன்ன கதையிலை ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேளுங்கோ...” பாலா மாஸ்ரர் கூறுகிறார். நேற்றைய வகுப்பில் பஞ்சபாண்டவர்கள், கௌரவர்களோடு யுத்தம் செய்வதை விட வேறு வழிகள் எதுவும் இல்லையென்ற முடிவுக்கு வந்தது வரை பாலா மாஸ்ரர் கதையைக் கூறியிருந்தார்.

“செல்வக்குமார்... ஏதாவது கேள்வியிருக்கா...” செல்வக்குமாரை எல்லோரும் சிணுங்கி என்று அழைத்தாலும் பாலா மாஸ்ரர் மட்டும் அவனைச் செல்வக்குமார் என்று தான் அழைப்பார்.

பாலா மாஸ்ரர் இரக்கமுள்ளவர் இதனால் சிணுங்கியோடு மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகுவார். பல சந்தர்ப்பங்களில் அவனைத் தனது சயிக்கினில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய் வீட்டில் வீட்டிருக்கிறார்.

“இல்லை சேர்...”

பாலா மாஸ்ரர் கதையைத் தொடர்கிறார்.

“பஞ்சபாண்டவர்கள் கௌரவர்களிடம் கடைசியாக ஐந்து வீடுகளையாவது தரும்படி கேட்டனர். கௌரவர்கள் மறுத்து விட பஞ்சபாண்டவர்கள் யுத்தத்திற்குத் தயாரானார்கள்.

கௌரவர்களை வெல்வதற்கு சிவபெருமானிடமிருந்து 'பாசுபதம்' என்ற ஆயுதத்தைப் பெறவேண்டுமென பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு யுத்த தந்திரம் விளங்கியவர்கள் ஆலோசனை கூறினர். பஞ்சபாண்டவர்களும் இதை உணர்ந்திருந்தனர்

அருச்சுனன் பாசுபதம் என்ற ஆயுதத்தைப் பெறுவதற்காக சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்யத் தயாரானான்.

நடுக்காட்டில், வலதுகாலில் நின்று இடதுகாலை மடித்து இடதுகால் பாதத்தை வலது முழங்காலோடு பதித்து கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு மேலுயர்த்திக் கூப்பி கண்களை இமைக்காது வானத்தை நோக்கியபடி அருச்சுனன் தவத்தை ஆரம்பித்தான்.

அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்ட அருச்சுனன் அப்படியொரு கடும்தவம் புரிந்தான்...

கதையை நிறுத்திய பாலா மாஸ்ரர் வலதுகைச் சுட்டுவிரலால் கண்ணாடியை மேல் நோக்கித் தள்ளிவிட்டு சில வினாடிகள் அமைதியாக நின்று.. எதையோ சிந்தித்து... கதையைத் தொடர்கிறார்.

எங்களுடைய போராளிகள்... பேரின அரசின் அடக்கு முறையிலிருந்து விடுபட்டு, சுகந்திரமாக வாழ்வதற்காக ...வரலாறு கண்டிராத தியாகங்களைச் செய்கிறார்கள்..

அவ்வளவு தூரம் மிகப்பெரிய தவத்தைச் செய்ய அருச்சுனனுக்குத் துணையாக இருந்தது அவனது ஆன்மீக பலம்...

...இன்று உலகம் வியக்கும் அளவுக்கு நமது விடுதலைப் போராளிகள் பலமாக உள்ளதற்கும் அவர்களின் ஆன்மீக பலந்தான் காரணம்.. ஆன்மீக பலத்தினால் தான் மரண பயத்தை வெல்லமுடியும்... .. பாலா மாஸ்ரர் மீண்டும் சில வினாடிகள் அமைதியாக நிற்கிறார். வகுப்பில் பேரமைதி! மாஸ்ரர் தொடர்கிறார்...

நாட்கள் நகர்ந்தன... அருச்சுனன் சோர்வடையவில்லை.

சிவபெருமான் அருச்சுனனின் தவ வலிமையைக் கண்டு...மெச்சி.. அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார் ..

‘பாசுபதம்’ என்ற அந்த வல்லமைமிக்க ஆயுதத்தையும் வழங்கினார்... கதையை நிறுத்திய பாலா மாஸ்ரர் தனது கைக் கடிக்காரத்தைப் பார்க்கின்றார்.

பாடம் முடியப் போகின்றது.

வகுப்பில் அமைதி...

பாடம் முடிவதற்கான மணி அடிக்க இன்னும் சில நிமிடங்கள் இருக்கின்றன... பாலா மாஸ்ரரின் சிந்தனையோட்டம் புதியதொரு வாய்க்காலில் பாய ஆரம்பிக்கின்றது.

“சிவா... அருச்சுனனுக்கு சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தது போல் உங்களுக்கு சிவபெருமான் காட்சி தந்தால் என்னவரம் கேட்பீர்கள்”... சிவபாதவிருதயர் என்ற மாணவனிடம் பாலா மாஸ்ரர் கேட்கிறார். மணி அடிக்கும் வரை நேரத்தைப் போக்காட்டும் யுத்தி... சிவபாதவிருதயர் எழுந்து நிற்கின்றான். இந்த வகுப்பிலுள்ள மாணவர்களில் சிவபாதவிருதயர் மிகவும் வசதியுள்ளவன். அவனுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை அவன் எதுவுமே பேசாமல் ஆசிரியரைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான், மாஸ்டர் அடுத்த மாணவனை நோக்குகிறார்

“சிவபாலன் நீங்கள் என்ன கேப்பியள்” சிவபாலன் என்ற மாணவனிடம் பாலா மாஸ்ரர் கேட்கிறார்.

சகல மாணவர்களும் பாலா மாஸ்ரரையே பார்த்தபடி சிவபாலனின் பதிலை எதிர்பார்த்து அமர்ந்திருக்கின்றனர் ஆனால் சிணுங்கி... தலையை குனிந்தபடி அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனது வலது கை விரல்கள் தலைமயிருக்குள் புதைத்து கிடக்கின்றன.

பாலா மாஸ்ரர் கேட்கின்ற, கேள்வியைத் தானே தனக்குள் கேட்கின்றானா... அவனிடம் பாலா மாஸ்ரர் இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டால்...

“நல்லூர் கந்தா எனது காலைச் சுகமாக்கு” சிணுங்கி ஏற்கனவே இறைவனிடம் இப்படிக் கேட்டுவிட்டான்.

சிவபாலன் எழுந்து நிற்கிறான்... சிவபாலன் நகைச்சுவையானவன். உதைபந்தாட்ட வீரன். “வரப்போற பந்தடியிலை... எங்கட பள்ளிக்கூடம் சம்பியனாக வரவேணும் எண்டு கேப்பன், பாலா மாஸ்ரர் சிரிக்கிறார்.

மாணவர்களும் சிரிக்கின்றனர்.

ஆனால், சிணுங்கி... குனிந்த தலை நிமிராமல் இருக்கிறான்.

“திருவாசகநாதன்... நீங்கள் என்ன கேப்பியள்” அடுத்த மாணவனிடம் கேட்கிறார். திருவாசகநாதன் தீவுப்பகுதியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து இங்கு வந்து கற்கும் மாணவன் தீவுப் பகுதியை இராணுவத்தினர் ஆக்கிரமித்த போது சகலதையும் இழந்து வந்த குடும்பங்களில் இவனது குடும்பமும் ஒன்று.

“நாங்கள் திரும்பவும் எங்கடை சொந்த இடத்திற்குப் போக வழி செய்ய வேண்டும் என்று கேப்பேன்”

சிணுங்கி சகலதையும் கேட்டபடி இருக்கிறான்... தலை நிமிரவில்லை... நல்லூர் கந்தா எனது காலைச் சுகமாக்கு... அவனிடம் ஆசிரியரின் கேள்விக்குரிய பதிலுண்டு.

“கெங்காதரன் நீங்கள் என்ன கேப்பியள்..”

“ஆமிக்காறர் சுட்டுக்கொன்ற எனது சகோதரனைத் திரும்பத் தரும்படி கேப்பன்...” இவனது சகோதரன் ஒருவன். வவுனியாவில் இராணுவத்தினரால் அநாவசியமாகச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான்!

வகுப்பில் துயரம் கலந்த அமைதி...

சிணுங்கி இப்போது தலையை நிமிர்த்துகிறான். அவனது இதயம் சிந்தனையில் குமைவதை அவனது முகம் காட்டுகின்றது.

“நகுலநாதன்... நீங்கள் என்ன கேப்பியள்”

“ஆனையிறவுப் போரில் இறந்துபோன எனது சகோதரனைத் தரும்படி கேட்பன்...” இவனது சகோதரன் ஒரு போராளி. அவன் ஆனையிறவுப் போரில் வீரமரணமடைந்து விட்டான்.

பாலா மாஸ்ரரின் பார்வை வகுப்பு மாணவர்களில் ஊர்ந்து வந்து சிணுங்கியில் தரிக்கின்றது.

இவனிடம் கேட்பதா... விடுவதா... கேட்டால்... தனது காலைத் தரும்படி கேட்கப் போவதாகவே அவன் கூறுவான்... அவனது உடற்குறையை அவனே கூறுகின்ற பரிதாப நிலையை... பாலா மாஸ்ரரின் மனம் பிரச்சினைப்படுகின்றது... சில வினாடிகளின் பின் கேட்டு விடுவதென்ற முடிவுக்கு வருகின்றார்,

“செல்வகுமார் நீங்கள் என்ன கேப்பியள்” பாலா மாஸ்ரர் இப்போதும் சிணுங்கி என்று கூறாமல் அவனது சொந்தப் பெயரையே கூறுகின்றார்.

வகுப்பு மாணவர்கள் அனைவரும் தலையைத் திருப்பி பின் வரிசையில் இருந்த சிணுங்கியைப் பார்க்கின்றனர்... சகல மாணவர்களும் அவனது பதிவை எதிர்பார்க்கின்றனரா?...

சிவபாதவிருதயர் பதில் கூறாமல் சிரித்தான்.

சிவபாலன் பந்தடியில் சம்பியனாக வரவேண்டுமெனக் கூறினான்.

சொந்த மண்ணுக்குப் போக வேண்டுமென்று திருவாசக நாதன் கூறினான்.

அநியாயமாகச் சுடப்பட்ட தனது சகோதரன் தனக்கு வேண்டுமென்று கெங்காதரன் கூறினான்.

வீரமரணமடைந்த தனது சகோதரன் தனக்கு வேண்டுமென்று நகுலநாதன் கூறினான். சிணுங்கி என்ன கூறப்போகிறான்.

“சேர் சிவபெருமான் எனக்குக் காட்சி கொடுத்து... வேண்டியதைக் கேள் எண்டால்... இவ்வளவு காலமும் போராட்டத் திவை வீரமரணமடைந்த போராளிகளைத் திரும்பவும் தா எண்டு கேப்பன்...” சிணுங்கி அமைதியாகக் கூறுகிறான்.

பாலா மாஸ்ரரும் மாணவர்களும் அதிர்ந்து போய் விட்டனர்.

பாலா மாஸ்ரரின் இதயம் கனக்கிறது...

அருச்சுனன் அதர்மம் நிறைந்த ஆட்சியை வெல்லுவதற்காக பாசுபதம் என்ற ஆயுதத்தைக் கேட்டான்.

சிணுங்கி

அவனும் அதர்மம் நிறைந்த ஆட்சியை எதிர்த்து நிற்கின்ற போராளிகளுக்கு இன்னும் பலம் சேர்ப்பதற்காக இறந்த போராளிகளைத் தரும்படி கேட்கின்றான்.

பாலா மாஸ்ரரின் இதயத்தில்

சிணுங்கி...

அருச்சுனனாய் நிமிர்ந்து நிற்கிறான்.

ஈழநாதம் 27-11-1992

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

பலமான சிந்தனைகள்

இரந்து பெற்ற பழைய அல்பத்தில் - இரந்து
பெற்ற சோற்றுப் பருக்கைகளைப் பசையாக்கி
வீதியோரத்தில்... விமானக் குண்டுகளுக்கு
இலக்காகி இடிந்த வீட்டில் .. பசியை மறந்து...
தாயை மறந்து...சூழலை மறந்து ..

அவன் கடுகன்... போராளிகளின் படங்களை
ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்...

பலவீனமான அவனது இதயத்துள்...
பலமான சிந்தனைகள்...

செல்வராசா...

ஒட்டி உலர்ந்த இதயத்தோடு மௌனமாக
நிற்கிறார்.

“ஐயா... எனக்கொரு படம் ஒட்டிற் புத்தகம் தாழீங்
களா...” இதுவரை மௌனமாக இருந்த கடுகன்
திடீரென்று இப்படிக் கேட்கின்றான். கடுகன் இப்
படியொரு கேள்வியைக் கேட்பானென்று செல்வராசாவோ,
புனிதமோ எதிர்பார்க்கவில்லை.

கடுகனுக்கு ஏற்பட்ட ஆசையை உனர்ந்து கொண்ட செல்வராசா அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறார். புனிதம் வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றான்.

‘படமொட்டுகிற புத்தகம்’ என்று அவன் புகைப்படங்கள் ஒட்டுகின்ற அல்பத்தைத்தான் கேட்கிறான். அல்பம் என்று கேட்டுவிட அவனுக்குத் தெரியவில்லை

தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்ற புனிதத்தையும். தன்னை, ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கின்ற செல்வராசாவையும் மாறிமாறிப் பார்க்கின்றான் கடுகன்.

“எடை கடுகன் .. உனக்கேனடா அல்பம்...” செல்வராசா தனது வழமையான தடித்த குரலில் கேட்கின்றார். கடுகன் எதுவும் கூறாமல் பிடரி மயிருக்குள் விரல்களைப் புதைத்துச் சொறுகிறான்.

கடுகன் பிச்சைக்காரன் .. இவன்... அல்பத்திற்கு ஆசைப் படலாமா? சமுதாயத்தின் மேடுபள்ளங்களையும் அதன் நிலைகளையும் புரியாத கடுகன் தனது மனதில் பட்டதைக் கேட்டுவிட்டான்!

“எடை கடுகன்”

“என்னையா ”

“உன்னட்டை உன்ரை போட்டோ இருக்கா”

“இல்லை...”

“உன்ரை அப்பாவின்ரை போட்டோ...”

“இல்லை...”

“உன்ரை அம்மாவின்ரை .”

“இல்லை...”

“பிறகு உனக்கேனடா படம் ஒட்டிற புத்தகம்...” தனது கண்ணாடியைச் சுட்டுவிரலால் மேல் நோக்கித் தள்ளியவாறு கேட்கின்றார் செல்வராசா.

கடுகன் பிடரியைச் சொறுகின்றான். கண்முளிக்காத நாய்க்

குட்டியின் கண்முளிகள் துடிப்பதைப்போல் அவனது மனத்துள் ஏதோவொரு உணர்வு துடிப்பதை அவனது முகம் காட்டுகின்றது அவன் எதுவும் பேசவில்லை.

முன் மண்டபவாசலோடு சப்பாணி கட்டியமர்ந்திருக்கும் செல்வராசா பழைய அல்பத்திலுள்ள புகைப்படங்களை உரித் தெடுத்து புதியதொரு அல்பத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறார் அவரது மனைவி புனிதம் அவருக்கருகே அமர்ந்து புகைப்படங் களை இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கடுகன் முன்மண்டபப் படிக்கட்டில் குந்தியமர்ந்திருக்கின்றான் மிகப் பெரியளவான, மிகவும் அழகானதொரு அல்பம். சென்ற கிழமை செல்வராசாவின் மூத்தமகன் வெளிநாட்டிலி ருந்து வாங்கி அனுப்பியிருந்தான்.

படிக்கட்டில் குந்தி அமர்ந்திருந்த கடுகன் அந்தப் புதிய அல் பத்தைத் தடவிப்பார்க்கின்றான்.

அவனது கைகள் வழக்கிக்கொண்டு வருகின்றன... அவனது முகத்திலே பெரும் ஆச்சரியம்!

“ஐயா...இந்தப் புத்தகம் என்னவிலை வரும்..”

“கடுகன் .. இது இதைப் புத்தகம் என்று சொல்றதில்லை... அல்பம் என்று சொல்லவேணும்..” புனிதம் சிரித்தபடி கூறு கின்றாள்.

“அம்மா இந்த அல்பம் என்னவிலை வரும்...”

“இஞ்சத்தையில் விலைக்கு ஆயிரம் ரூபா வரும்...” புனி தம் இப்படிக் கூறியதும். கடுகன் தலையைக் குனிந்து எதையோ சிந்திக்கிறான்.

“ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாப்படி சேர்த்தாலும்... ஆயிரம் நாள் போனால்தான் நான் இப்படி ஒண்டை வாங்கலாம்...” கடுகன் தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்கிறான்.

செல்வராசா தொடர்ந்து படங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். கடுகன் பார்த்தபடி இருக்கின்றான். செல்வராசா கண்பார்வை குறைந்தவர். கண்ணாடிபோட்டாலும் கூசிக் கூசித் தான் பார்ப்பார்.

கடுகன் —

காந்தன். இவனது பிறப்புச் சாட்சிப்பத்திரத்தோடு ஓட்டியுள்ள இவனது உண்மைப் பெயர் இதுதான். பதினெட்டு வயதிருக்கும் சிவந்த ஓட்டியுலர்ந்த தோற்றம். பருத்த கண்கள் மொட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமயிர். 'லோங்ஸ்' ஒன்றை வெட்டிக்குறைத்துக் களிசானாகப் போட்டிருக்கின்றான்! கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாக இந்த ஒரே களிசானைத் தான் போட்டிருக்கின்றான்.

இவன் இருதய வளக்கக்காரன். இவனது தாய் இவனை வருத்தக்காரனாகவே பெற்றெடுத்தாள்.

தாயின் வயிற்றில் கடுகன் சுருவாக உருப்பெற்ற போது அவளின் சுருப்பை நிறைக்கதேதவிர இரைப்பை நிறையவில்லை... இரைப்பையில் வறுமையின் வெக்கை... கடுகன் நோயாளியாகவே ஜனனித்தான்! அவனுக்கு இதயத்தில் துவாரம்... பாவம்!

இருதய நோயாலும் வறுமையாலும் உருகிப்போய் உருவத்தில் மிகவும் நோஞ்சானாகிவிட்ட இவனை 'கடுகு' என்று உருவகப்படுத்திய ஊரார், அதையே 'கடுகன்' என்றாக்கிவிட்டனர்.

காந்தன் கடுகனானான்!

இனப்பிரச்சினை முற்றி- வெடித்து தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில், தமிழர்களின் பிணங்கள் மிதிபட்ட காலம்... இந்திய இராணுவம் தமிழீழத்துக்கு வந்தது.. மரத்தால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதிக்கதைப்போல், சிங்கள இராணுவத்தின் பலிக்களக்கிலிருந்து தப்பிய தமிழர்களை இந்திய இராணுவம் பலியெடுத்தது!

இந்திய இராணுவத்தின் இந்த மனித வேள்விக்கு கடுகனின் தகப்பனும் பலியானான்!

கரப்பு வியாபாரியான கடுகனின் தகப்பனை இந்திய இராணுவத்தினர் குறிவைத்துச் சுட்டனர்!

'ஆண்டிக்குடும்பமாக' இருந்த கடுகனின் குடும்பம் ஒட்டாண்டியானது'

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு- ஒருநாள் தற்செயலாக கடுகன் செல்வராசா வீட்டுக்கு வந்திருந்தான்.

புனிதம் ஆட்டிற்சியும் சோறும் கொடுத்தான்! அன்றுதான் கடுகனும் அவனது தாயும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டனர்... அதையும் சுவைத்துச் சாப்பிட்டனர். அதன் பின்பு கடுகன் கிழமையில் இரண்டு தடவையாவது இங்கு வருவான். ஊரெல்லாம் திரிவான். எங்குமே சாப்பாடு கிடைக்கவில்லையென்றால் நிச்சயமாக புனிதம் வீட்டுக்கு வருவான்.

புனிதம் சாப்பாடு கொடுப்பான்- சுவையாகக் கொடுப்பான் -வயிறு நிறையக் கொடுப்பான்!

இந்த மண்ணில் புனிதமானவர்களில், புனிதமும் ஒருத்தி! இப்போது நான்கு மணி-

விடிந்து, இதுவரையில் வீடு வீடாக அலைந்து தோல்வி கண்ட கடுகன், இறுதி நம்பிக்கைக்குரிய புனிதத்தை நாடி வந்திருக்கிறான்!

புனிதம் படங்களை ஒழுங்கு முறையில் எடுத்துக் கொடுக்க செல்வராசா புதிய அல்பத்தில் படங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். பெருமளவு படங்கள் ஒட்டப்பட்டு விட்டன.

கடுகனின் வயிற்றுத் தோல் முதுகெலும்போடு ஒட்டிப்போய்க் கிடக்கின்றது. சிலுவையில் தொங்குகின்ற யேசுவின் வயிற்றைப் போல்... அந்தப் பசியையும் மறந்து அல்பத்தைப் பார்க்கின்றான் கடுகன்

"அம்மா - புது அல்பத்தில் படங்களை ஒட்டினால் பழைய அல்பம் உங்களுக்குத் தேவைப்படாது தானே - அதை எனக்குத் தாறீங்களா..." புனிதத்திடம் கேட்கின்றான்

இவ்வளவு நேரமும் கடுகனின் செயலை செல்வராசா பகிடியாக எடுத்துக் கொண்டார்... ஆனால், இப்போது கடுகன்... பிரச்சனைக்குரியவனாகி செல்வராசாவின் மனதில் கேள்விக் குறியாகின்றான்.

புனிதம்... அவள் என்றுமே எதையும் பெரிய பிரச்சனையாக எடுப்பதில்லை.

செல்வராசா சுட்டுவிரலால் கண்ணாடியை மேல்நோக்கித் தள்ளி விட்டு கடுகனைப் பார்க்கின்றார். செல்வராசா மிகவும் அனுபவசாலி. அவரின் பார்வைக்கோடு கடுகனின் முக உணர்வுகளை ஊடறுத்து இதயம் வரை நீள்கிறது...

கடுகன்... நிரந்தர நோயாளி இன்றோ நாளையோ இறந்து விடப்போகின்றவன். பிச்சைக்காரன். அவனிடம் ஒரு போட்டோ கூட இல்லை... இருந்தும் ஒரு அல்பத்திற்காக ஆசைப்படுகிறான்! ..

பிச்சைக்காரர்கள் உணவு கேட்பார்கள். சிலவேளைகளில் உடுப்புக் கேட்பார்கள் ஆனால் இவன்... கடுகன்... எந்தவகையிலும் பொருந்தாத அல்பத்தில் ஆசைப்படுகிறான்...

...பசியைக்கூட மறந்து 'அல்பத்தில்' ஆசைப்படுகிறான்...

இதுவரையில் எதையுமே வாய்விட்டுக் கேட்காதவன்... இப்போது இந்த அல்பத்தைக் கேட்கின்றான்...

உறவென்று சொல்ல .. தாயை விட வேறொருவருமில்லை .. இவனுக்கேன் அல்பம்.. ?

யாருடைய படங்களை ஒட்டிவைத்துப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றான்? ...

கண்வெட்டாமல் கடுகனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செல்வராசாவை புனிதம் அவதானிக்கின்றாள்...

"கடுகன் ஆசைப்படுகிறான்... அந்தப் பழைய அல்பத்தை அவனுக்குக் குடுங்கோ..." புனிதம் சிபார்சு செய்கிறாள்... புனிதம் ஏழைகளிடம் மட்டுமல்ல. சகலரிடமும் இரக்கமுள்ளவள். தன்னிடம் மற்றவர்கள் அன்பு செலுத்துகிறார்களோ இல்லையோ என்பதைப்பற்றி அவள் அலட்டிக்கொள்வதில்லை எல்லோரிடமும் தான் அன்பைச் செலுத்திக்கொள்வாள்.

கடுகன் மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தியிருந்த செல்வராசா, அதிலிருந்து விடுபட்டு மீண்டும் புதிய அல்பத்தில் படம் ஒட்டுவதில் ஈடுபடுகின்றார்.

கடுகன் மௌனமாக இருக்கிறான்.

நாவாந்துறை வீதியும் ஒட்டுமடம் வீதியும் சந்திக்கின்ற அந்தச் சந்தியில், முன்பு சைக்கிள் கடையாக இருந்த ஒரு

கொட்டில், அந்தக் கொட்டில்தான் கடுகனின் குடிநிலம். இந்தக் கொட்டிலை யார் கட்டினார்கள், இந்த நிலம் யாருக்குச் சொந்தமானதென்ற விபரங்கள் எதுவுமே கடுகனுக்குத் தெரியாது. இனக்கலவரத்தால் இடம்பெயர்ந்து வந்தார்கள்... இந்தக் கொட்டிலில் குடியேறினார்கள். அவ்வளவுதான்!

இவனைப் பெற்ற அன்னம்மா... அவளுக்கிப்போது நாற்பத் தெட்டு வயது. ஆனால் பார்ப்பவர்கள் எண்பத்தினாலு வயது மதிப்பார்கள்!... உணர்வுகள் அகால மரணமாகி, உடலால் முதிர்வடைந்தவள்... 'முட்டு வருத்தம்' எந்த நேரமும் கொட்டிலின் வாசலில் குந்தியிருப்பாள்.

கடுகன் வீடுவீடாகத் திரிந்து கிடைக்கின்றகோடு மாலையில் வீடு திரும்புவான். அதன் பின்புதான் அவர்களின் சாப்பாடு...!

ஒரு சோற்றுப்பருக்கை கிடைத்தாலும் கடுகன் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து தாயோடுதான் சாப்பிடுவான்.

தாய்ப்பாசத்தால் ஏற்பட்டதொரு பழக்கம்! "கடுகன் .. இண்டைக்கு ஏதாவது சாப்பிட்டியா" புனிதம் கேட்சின்றான்.

"இல்லை..."

புனிதம் குடும்பத்தினர் காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு, மத்தியானச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு...அதுவும் ஜீரணமாகிவிட்டது... கடுகன் ..?

"அப்ப சாப்பிடன்..."

"கட்டித் தாருங்கோ..."

"நீ சாப்பிடு... உன்னை அம்மாவுக்குக் கட்டித்தாறன்..."

"நீங்கள் கட்டித்தாருங்கோ..." எவ்வளவு தான் பசியாக இருந்தாலும் அவன் தனித்துச் சாப்பிடமாட்டான்.

புனிதம் பழைய பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு சாப்பாடு கட்டுவதற்காகக் குசினியை நோக்கிச் சென்றான்.

"ஐயா..."

"என்ன கடுகன்..."

“.....” கடுகன் கேள்விக் குறியோடு மௌனமாக செல்வராசாவைப் பார்க்கின்றான்.

“என்னடா கடுகன்...”

“...இந்தப் பழைய அல்பத்தை எனக்குத் தாறீங்களா...” முன்பு கேட்ட அதே கேள்வி!

செல்வராசா பதில் எதுவும் கூறாமல் தடித்த கண்ணாடிக் கூடாக, கடுகனைக் கூசிக் கூசிப் பார்க்கிறார்.

ஆல்பத்திரி வீதியையும், ஸ்ரான்லி வீதியையும் இணைக்கின்ற தார்றோட்டு, இந்த றோட்டில் புகையிரதக் கடவையைத் தாண்டி வலது பக்கமாக அமைந்துள்ள குறுக்கு வீதியில், முதலாவது வளைவில் அமைந்துள்ள மாடிவீடு, ‘புனிதமகால்’- இதுதான் செல்வராசாவின் வீடு. செல்வராசாவுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் மூத்த இரண்டும் ஆண்கள். கடைக்குட்டி பெண். அண்கள் இருவருமே வெளிநாட்டில் இருக்கின்றனர். பெண் பிள்ளை மட்டும் இங்கிருக்கின்றாள்.

இந்த வீட்டின் ஐந்து அங்கத்தவர்களுக்கும் தனித்தனி அல்பங்கள் உண்டு. ஒவ்வொருவரின் அல்பங்களிலும் அவர்களின் பிறந்தநாள் படங்கள் தொடக்கம் வரிசைக் கிரமத்தில் ஒட்டப் பட்டுள்ளன.

மூத்தமகன் இந்த அல்பத்தை அனுப்பியதோடு ‘இந்த அல்பத்தில் உங்கள் படங்களை ஒட்டி வையுங்கள் என்ற குறிப்பையும் எழுதி அனுப்பியிருந்தான். இன்னும் நான்கு அல்பங்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து மகன் அனுப்புவான் என்பதைச் செல்வராசா ஊகித்துக் கொண்டு இப்புதிய அல்பத்தில் தனது படங்களை ஒட்டுகிறார்.

படம் ஒட்டி முடிகிறது.

சப்பாணி கொட்டி அமர்ந்திருந்த செல்வராசா எழும்பி பக்கத்திலிருந்த குசன் செற்றியில் அமர்ந்து, மடியில் அல்பத்தை வைத்துப் பக்கங்களைப் புரட்டுகிறார். கண்ணாடிக் கூடாக அவரது பார்வைக்கோடுகள் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒவ்வொரு படமாக மேய்கின்றன!

பலமான சிந்தனைகள் —

□ 73

தனது வாழ்க்கையைத் தானே இராமீட்கிறார்... இறந்த
காலத்தை மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் எதுவும்
புரியாத கடுகளும் அந்தப் புகைப் படங்களைப் பார்க்கிறான்!

செல்வராசாவின் முகத்தில் நிறைவு.

கடுகளின் முகத்தில் வெறுமை!

சாப்பாடு கட்டுவதற்குச் சென்ற புனிதம் சாப்பாட்டுப் பார்
சலோடு வருகின்றான். பார்சல் கடுகளின் கைக்கு மாறுகின்றது.

பார்சலைப் பெற்றுக் கொண்ட கடுகன், புனிதத்தின் முகத்
தைப் பார்க்கிறான். அவனது பார்வையைப் புரீந்து கொண்ட
புனிதம் அந்தப் பழைய அல்பத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்
கின்றான்.

கடுகனுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி!

கடுகன் புறப்படுகின்றான்.

கடுகன் சென்ற பத்து நிமிடங்களில், வெளியே சென்றிருந்த
செல்வராசாவின் மகள் வகனா வருகின்றாள். இவர்களின் வீடு
அமைந்திருக்கும் வரிசையில் ஐந்தாவது வீட்டில் கடுகன் அமர்ந்
திருக்கும் செய்கியை வகனா கூறுகின்றாள்.

புனிதம் அச் செய்தியை வழமைபோல் சாதாரணமாகவே
எடுத்துக் கொள்கிறான்..... ஆனால் செல்வராசா... அவர்
காரியகாரன்..... கண்ணாடிக் கூடாக வதனாவைப் பார்க்கின்
றார்.. அப்பார்வைக் கோட்டில் கடுகனைப் பற்றிய கேள்வி
பளிச்சிடுகின்றது!

அல்பத்தை வைத்துவிட்டு சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக்
கொண்டு புறப்படுகின்றார்.

"அவன் இருந்தால்... உங்களுக்கென்ன... நீங்கள் பேசாமல்
இருங்கோ..." செல்வராசா முன்கோபக்காரன். அதை உணர்ந்
திருந்த புனிதம் அவரை மறிக்கிறான்.

"இல்லைப் புனிதம்... எந்தப் பற்றுமே.. இல்லாத கடுகன்
அல்பத்துக்கு ஆசைப்படுகிறானெண்டாஃ... இவன்ரை மனதுக்
குள்ளை ஏதோவொரு ரகசியம் இருக்கவேணும்.... அதை என்
னெண்டு அறியவேணும்..."

செல்வராசா புறப்படுகின்றார்.

ஐந்தாவது வீடு.

விமானக்குண்டுக்கு இலக்காகி முன்பிளேட்டைத் தவிர ஏனைய பகுதிகள் யாவும் இடிந்துபோன வீடு. இந்த வீட்டின் முன்பிளேட்டின் கீழ்த்தான் கடுகன் இருக்கிறான்.

நேரம் ஐந்து மணியைத் தாண்டி விட்டது. மனிதரே இவ் வாத - இடிந்துபோன அந்த வீட்டில் தனித்திருந்து கடுகன் என்ன செய்கிறான்?

செல்வராசரின் பார்வைக்கு கடுகன் அமர்ந்திருப்பது தெரிகின்றது. கடுகன் கால்கள் இரண்டையும் விரித்து. நீட்டி அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனது முதுகுப்புறமாகச் சத்தமிடாது செல்வராசா செல்கிறார்.

செல்வராசா கடுகனை அண்மித்து நிற்கிறார்.

புனிதத்தால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட சோற்றுப் பார்சலி விருந்து ஒரு பிடி சோற்றை எடுத்து ஒரு பூவரசமீலையில் தனக்கு முன்னால் வைத்திருக்கின்றான் கடுகன்.

கனது காற்சட்டைப் பைக்கள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சில படங்களை... அவைகள் திசைரிப் பக்கிரிகைகளிலும், விளம்பர நோட்டீசுகளிலுமிருந்து கிழித்தெடுக்கப்பட்ட படங்கள்... அவைகளை விரித்து, நிலத்தில் வைத்து உள்ளங்கையால் தேய்த்து... படத்தின் சுருக்கங்களை ஓரளவு நிமிர்த்தி அப்படங்களின் பின்புறத்தில் சோற்றுப்பருக்கைகளை வைத்துத் தேய்த்து பசையேற்றி..... அப்பத்தில் ஒட்டுகிறான்.....

பல மடிப்புக்கள் ஏற்பட்ட மங்கலான படங்கள்..... செல்வராசா பார்வை குறைந்தவர்..... கண்ணாடி போடாமல் நிற்கிறார்.....

யாருடைய படங்களை இவன் ஒட்டுகிறான். செல்வராசாவின் மனம் குழம்புகின்றது அக்குழப்பநிலையில் அவரது கடந்த கால அனுபவங்களில் ஒன்று... .. முரல்மீனாய் அவரது இதயத்தைக் குத்தி மறைகின்றது ..

...செல்வராசா பாடசாலை மாணவனாய் இருந்த காலத்

பலமான சிந்தனைகள் —

தில் பாடக் கொப்பிகளில் சினிமா நடிகர்கள், நடிகைகளின் படங்களை ஒட்டி வைத்து பாட நேரங்களிலும் பார்த்து ரசித்து...

தன்னிடம் வாங்கிய பழைய அல்பத்தில் கடுகனும் சினிமா நடிகர்கள், நடிகைகளின் படங்களைத்தான் ஒட்டுகிறான்... செல்வராசாவின் மனம் தீர்மானத்திற்கு வருகின்றது...

கடுகன்.. தனது பசியை மறந்து தாயின் பசியை மறந்து சினிமாப் படங்களை ஒட்டுகிறான் என்று நினைக்கும்போது அல்பத்தையும் அதிலுள்ள படங்களையும் கிழித்தெறிந்தாலென்ன என்ற கோபம் அவருக்கு வருகின்றது.

சாறத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு, தனது சேட் பையுள் இருந்த கண்ணாடியை எடுத்துப்போட்ட செல்வராசா... சிறிது குனிந்து அந்தப் படங்களைப் பார்க்கின்றார்...

.....திரும்பவும் பார்க்கிறார்.....

.....திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கிறார்.....

அந்தப் படங்கள்...

சினிமா நடிகர்கள்...

பிறந்த நாள் படங்கள் இரண்டுமல்ல... அத்தனையும் ..வீர மரணமடைந்த தியாகிகளின் படங்கள் .. தேன், தேன் துளிகளைச் சேர்ப்பதுபோல் இதுவரை கடுகன் ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்த ஐம் பதுக்கும் மேற்பட்ட மாவீரர்களின் படங்கள்!.....

இரந்து பெற்ற பழைய அல்பத்தில் இரந்து பெற்ற சோற் றப்பருக்கைகளைப் பசையாக்கி..... வீதியோரத்தில்... விமானக் குண்டுக்கு இலக்கான இடிந்த வீட்டில்.....பசியை மறந்து..... தாயை மறந்து... சூழலை மறந்து.....அவன் கடுகன்.....

பலனீனமான அவனது இருதயத்துள்.....

பலமான சிந்தனைகள்...

கடுகன் படங்களை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றான்...

செல்வராசா.....

ஒட்டியுலர்ந்த இதயத்தோடு மௌனமாக நிற்கின்றார்! புதிய அல்பமும்.....அதனுள்ளே அவரது புகைப்படங்களும் திரைப் படம் போல் அவரது இதயத்தில் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

வெளிச்சம் வைகாசி 1993

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

மெழுகுவர்த்தி

“குமரன்... நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை நான் ஏந்திய ஆயுதத்தை இழக்கமாட்டேன் .. நான் செத்தாப்பிறகு எனது ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொள்...” யுத்த களத்தில் கண்ணன் அருச்சுனனுக்கு யுத்த தர்மத்தைப் போதித்தது போல்... வேலு கனது இறுதி நிலையில் ஒரு போராளிக்குரிய பெரிய பொறுப்பைக் கூறுகின்றான்.

வேலு கூறிய அர்த்த புஷ்டியான வார்த்தைகள் மீண்டும் ஒரு இடியாய் குமரனின் செவிப்பறையில் வீழ்கிறது ...!

வேலு கண்களை மூடி தலையைச் சரித்து கன்னப்பகுதியை வசதியாக வைக்கின்றான்

வேலு மரணத்தை யாசுகித்தான்... இப்பேரது மரணத்தை வழங்குபவனுக்கு வசதியாகத்தன் கன்னத்தைக் காட்டிப்படுக்கிறான்...

குமரனின் துப்பாக்கி வெடிக்கின்றது!

“குமரன்... என்னைச் சுட்டுப்போட்டு நீங்கள் தப்பிச் சூக்கொள்ளுங்கோ...” வேலு இப்படிக்கூறுகின்றான். தென்னை மரத்தின் உச்சியில் இடிவிழுந்து

தென்னங் குருத்துக்கள் சுருகிச் சோர்வது போல, வேலுவின் வார்த்தைகள் பெருமிடியாய் குமரனின் செவிப்பறையில் வீழ்ந்து அவனது உயிர்க்குருத்து சுருகிச் சோர்கின்றது!

குமரனோ, சிவாவோ, கணபதியோ, வேலு இப்படியொரு முடிவுக்கு வருவானென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. மூவரும் திகைத்துப்போய் நிற்கின்றனர்.

இந்த நால்வரும் போராளிகள். வேலுதான் இவர்களின் தலைவன்.

“என்ன வேலு சொல்றாய்...” குமரன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்கிறான்.

என்னாவை இனி நடக்கேலாது என்னாவை நீங்களும் சாக வேண்டிவரும்... தாமதிக்காமல் என்னைச் சுட்டுப்போட்டுத் தப்பிச்சுக் கொள்ளுங்கோ...” வேலு சொன்னதையே திரும்பவும் கூறுகின்றான்.

குமரன் எத்தனையோ போராட்ட வரலாறுகளைப் படித்திருக்கின்றான். ஆனால் இப்படி ஒரு சம்பவத்தைப் படித்த தில்லை.

இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு இலக்கான வேலு நெடுமரமாய் வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். அவனைச் சுற்றி மூன்று போராளிகளும் செய்வதறியாது நிற்கின்றனர். இவர்களைச் சுற்றி இராணுவத்தினர் நிற்கின்றனர்.

அதிகாலை ஐந்தரை மணி- தைமாதப் பிற்பகுதி, கடுமையான குளிர், எங்கும் பனிப் புகார்...

இரண்டு வாகனங்களில் வந்த இராணுவத்தினர் இந்த நான்கு போராளிகளையும் சுற்றி வளைத்து நிற்கின்றனர். மாலைக் கருக்கலில் வீதியில் வண்டடிப்பது போல், இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பறக்கின்றன! கிராமத்து மக்கள் நித்திரை மயக்கத்தோடு செய்வதறியாமல் அங்குள்ள ஆலயத்தை நோக்கி ஓடுகின்றனர் நாய்கள் அவதியவதியாய்க் குலைக்கின்றன!...

“ஆமிக்காறரை முன்னேற விடாதையுங்கோ” குமரன் தன் தோழர்களான சிவாவையும், கணபதியையும், பார்த்துக் கூறுகின்றான். கணபதியும் சிவாவும் குண்டுவரும் திசைநோக்கி கிட்டத்தட்ட நூறடிகள் முன்னேறி நின்று எதிர்த்தாக்குதல் செய்கின்றனர்.

வேலுவுக்கு அருகில் நின்ற குமரன், வலது காலைமடித்து முழங்காலை மண்ணில் பதித்து, இடதுகாலை மடித்தமர்ந்து, வேலுவின் வலது கால் லோங்ஸ் துணியை மேல் நோக்கி இழுத்துச் சுருக்கி, முழங்காலுக்கு மேல் கொண்டு வருகின்றான்.

சிவப்பு மையில் தோய்த்து எடுக்கப்பட்ட தூரிகையின் நுனியிலிருந்து சிவப்புமை சொட்டிடுவது போல குமரனின் வீரல் நுனிகளால், வேலுவின் உடற் சூடுமாறாத குருதி வடிகின்றது!

வேலுவின் முழங்காலில் ஏற்பட்ட காயத்தை குமரன் தெளிவாகப் பார்க்கிறான்.

போரடிப் போட்டியில் அடிபட்டு நொருங்கிய தேங்காய் தேங்காய்ச் சொட்டும், சிரட்டையுமாகச் சிதைந்து, இளநீரில் தோய்ந்து கிடப்பதுபோல், வேலுவின் முழங்கால் சில்லு நொருங்கி, எலும்பும் தசையுமாகக் குருதியில் தோய்ந்து கிடக்கின்றது.

காயம்பட்ட காலின் பாதத்தைப் பிடித்து தூக்குகிறான் குமரன்... பலாப்பழப்பால் உதடுகளில் ஒட்டி இழுபட்டு வலையிடுவதுபோல், முழங்கால் சிதைந்து, அதன் தோற்பகுதி இழுபட்டு வலையிடுகின்றது. அந்த வலைப் பின்னலூடாக அரிதட்டில் பனம்பழச் சாறு வடிவதுபோல் குருதி வழிகிறது!

வேலுவால் இனிநடக்க முடியாதென்பதைக் குமரன் உணர்கிறான்.

வேலுவைக் காப்பாற்ற வேண்டும், அதேநேரத்தில் எதிரிகளிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் தாங்களும் தப்பவேண்டும்... குமரனின் சிந்தனைச் சக்கரம் வேகமாகச் சுழல்கின்றது.. வேலுவைப்பற்றிய உணர்வுகள் சக்கரத்தின் கூரிய பற்களாய் குமரனின் இதயத்தைக் குத்தி ஆழப்பதிந்து மீள்கின்றன...

வேலு...

ஒரு மனிதன், நண்பன், தோழன்..... சகலத்துக்கும் மேலாக அவன் ஒரு போராளி அவனைச் சுடவேண்டும்... முடியுமா?

“குமரன் யோசிக்காதை... என்னைச் சுட்டுப்போட்டுத் தப்பிச்சுக் கொள்ளுங்கோ...”

போராளிகள் காப்பாற்றப் படவேண்டும், ஆயுதங்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டும், எதிரியிடம் உயிரோடு அகப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடாது, போராட்டம் வாழவேண்டும், இந்த மண்ணும் மக்களும் விடுதலை பெறவேண்டும்...

இவைகள்தான் வேலுவின் சிந்தனைக் கூறுகள். சலனமோ சபலமோ அற்ற கொள்கைப் பிடிப்பு. அதனால்தான் மனிதனின் இறுதிச் சந்திப்பான மரணத்தைக் குறுணிக்கல்லாய் மதித்துச் சந்திக்க விரும்புகிறான் வேலு!

நாய்கள் குரைக்கும் ஒலி மிக அண்மையில் கேட்கின்றது. இராணுவத்தினர் இவர்களை அண்மித்து விட்டனர். தங்களைச் சுற்றி நிற்கும் இராணுவத்தினருக்கெதிராகத் தாக்குதல் செய்ய இவர்களிடம் இப்போது ஆட்பலமோ, ஆயுதபலமோ இல்லை. பின்வாங்கித் தப்பித்துக் கொள்வதுதான் ஒரேவழி!

ஆனால் வேலு...?

குமரனின் மனச்சக்கரம் இன்னும் வேகமாகச் சுழல்கின்றது...

எதையோ சிந்தித்த குமரன் கனது சேட்டைக்கமட்டி, மடித்து விடப்பட்டிருந்த கைப்பகுதியைக் குலைத்து, கைப்பகுதிகள் இரண்டையும் கிழிக்கெடுத்து இரண்டையும் மடிந்து சுயிறாக்கி, வேலுவின் முழங்காலுக்கு மேல் தூறுக்கட்டுகிறான் இரக்தோட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் முதலுதவி. வேலுவின் வலது கைப்பிடிக்கள் இன்னமும் அவனது துப்பாக்கி கிடக்கின்றது. அவனது ஆட்காட்டி விரல்கூட இன்னமும் துப்பாக்கி விசையிலேயே பகிந்து கிடக்கின்றது... எதிரிகளை அழிக்க வேண்டுமென்ற அவனது போராட்ட உணர்விலிருந்து இன்னமும் அவன் விடுபடவில்லை.

எட்டத்தே... இராணுவத்தினரை எதிர்த்துக் குலைத்த நாயொன்று சுடப்பட்டு அது மரணஓலமிடுவது தெளிவாகக் கேட்கின்றது.

இராணுவத்தினருக்கு நாயென்றாலும், மனிதனென்றாலும் ஒன்றுதான்!

“குமரன் அநியாயமாக நீங்கள் சாகக் கூடாது”! வேலு கூறுகிறான்

வேலு-

முருகனின் கையிலுள்ள வேலாயுதத்தை இவனது பெற்றோர்கள் மனதில் கொண்டார்களோ என்னவோ இவனுக்கு வேலாயுதம் என்ற பெயரை வைத்தனர். இவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பின்னர் 'வேலு' என்றும் 'வேலா' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான்.

சிவந்த- உரோமம் நிறைந்த உடற்கட்டு, கணக்கான உயரம் பக்க வகிடிட்டுவாரிவிடப்பட்டிருக்கும் தலைமயிர், சிவபெருமானின் நெற்றியைப் போன்ற அழகான நெற்றி. அழகான மூக்கு, தளதளப்பான சொக்கை, எதையும் ஊடுருவி நோக்கும் கூர்மையான கண்கள்... ஆண்களே ஓரக்கண்ணால் பார்த்து விடக் கூடிய அழகு..!

புரட்சிக் கவி பாரதியைத் தன் மனதில் மாணசீகக் குருவாகக் கொண்டு தனக்குள் தானே என்றோ போராளியாகியவன் வேலு இந்த மண்ணும் மக்களும் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற இவனது இதயக் கொதிப்பில் "பாரதியின் கருத்துக்கள் புடமிடப்படும்.

சகலரிடமும் மிகவும் அன்பாகப் பழகிக் கொள்வான். சில வேளைகளில் கோபப்படுவதுமுண்டு... இவனது கோபம் நிலக்கிரி போன்றதல்ல, பெற்றோல் போன்றது... அடுத்த கணம் சாந்தமாகி தான்கோபப்பட்டுக் கொண்டதற்காக வேதனைப்பட்டு கோபத்துக்குள்ளானவரை அணைத்து முதுகைத் தடவிக் கொடுப்பான்!

கடந்த இரவு இக்கிராமத்து வாலிபர்களைச் சந்தித்து கருத்தரங்கு நடாத்துவதற்காக குமரன், சிவா, கணபதி ஆகியோருடன் வந்திருந்தான். வந்த இடத்தில்தான் இச்சம்பவம் நடந்து விட்டது!

இப்போது இந்த நால்வரும் இராணுவ வலைக்குள் நிற்கின்றனர். மற்றைய மூவரால் தப்பித்துக் கொள்ள முயற்சியாவது செய்ய முடியும்... வேலுவால்..?

கிட்டத்தட்ட ஏழு பரப்பை உள்ளடக்கிய காணி, சுற்றி வர புதிய கம்பிக்கட்டைகள் நாட்டப்பட்டு மிக நெருக்கமாக உயர்த்தி அடிக்கப்பட்ட முட்கம்பி. மேற்பக்கம் மூன்று வரிக்க

கிடுகு. ஏழு பரப்பு நிலத்திலும் மிகச் செழிப்பான செவ்விழை மரங்கள்... ஒரேயொரு பாதை அதுவும் இரும்புக் கேற் போடப் பட்டு சங்கிலியால் சுற்றி பூட்டுப் போடப்பட்டிருக்கின்றது.

காணியின் வலது பக்கமூலையில், சில அன்னமுண்ணா மரங்களும், ஒரு மஞ்சவண்ணா மரமும், வளைந்து வளர்ந்த ஒரு பூவரசுமரமும் நிற்கின்றன.

இரும்புக் கேற்றால் ஏறிப் பாய்ந்துதான் நால்வரும் உள்ளே வந்தனர். இனியும் கம்பி வேலியைத் தாண்டித்தான் இவர்கள் செல்லவேண்டும்!

கேற்பக்கத்தை அண்மித்தே இராணுவத்தினர் நிற்கின்றனர்.

அந்தப் பக்கமாக நின்றே சிவாவும், கணபதியும் எதிர்த்தாக்குதல் செய்கின்றனர்.

விநாடிகள் நகர்ந்து நிமிடங்களாகிக் கொண்டிருக்கின்றன

குமரன், சிவாவையும் கணபதியையும் அழைத்து வேலுவைத் தூக்கிக் கொண்டு போவது பற்றி ஆலோசிக்கின்றான். அவர்களும் அந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

குமரன் பூவரசு மரக்கைப் பிடித்து, கம்பியில் காலை வைத்து ஏறி மறுகாணிக்குள் பாய்கிறான். சிவாவும், கணபதியும் வேலுவைத் தூக்கி கம்பி வேலிக்கு மேலால் கொடுக்க குமரன் தனித்து நின்று வேலுவைத் தாங்கி, நிலத்தில் கிடத்துகிறான்.

சிவாவும் கணபதியும் வேலியால் ஏறிப் பாய்கின்றனர்.

போராளிகளின் தாக்குதல் ஓய்ந்ததைத் தொடர்ந்து இராணுவத்தினரின் தாக்குதல் அதிகரிக்கின்றது பங்குனி மாக 'வம்புமழைத் தூற்றலில்' தடிக்க துளிகள் தகரக் கூரையில் விழுவது போல், இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் செவ்விழை மர ஓலைகளில் படுவது தெளிவாகக் கேட்கின்றது.

அடுத்து என்ன செய்வது...?

மீண்டும் சிந்தனைச் சக்கரம்...

கடந்த இரவு எட்டுமணியளவில் வேலுவும், அவனது மூன்று நண்பர்களும் இக்கிராமத்திற்கு வந்தனர். அவர்கள் திட்டமிட்டபடி இரவு பத்துமணியளவில் இக்கிராமத்து வாலி

பர்களைச் சந்தித்து கலந்துரையாடினர்; அதன் பின்பு அங்கிருந்து புறப்படுவது ஆபத்தென்றெண்ணிய அவர்கள் கிராமத்தின் கிழக்குப்புறமாக அமைந்துள்ள வயல்கரைக் கொட்டில் ஒன்றில் தங்கிவிட்டனர்.

மழைக்கால இருட்டிலும் மரநாய், மரத்தின் உச்சியில் இருக்கும் கறுப்புக் கோழியைக் கூட இனங்கண்டுபிடிப்பது போல். மனிதருக்குள் உள்ள சில மரநாய்கள்... வேலுவும் அவனது நண்பர்களும் இங்குவந்த செய்தியை மோப்பம் பிடித்து... அச்செய்தி இராணுவ முகாம்வரை நீண்டு...

அதிகாலை ஐந்து மணியிருக்கும்-

தனது தோழர்களைத் தூங்கவிட்டு வேலுமட்டுமே விழித்திருந்தான். நித்திரையைத் தவிர்ப்பதற்காக, வீட்டுக்கும் வீட்டுப்படலைக் குமிடையேயுள்ள கிட்டக்கட்ட எழுபத்தைந்தடி நீளமான இடைவெளியில் திரும்பத் திரும்ப நடந்துகொண்டிருந்தான்.

எட்டத்தே பாரிய வாகனங்களின் இரைச்சல் ஒலி... வேலுகாளைக் கூர்மைப்படுத்தினான்.

கோவிலடி வீதியிலும் வயல்கரை வீதியிலும் வாகனங்களின் இரைச்சல் ஒலி கேட்கின்றது... வேலு மிகவும் அனுபவசாலி. இரைச்சலை மிக இலகுவாக இனங்காண்கிறான்...

இராணுவ வாகனங்கள்தான்...! சந்தேகமில்லை!

வேலு தன் தோழர்களை எழுப்பி வீஷயத்தைக் கூறி அங்கிருந்து புறப்படுகின்றான். பதுங்கிப் பதுங்கி குறுக்கு ஒழுங்கைகளால் முன்னேறி- இரும்புக்கேற்றால் ஏறித்தாவி இக்காணிகள் வந்துவிட்டனர். மஞ்சவுண்ணா மரத்தைப் பிடித்து கம்பி வேலியில் காலைவைத்து வேலு ஏறிய போது இராணுவத்தினரின் குண்டொன்று அவனது முழங்காலைத் துளைக்க அவன்பின் நோக்கி விழுகின்றான்.

வேலுவின் முழங்கால் காயத்திலிருந்து இன்னமும் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

ஒருவாறு நால்வரும் கம்பி வேலியைத் தாண்டி மறுகாணிக் குள் வந்து விட்டனர்.

அடுத்து என்ன செய்வது...?

மூவரும் சேர்ந்து வேலுவைத் தூக்குகின்றனர். சிறிது தூரம் நகர்ந்திருப்பார்கள்...

...போராளிகளின் தாக்குதல் ஓய்ந்ததால் இராணுவத்தினரின் தாக்குதல் அதிகரிக்கின்றது: சரமாரியான குண்டுகள்...

ஒரு குண்டு குமரனின் காதுச்சோணையில் பட்டுத் துழைக்கின்றது!

வேலுவைக் கிடத்தி விட்டு மூவரும் நிலத்தில் படுக்கின்றனர். கம்பி வேலியால் இராணுவத்தினர் ஏறிப்பாய்கின்ற பாதணிகளின் ஓசை கேட்கின்றது.

“குமரன் நான் சொல்வதைக்கேள் என்னைச் சுட்டுப் போட்டுத் தப்பிச்சுக் கொள்ளுங்கோ...” வேலு கூறுகிறான் அவனது வார்த்தைகளில் இலேசான ஆத்திரவுணர்வு தெரிகின்றது.

குமரன்

விடுதலைப் போராட்டத்தின் அச்சாணியில் குமரனின் சிந்தனைச் சக்கரம் சுழல்கிறது!

“குமரன் நான் சொல்றன் என்னை சுட்டுப்போட்டுத் தப்பிச்சுக்கொள்ளுங்கோ” வேலு வேண்டுகோள் கலந்த கட்டளையாகக்கூறுகின்றான்.

குமரனின் மனதில் சிந்தனைச் சக்கரம் மிக வேகமாகச் சுழல்கிறது. மிக வேகமாக சக்கரத்தின் சகல உணர்வுக் கூர்களும் மறைந்து... பனிப்புகார் வெண்மையாக...

விடுதலைப் போராட்டம் என்ற அந்த அச்சாணி மட்டும் தெளிவாகக் தெரிகின்றது.

“குமரன் நான் சொல்றன் உங்கடை தலைவன் வேலு கட்டளை இடுகிறான். என்னைச் சுட்டுப்போட்டுத் தப்பிச்சுக் கொள்ளுங்கோ” வேலுவின் கண்டிப்பான கட்டளை! மாசுமறு

வற்ற கட்டளை! விடுதலை உணர்வு கொண்ட ஒரு ஆத்மாவின் ஆணித்தரமான பணிப்பு!

குமரன் எழுந்து திற்கிறான்...

“சிவா, வேலுவின் துப்பாக்கியை வாங்கு” குமரன் கூறுகிறான்.

“குமரா நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை நான் ஏந்திய ஆயுதத்தை இழக்கமாட்டன். நான் செத்தாப்பிறகு எடுத்துக் கொள்...” யுத்த களத்திலே கிருஷ்ணன் அருச்சுனனுக்கு யுத்த தர்மத்தைப் போதித்தது போல், வேலு தனது இறுதி நிலையில் ஒரு போராளிக்கூரிய பெரிய பொறுப்பை கூறுகிறான்.

வேலு கூறிய அர்த்த புஷ்டியான வார்த்தைகள் மீண்டும் ஒரு இடியாய் குமரனின் செவிப்பறையில் வீழ்கிறது... குமரனின் இதயத்துடிப்பு சில வினாடிகள் தரித்து மீண்டும் இயங்குகின்றது!

வேலு கண்களை மூடி கலையைச் சரித்து கன்னப்பக் கத்தை வசதியாக வைக்கிறான்.

வேலு மரணத்தை யாசித்தான் இப்போது மரணத்தை வழங்குபவனுக்கு வசதியாகத் தன் கன்னத்தைக் காட்டிப் படுக்கிறான்!

குமரனின் இதயம் கல்லு நெரிக்கும் உருளையால் நசிபடுவது போல்...

குமரனின் துப்பாக்கி முனை வேலுவின் கன்னத்தைக் குறிவைக்கின்றது. குமரனின் கண்கள் ஆகாயத்தை நோக்குகின்றன... சிவாவும், கணபதியும் கண்களைப் பொத்திக் கொள்கின்றனர்...

குமரனின் துப்பாக்கி வெடிக்கிறது.

குண்டு வேலுவின் கன்னத்தைத் துளைத்து மறு கன்னத்தால் வெளியேறி நிலத்தில் புதைகிறது...

வேலுவின் துப்பாக்கியோடு மூவரும் தப்பித்துக் கொள்கின்றனர்.

சுமநாதம் 19-02-1993

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

குருத்துக்கள்

எனது உடலில் புதியதொரு நரம்பு பிரச
லித்து உடலெல்லாம் பிரவாகிக்கின்ற உணர்
வெனக்கு முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு
முன்பு... நான் சமையல் விளையாட்டு விளை
யாடினேன். இன்று... இவர்கள்- 'அடிபாட்டு'
விளையாட்டை விளையாடுகின்றனர்.. எவ்
வளவு மாற்றம்...!

அதிலும்...

விளையாட்டுக்குக்கூட அவர்கள் பயந்தோட
விரும்பவில்லை! அடிக்கத்தான் விரும்புகிறார்
கள்... இதுதான் மிகப்பெரிய மாற்றம்!

"மாவீரர்கள் புதைக்கப்படுவதில்லை, அவர்
கள் விதைக்கப்படுகின்றார்கள்" என்று கூறு
கின்றார்களே... அந்த மாவீரர்கள் விதைக்கப்
பட்ட நிலத்தில் மண்ணைக்குடைந்து எழுந்த
குருத்துக்களா இவர்கள்!

“எனடை கண்ணா வாருங்கோடா விளையாடுவம்...”
ரமணன், கண்ணனையும், அவனோடு நிற்கின்றவர்
களையும், விளையாட அழைக்கின்றான். ரமணன்
கண்ணன், பாலன் செந்தூரன், மயூரன், ராஜு... எல்லோரும்
ஒன்று சேருகின்றனர். ரமணன் எல்லோருக்கும் தலைமை
தாங்குகின்றான்.

நேரம் நாலரை மணியிருக்கும்.

பாடசாலையால் வந்து சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டவர்கள் இங்கு வந்து கூடியுள்ளனர்: சகலரும் ஒரு கொடிக்காய்கள்.

“கண்ணா... என்ன விளையாட்டா விளையாடுவம்...?”
ரமணன், கண்ணனிடம் கேட்கின்றான். ரமணனுக்கு என்றுமே கண்ணனிடம் அலாதிப் பிரியமுண்டு. கண்ணன் மிகவும் நல்லவன். எதையுமே சகித்துக் கொள்ளும் இயல்புள்ளவன்.

வீட்டுக்கும், வீட்டுக் கேற்றுக்கும் இடையேயுள்ள பதினைந்தடி நீளமான பாகையின் இடது பக்கமாக நிற்கின்ற விலாட் மாமரக்கடியோடு நிற்கின்றான் ரமணன். கருவண்டு போன்ற ரமணனின் அழகிய கண்களின் பார்வைக் கோடுகள் கண்ணனின் உதடுகளைத் தொட்டு நிற்கின்றன.

ரமணனுக்கு ஒன்பது வயது. இங்கு வீட்டின் கடைசிவாரிசு. ரவுணிலுள்ள பிரபல்ய கல்லூரி ஒன்றின் மாணவன் ரமணனும், கண்ணனும் மாமன் மருமகன் உறவிலுள்ளவர்கள்: ஆனால் பார்வைக்குச் சகோதரர்களைப் போன்றவர்கள்.

“எடை கண்ணா என்ன விளையாட்டா விளையாடுவம்...?” ரமணன் கிரும்பவும் கேட்கிறான்.

ரமணனின் வீடு.

வீட்டின் இடது பக்கமாகத் தறிக்கப்பட்ட தென்னை மரத்தின் அடிப்பாகம்; அதன்மேல் கால்களைத் தொங்கப்போட்டபடி அமர்ந்திருக்கின்றான் கண்ணன். தென்னங் குற்றியிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் கிழங்கு பிடுங்கப்பட்டு. மூடப்படாத நீள்சதுரவடிவிலான பனம்பாக்கிக் கிடங்கொன்று. அந்தக் கிடங்கைச் சுற்றி ஏனைய நால்வரும் நிற்கின்றனர்.

முற்றத்திலுள்ள தேக்க மரநிழலில் ‘கன்வஸ்’ கட்டிலில் நான் படுத்திருக்கின்றேன். ரமணனுக்கு நான் தாத்தா முறையில் உள்ளவன்.

“இவன் கண்ணனுக்கு ஒண்டுத் தெரியாது... எடை பாலா... நீ சொல்லடா... என்ன விளையாட்டு விளையாடுவம்...?” கண்

குருத்துக்கள் —

□ 87

ணன் மீது தொடுத்திருந்த கேள்வியை இப்போது பாலா மீது தொடுக்கின்றான் ரமணன்.

இங்கு நிற்பவர்களில் வயதில் மூத்தவன் பாலா. அவனுக்கிப்போது பத்து வயது நடக்கின்றது.

“என்ன விளையாட்டு விளையாடுவம்...” ரமணன் கேட்ட கேள்வி எனது செவிப்பறையில் பதிந்து... இதயத்தை நோக்கி விரைந்து... என்னையறியாமலேயே எனது மனத்திலுள்ள அனுபவப்பக்கங்கள் புரட்டப்பட்டு ...ஆரம்பகாலப் பதிவுகளில் நங்கூரமிடுகின்றது... படுனொரு வயதிற்கு இடைப்பட்ட காலம்... நான் இவர்களைப் போன்ற சிறுவன்.

எனது வீட்டிற்கும் கிணற்றடிக்கும் இடையேயுள்ள பூவரச மரத்தடியில்... சாம்பல் குளித்த கோழிக்குஞ்சுகள் போல்... அரைகுறை அம்மணக் கோலத்தில்... எனது நண்பர்களோடு சோறு கறி சமைத்து விளையாடியதும் குரும்பட்டிகளை ஈர்க்கினால் பொருத்தி தேர் இழுத்து விளையாடியதும், கிலுகிலுப்பை மரத்தினுள் கள்ளன் பொலிசு விளையாட்டு விளையாடியதும் நினைவுக்கு வருகின்றன...

எனது குடும்பத்தின் பஞ்சப்பட்ட வாழ்க்கை சுற்றுத்தந்த சோறு கறி விளையாட்டு...

சமூகம் சுற்றுத் தந்த தேர் இழுக்கும் விளையாட்டு -

சமுதாயத்தில் கண்டு சுற்றுக்கொண்ட கள்ளன் பொலிஸ் விளையாட்டு...

முதலிரண்டும் தேவை கருதி மனதில் படிந்தவைகள். மூன்றாவது பயத்தினால் மனதில் படிந்தது ...

குடும்பம்- சமூகம்-சமுதாயம் ...! இளமைக்கால வளர்ச்சியின் எல்லைகள்... நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறேன்!

“புலிகளும் ஆமிக்காறரும் சுடுபடுகிற அடிபாட்டு விளையாட்டு விளையாடுவம்...” பாலா கூறுகிறான். பாலாவின் அபிப்பிராயம் பரிசீலனையின்றி ஏகமனதான அங்கீகாரத்தைப் பெற்று முடிவாக்கப்படுகின்றது... எல்லோருக்கும் மிக மகிழ்ச்சி.

புலிகள்- ஆமி- அடிபாடு!

எனது சிறுவயதுக்கால அனுபவங்களை எண்ணி எனக்குள் சிரித்துக் கொண்ட நான். இந்தச் சிறுவர்களின் முடிவைக் கண்டு எனக்குள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனக்கிப்போது ஐம்பதுவயது இளமைக்காலமென்று பதினைந்து வயதுகளைக் கழித்துக் கொண்டாலும் முப்பத்தைந்து வருடங்களில் எவ்வளவு மாற்றங்கள்!

எனது கவனம் முழுவதும் அவர்களின் விளையாட்டில் தூக்கின்றது.

‘அடிபாட்டு விளையாட்டெண்டால்... துவக்குகள், கிரண்டுகுண்டுகள், லோக்கி ரோக்கிகள் எல்லாம் செய்யவேணும்...’ போராட்டத்திற்குத் தேவையான ஆயுத உபகரணங்களை ரமணன் எவ்வளவு சர்வசாதாரணமாக உச்சரிக்கின்றான். ரமணன் மட்டுமா உச்சரிக்கின்றான்... இவர்களுக்குள் வயதில் மிகக்குறைந்த இவன் ராஜு... அவன் கூட ஆயுத உபகரணங்களை உச்சரிக்கின்றான்.

சிலவினாடிகள் கடுமையான சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த பாலா ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவனாய் கிணற்றடியில் நிற்கும் பப்பாசி மரத்தை நோக்கி நடக்கின்றான். சில நிமிடங்களுக்கு முன்னர் பப்பாசி மரத்திலிருந்து விழுந்த நீண்ட தண்டோடு சேர்ந்த இலையை எடுத்து வருகின்றான்... சில வினாடிகள் பப்பாசித் தண்டைத் திருப்பித் திருப்பிப்பார்த்தவன்... மேற்பக்கத் திலுள்ள இலைப்பகுதியை முறித்து எறிகின்றான்.

அடிப்பக்கம் பருத்து நுனிப்பக்கம் குழல்.. வடிவில் ஒரு துப்பாக்கியைப் போன்ற இலேசான ஓர் அமைப்பு... இருந்தாலும்.. அவனின் மனம் திருப்திப்படவில்லை...

பாலாவின் சிந்தனை நீள்கிறது.. பப்பாசித் தண்டை வைத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கின்றான்.

நான் அவர்களின் நடவடிக்கைகளை மிகவும் அவதானமாக நோக்குகிறேன்...

“கண்ணா... ஒரு பச்சை ஈர்க்கு எடுத்துக் கொண்டவாடா...” பாலாவின் உடன்பிறந்த சகோதரன்தான் கண்ணன். வீட்டில் என்றும் பாலாவுக்கும் கண்ணனுக்கும் போட்டியாகவே இருக்க

கும் ஆனால், இங்கு மட்டும் பாலா கூறியதும் எந்த மறுப்பு
மின்றி சர்க்கை எடுத்து வர ஒடுகிறான் கண்ணன்.

ஓடியவன் செவ்விழ நீர் மரத்தில் ஒரு ஓலையைப் பிடுங்கி
கிழித்து சர்க்கை மட்டும் கொண்டு வருகிறான்.

சர்க்கை அளவாக முறித்தெடுத்த பாலா பப்பாசித்தண்டின்
அடிப்பாகத்திலிருந்து சிறிது மேலாக சர்க்கை இரண்டு முனை
களையும் வளைத்து அரைவட்ட வடிவில் குத்துகிறான்.....

துப்பாக்கியை வெடிக்க வைக்கும் விசையை பாதுகாத்திருக்
கும் இரும்பிலாலான அரை வட்டம்... அந்த வடிவம்...

மிருதி சர்க்கில் ஒரு துண்டை முறித்தெடுத்து அரை வட்ட
வடிவத்தின் நடுவில் இறுக்குகிறான்.

அது - துப்பாக்கியை வெடிக்க வைக்கும் விசை!...

துப்பாக்கிதான்!

ஆனால் பாலாவுக்க இன்னும் பூரண திருப்தியில்லை ..

“அண்ணா..... எனக்கொண்டு செய்து தாடா” கண்ணன்
மன ஆவலில் கேட்கிறான்.

“பொறடா வாறன்” பாலா எதையோ சிந்திக்கிறான்.

“கண்ணன்... ஓடிப்போய் ஒரு வாழை நார் கிழிச்சுக்
கொண்டு வாடா...” பாலா மீண்டும் கட்டளையிடுகிறான்.

கண்ணன் ஓடிப்போய் ஒரே நிமிடத்தில் வாழை நாருடன்
திரும்பி வருகின்றான். வாழைநாரை வாங்கியபாலா நாரின் ஒரு
முனையைத் தண்டின் அடிப்பாகத்திலும், மறுமுனையைத் தண்
டின் நுனிப்பாகத்திலும் கட்டுகிறான்... தோளில் போடுகிறான்...
துப்பாக்கி தோளில் தொங்குகின்றது... அவன் வழமையை வீட
நிமிர்ந்து நிற்கிறான்...

ஒரு போராளி போல்...!

எனது உடலெல்லாம் ஏதோ ஒரு விறைப்பு ..! எனது மனம்
திரும்பவும் பின் நோக்கித் திரும்புகின்றது...

பஞ்சப்பட்ட சோறு கறி விளையாட்டு... சிந்தனை நீளப் பார்த்து... நீளவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தி முற்றுப் புள்ளி வைத்து...

இவர்களின் விளையாட்டை அவதானிக்க முயல்கிறேன்...

...சமைக்கவும் சாப்பிட்டதும் தானே மிச்சம்... வேறு எதை உருப்படியாகச் செய்கிறார்...? எனது மனம் தன்னிச்சையாகத் திட்டுகின்றது! ஒருவாறு சிந்தனையை நிறுத்திக் கொண்டு விளையாட்டை அவதானிக்கின்றேன்.

இப்போது ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பப்பாசித் தண்டு தேவைப்படுகின்றது .. ரமணன் வீட்டின் கோடிப்பக்கமாக ஒடிப் போய் முருங்கை மரக்கடியில் கிடந்த கொக்கைத் தடியை தூக்க முடியாமல் தூக்கி வல்கிறான்... எல்லோரும் சேர்ந்து கொக்கைத் தடியை நிமிர்த்தி பப்பாசித் தண்டுகளைத் தட்டி வீழுத்து கின்றனர்...

செவ்விழை மரத்தில் ஈர்க்கப் பிடுங்கப்படுகின்றது.

சில நிமிடங்களில் துப்பாக்கிகள் தயாராகிவிட்டன!

பாலாவைப் போல் தோள்களில் துப்பாக்கிகளைக் கொழுவிக்கொண்டு எல்லோரும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றனர்!

அடுத்து கிரனைட்குண்டு.

நீள்சதுரமான அந்த பனம் பாத்திக் கிடங்கை அண்மித்து பனங்கொட்டைகள் குவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்த பனங்கொட்டைகளில் ஒன்றை எடுக்கின்றான் ரமணன். மண்ணுக்கள் கிடந்து உக்கி தும்புகள் நீங்கி- ஆமையின் ஒடுபோல் ஆகிவிட்ட பனங்கொட்டை... அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கின்றான்...

“எடை பாலா... இதைக் கிரனைட் என்று வெச்சிருப்பமா...?”

“ஓமடா... இதுதான் கிரனைட்...”

எல்லோரும் பனங்கொட்டைக் குவியலுக்குள் நல்ல சிறிய பனங்கொட்டைகளைத் தெரிந்தெடுத்து தங்கள் களிசான் பைகளை நிரப்பிக் கொள்கின்றனர்.

அடுத்து- வோக்கி ரோக்கி...?

செந்தூரன் கிரனைட்டுக்காகத் தான் பொறுக்கி வைத்திருந்த பனங்கொட்டைத் துவாரத்தினுள் ஒரு நீண்ட தடியை எடுத்து இறுக்கி நிற்பாட்டுகிறான்.

“எடேய் இஞ்சாருங்கோடா வோக்கி ரோக்கி...” எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு அவன் கூறுகிறான்.

பனங்கொட்டை- வோக்கி ரோக்கிப் பெட்டி, தடி- அதன் ஏரியல்!

“எடேய்! பெரிய பனங்கொட்டையாய் எடுங்கோ... அப்ப தான் வடிவாய் இருக்கும்”. ரமணன் சிறு திருத்தம் கூறுகின்றான்.

பப்பாசித்தண்டு - துப்பாக்கி

சிறிய பனங்கொட்டை - கிரனைட்.

பெரிய பனங்கொட்டை - வோக்கி ரோக்கி!

ஆயுதங்கள் தயாராகி விட்டன!

இவர்கள் விளையாட்டைத் தொடங்க மாட்டார்களா என்ற ஆவலுணர்வு எனது மனத்தை அரிக்கின்றது. ‘பொடியன் விளையாட்டைத் துவங்குங்கோடா’ இப்படிக்கூற நினைக்கிறேன்... அவ்வளவு மனவேகம் அப்படி கூறினால் அவர்கள் வெட்கப்பட்டு விளையாட்டை நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டால். அதை நினைத்து மௌனமாக இருந்து அவதானிக்கின்றேன்.

“பாலா கண்ணை புறிப்பமா?” ரமணன் இப்படிக்கேட்டதும் எல்லோரும் அரைவட்ட வடிவில் அவனுக்கு முன்னால் நிற்கின்றனர்.

“இந்தக் கிடங்குதானாம் ‘ஆயிக் காம்ப்’ இதுக்குள்ளை ஆயிக்காரர் துவக்கோடை இருப்பினமாம்... புலிகள் மெல்ல மெல்லமாய் வந்து சுடுவினமாம். ஆயிக்காரர் ஆயுதங்களைப் போட்டிட்டுப் பயந்தோடுவினமாம். புலிகள் ஆயுதங்களை எடுத்திக்கொண்டு காம்பையும் உடைச்சுப் போட்டுப் போவினமாம்... ரமணன் விளையாட்டை விளக்குகிறான்.

“கண்ணை புறிப்பம் .. நானும், கண்ணனும் புலிகள். பாலா

வும், செந்தூரனும், மயூரனும், ராஜுவும் ஆமிக்காரர்... ஆமிக்காரர் கணக்கவாய் இருக்கிறவங்கள். புலிகள் கொஞ்சமாய்த் தானே போறவங்கள்... அதுதான் நானும், கண்ணனும் மட்டும் புலிகள். நீங்களெல்லாம் ஆமிக்காரர்."

கன்னை பிரிக்கப்பட்டு விட்டது.

அடுத்து விளையாட்டு!

அடிபாடு!

எனது உணர்வின் உச்சநிலை! அவர்களின் நடிப்பைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல்!...

புலியாய் நடிக்கத் தெரிவு செய்யப்பட்ட கண்ணன் மகிழ்ச்சியோடு ரமணனுக்கருகே வந்து நிற்கின்றான்.

ஏனைய நால்வரும்...மனம் சோர்ந்துபோய் நிற்கின்றனர். பாலா தனது கஞ்சான் பைக்குள் கிரனைட்டாக வைத்திருந்த பனங்கொட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து நிலத்தில் போடுகின்றான்... அவனுக்கேற்பட்ட வெறுப்புணர்வின் வெளிப்பாடு

ரமணனால் பாலாவைப் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. ரமணனால் மட்டுமா?...ஐம்பது வயதுக்காரனான என்னாலும் தான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!

"பாலா விளையாடுவமா...?"

"நான் விளையாட வெரயில்லை..!" பாலா கூறுகிறான்.

"நானும் விளையாட வெரயில்லை..." செந்தூரன் கூறுகிறான்.

நாங்களும் விளையாட வெரயில்லை..." மயூரனும், ராஜுவும் கூறுகின்றனர்.

ரமணனும், கண்ணனும் ஆனையாள் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். அந்த நால்வரின் மனமாற்றங்களுக்கான காரணங்களை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை!

பெரும் ஆவலோடு ஆயுதங்களைச் செய்து கொண்ட அவர்கள் இப்போது விளையாட பின்வாங்குகின்றனர்!

என்ன காரணம் . ?

பாலாவைப் போல் மற்றைய மூவரும் ஆயுதங்களை நிலத்தில் போடுகின்றனர்...

“பாலா - டேய்..வாடா விளையாடுவம்” காரணம் புரியாத ரமணன் பாலாவிடம் கெஞ்சுகிறான்

“நான் மாட்டன்..”

“ஏன்”

“விளையாட எனக்கு விருப்பம் ஆனால்... .. ஆமிக்காரனாய் வர விருப்பமில்லை” பாலா கூறுகிறான்.

பாலா மனம் சோர்ந்து போனது புரியாத புதிராக இருந்தது... இப்போது அவன் கூறிய காரணம் அதைவிடப் புதிராக இருக்கின்றது !

விளையாட விருப்பம்... ..ஆனால் ஆமிக்காரனாய் வர விருப்பமில்லை... ..இதில் என்ன வித்தியாசத்தை இவன் கண்டு விட்டான்... ..

சிறுவயதில் நாங்கள் கள்ளன் பொலிசு விளையாட்டு விளையாடுவோம்... .. இதில் நான் பொலிசுக்காரனாய்த்தான் வர விரும்புவேன் ஏனென்றால் அதிகாரமுள்ள பாத்திரம்

இவன் பாலா ... ஆமிக்காரனாய் வர மறுக்கின்றான்!

“எடை... பாலா வாடா விளையாடுவம்...”

“எனக்கு ஆமிக்காரனாய் வர விருப்பமில்லை...”

“ஏன்?”

“ஆமிக்காரனாய் வந்தால்... .. ஆயுதங்களைப் போட்டிட்டு பயந்தோட வேணும்”

“விளையாட்டுத்தானே...”

“விளையாட்டுக் கெண்டாலும் பயந்தோட விருப்பமில்லை... .. அப்பிடியெண்டால் ... நீயும் கண்ணனும் ஆமிக்காரனாய் வாருங்கோ... நாங்கள் புலிகளாய் வாறம்...” பாலா கூறிவிட்டு ரமணனைப் பார்க்கிறான்.

ரமணனும், கண்ணனும் தலையைக் குனிந்து நிற்கின்றனர் அவர்களுக்கும் ஆமிக்காறனாய் வர வீருப்பமில்லை

„எங்களுக்கும் புலிகளாய் வரத்தான் வீருப்பம்... .. ஆமிக்காறனாய் வந்தால்..... ஆயுதங்களை எறிய வேணும், பயந்தோடவேணும்... .. சூடு வாங்க வேணும் அடி வாங்க வேணும்.....” ரமணன் தலையைக் குனிந்தபடி நின்று கூறுகின்றான்.

எல்லோரும் புலிகளாகி நிற்கின்றனர்

எல்லோரும் ஒரே கண்ணை!

... .. எனது உடலில் புதியதொரு நரம்பு பிரசவித்து உடலெல்லாம் பிரவாகிக்கின்ற உணர்வெனக்கு முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு .. நான் ‘சமையல்’ விளையாட்டு விளையாடினேன் ... இன்று ... இவர்கள், அடிபாட்டு’ விளையாட்டை விளையாடுகின்றனர் ..

எவ்வளவு மாற்றம்

அதிலும் -

விளையாட்டுக்குக் கூட அவர்கள் பயந்தோட வீரும்பவில்லை ... அடிக்கத்தான் வீரும்புகிறார்கள்

இதுதான் மிகப்பெரிய மாற்றம் !

“மாவீரர்கள் புதைக்கப்படுவதில்லை அவர்கள் விதைக்கப்படுகின்றார்கள்...” என்று கூறுகின்றார்களேஅந்த மாவீரர்கள் விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில், மண்ணைக் குடைந்தெழுந்த குருத்துக்களா இவர்கள் !

பெரும் ஆயத்தங்களோடு முகிழ்ப்பெடுத்த விளையாட்டு ... குழப்பத்தில் முடிகின்றது!

முடியாத இந்த விளையாட்டிலும் -

முடிவானதொரு முடிவுண்டு!

விபரிக்க முடியாத பல உணர்வுகள் எனது இதயத்துள் சங்கமமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன!

ஈழநாதல் 10-9-1993

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

தாகம்

உடல் அசையும்வரை கிரனைட் குண்டுகளின் விசைகளிலிருந்து பெருவிரல்கள் அசையாத வாறு தனது மார்பகத்தை லாவகமாக வைக்கின்றான் சுரேஷ்.

ஆத்ம தாகமும்

ஆத்ம பலமும்

புல், பூண்டுகளும், மரஞ்செடி கொடிகளும் சுரேஷின் செயலைக் கண்டு விறைத்துப் போய் நிற்கின்றன...

தனது வீடுதலைக்காக- தன்னால் சுலீகாரம் எடுக்கப்பட்ட மகனின் செயலைக் கண்டு அசந்து போய் நிற்கிறாள் மண்மாதா! .. நிலத்தில் கிடந்த சயனைட் சூப்பியை வாயினால் கௌவி எடுத்துக் கடிக்கிறான் சுரேஷ்.

அதிகாலை நாலரைமணி- கடுமையான பனி. திரள் திரளான பனிப்புகார், உடலைச் சுருட்டிப் பற்களை மோதவைக்கின்ற குளிர். புல்பூண்டுகள் பனித்துளியில் நனைந்து வளைந்து போய் நிற்கின்றன.

இந்தக் குளிர்க்குள், எருக்கலை மரத்தடியில் புல்பூண்டுக்குள் தனது உடலைமறைத்து முகம்சூப்புறப் படுத்திருக்கின்றான் சுரேஷ்.

வலது முழங்காலில் கடுமையாக எரிவதிலிருந்து தனது முழங்காலில் சூடுபட்டுவிட்டதென்பதைச் சுரேஷ் உணர்கிறான். ஆனால், தொடர்ந்தும் இராணுவத்தினர் தாக்குதல் செய்யக் கூடும் என்ற எண்ணத்தில் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருக்கின்றான்.

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து ஏக்கர் விஸ்தீரணம் கொண்ட முட்டை வடிவிலான இராணுவமுகாம். இராணுவமுகாமின் தென்மேற்கு மூலைப்பக்கமாக இருநூறடி தூரத்தில் சுரேஷ் படுத்திருக்கின்றான். வடக்குப் பக்கமாக ஒரு காவலரணும், மேற்கு பக்கமாக ஒரு காவலரணும் தென்மேற்குப் பக்கமாக ஒரு காவலரணும் அமைந்திருக்கின்றன. இராணுவமுகாமைச் சுற்றி எத்தனையோ இராணுவக் காவலரண்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அந்த மூன்று காவலரண்களில் ஒன்றிலிருந்து தான் சூடுவந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அவன் உணர்கிறான்.

முழங்காலில் எரிவும், வலிப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகின்றது சுரேஷால் அசைய முடியவில்லை.

இந்த நேரத்தில் கூட காவலரணில் இருந்த இராணுவத்தினன் மிகவும் அவதானமாகவே இருந்திருக்கின்றான்.

நேரம் நகர்ந்து .. கொண்டிருந்தது... பத்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும் , தலையை மெதுவாக உயர்த்தி, வலது பக்கம் திரும்பி இராணுவ முகாமைப் பாரீக்கின்றான் சுரேஷ். இராணுவ முகாமிலோ, காவலரண்களிலோ எந்தக் கலவரமும் இல்லை.

இராணுவத்தினரும் தந்திரம் புரிந்தவர்கள். தாக்குதல் நடத்தி விட்டுப் பொறுத்திருந்து பார்ப்பார்கள், சுரேஷ் இராணுவ நடவடிக்கைகளை நன்கு புரிந்தவன்.

மெதுவாக நகர முயற்சிக்கின்றான். இடதுகால் மட்டும் இயங்குகின்றது... வலது காலை நகர்த்தமுடியாமல் இருக்கின்றது.

எரிவு... வலிப்பு... நோவு...

வலது கையால் குடுபட்ட இடத்தைத் தடவுகின்றான். நுங்குக் கண் தசைக்குள் விரல் புதைவது போன்று குண்டுபட்ட முழங்கால் பகுதியில் அவனது சுட்டுவிரல் புதைகின்றது.. காயப்பட்ட பகுதியைத் தடவுகின்றான்.. சசாப்புக்கடை மரக்குற்றி மீது நொருங்கியிருக்கும் எலும்புத் துண்டுகள் போல நொருங்கிய எலும்புகள் கைகளில் தட்டுப்படுவதைச் சுரேஷ் உணர்கின்றான்..

இப்படியொரு பெரியபாதிப்புத் தனக்கு ஏற்படுமென்று சுரேஷ் எதிர்பார்க்கவில்லை... பறிக்குள் நண்டு துடிப்பதைப் போல் சுரேஷின் சிந்தனை துடிக்கின்றது.

கடும்குளிர்.. இருந்தும் அவனது குரல்வளை காய்ந்து வரண்டுவிட்டது. முகம் குப்புறப்படுக்கின்றான்

காயப்பட்ட முழங்கால் பகுதி, புதிய பிளேட்டினால் கீறி மிளகாய்த்தூள் அடைந்ததுபோல் எரிகின்றது... அதைமீறிய வலிப்பு... நோவு...

வெண்ணெய் திரண்டுவரும் போதுதாழி உடைந்தது போல் கடந்த நான்கு நாட்களாக மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இராணுவ முகாமை வேவுபார்த்துச் சேகரித்த விடயங்கள்.. கடந்த நான்கு நாட்களையும் விட இன்று சுரேஷ் மிகவும் உற்சாகமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருந்தான். ஏனென்றால் இன்றுதான் அவன் பூரணமான தகவல்களைப் பெற்றிருந்தான். எதிர்பாராத சம்பவம் நடந்துவிட்டது.

சுரேஷ்.

இந்த இராணுவ முகாமை வேவுபார்க்க வந்தவொரு போராளி!

‘வேவு பார்த்துச் சேகரித்த விபரங்களை எப்படியாவது உரிய இடத்தில் சேர்த்துவிட வேண்டும்’ அவனது மனம் இப்படி எண்ணுகின்றது.

தலையை நிமிர்த்தி. இடதுகாலால் நிலத்தை உதைந்து. புற்களையும் செடிகளையும் பற்றிப்பிடித்து அங்குலமங்குலமாக முன்னேறுகின்றான்... சிதறிப்போன முழங்கால் பகுதித் தோல்புரையினுள் புற்கள் கொழுவி இழுக்கின்றன...

எரிவு வலிப்பு நோவு இவைகளுக்கு மேலால் விடுதலை உணர்வால் ஏற்பட்ட ஆத்மாவின் தாகம்!... ஆன்மீக பலம்

இன்னும் இருநூற்றைம்பது யார்வரை புழுவைப் போல் ஊர்ந்து .. அரைமைல் வரை நடந்தால்தான் குடிமனையை வந்தடையலாம்... சென்றுவிட முடியுமென்றுதான் சுரேஷ் நம்புகிறான்,

சென்ற வருடம்-

இதேபோன்று ஒரு இராணுவமுகாமுக்கு வேவு பார்ப்பதற்காகச் சுரேஷ் சென்றிருந்தான், மிதிவெடியில் இதேகால் காயப்பட்டது. வலதுகாலை மடித்து, வலதுகையால் தூக்கிப் பிடித்தபடி... இடதுகாலால் தத்தித் தத்தி இருப்பிடத்தை வந்தடைந்தான். கிட்டத்தட்ட முக்கால் மைல்வரை இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட துணிவோடு முன்னேறியவன் சுரேஷ்!

அதே மனப்பலம்... இப்போதும்... அங்குலமங்குலமாக முன்னேறுகின்றான்.

இப்போது நாலரை மணி.

அரைமணித்தியாலத்துக்கு முன்பு சுரேஷ் இராணுவ முகாமுக்குள் படுத்திருந்தான்.

உடந்த மார்கழி மாதம் தொடர்ச்சியாக பெய்த கடும் மழையினால். ஏற்பட்ட வெள்ளத்தை அகற்றுவதற்காக இராணுவத்தினர் ஒரு வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தனர். இராணுவ முகாமுக்குள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வாய்க்கால் வெளியேயும் நீண்டிருந்தது. இந்த வாய்க்காலுக்குள்தான் சுரேஷ் படுத்திருந்தான்.

சூரிய அஸ்தமனத்தின் பின் தன் இருப்பிடத்திலிருந்து சுரேஷ் புறப்படுவான். இராணுவமுகாம் எல்லையிலிருந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டரை மைல்கள்வரை மனித சஞ்சாரமற்ற சூனியப் பிரதேசமாக அமைந்திருந்தது. இப்பகுதியில் குறிப்பிட்ட இடம் வரை நடந்து வந்து இராணுவத்தினரின் பார்வைக்கு எட்டக் கூடிய தூரத்தில் நிலத்தில் முகம் குப்புறப்படுத்து, சிறுகச் சிறுக ஊர்ந்துதான் முகாமுக்குள் வருவான். ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் மிகவும் அவதானத்துடனேயே தாண்டவேண்டும்... ஏனென்றால் இராணுவத்தினர், தங்கள் முகாம்களைச் சுற்றி

மிதிவெடிகள் புதைத்து வைத்திருப்பார்கள்.

அதிகாலை நான்கு மணிவரை முகாமுக்குள் இருந்து சகல நடவடிக்கைகளையும் அவதானிப்பான். அவதானிப்பதென்பது சாதாரண விஷயமல்ல! 'கமறா' வை விட நுணுக்கமாக- உள்ளார்த்தமாகச் சகலதையும் மனப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மனத்துணிவு வேண்டும்...

ஆரோக்கியமான உடல்நிலை வேண்டும்.

புத்தி நுணுக்கம் வேண்டும்...

கிரகித்து- மனப்பதிவு செய்யும் திறன் வேண்டும்.

இரவு முழுவதும் ஊர்ந்தூர்ந்து சகல விஷயங்களையும் அவதானித்துக் கொண்டு அதிகாலை நான்கு மணிக்கு முகாமை வீட்டுப் புறப்படுவான்.

இன்றும் வழமைபோல நான்கு மணிக்கு முகாமிலிருந்து புறப்பட்டான்.

இன்று ஐந்தாவதுநாள், அதுவும் இறுதிநாள்.

முதல்நாள் இராணுவ முகாமின் எல்லைவரை வந்து இராணுவ முகாமுக்குள் நுழையக் கூடிய பொருத்தமான இடத்தைத் தேடினான். அரைஅடி இடைவெளி கொண்ட பதினைந்துபுட்டு முட்கம்பிவேலி, அதையடுத்து முட்கம்பிச் சுருள், அதையடுத்து இன்னொரு முட்கம்பி வேலி. மூன்றையும் தாண்டவேண்டும் சிறுகச் சிறுக இராணுவ முகாமைச் சுற்றி வந்த சுரேஷ் வாய்க்காலைக் கண்டான். முட்கம்பிவேலியின் கீழ் வரி, நிலத்திலிருந்து நாலங்குல இடைவெளியில் அமைந்திருந்தது; வாய்க்கால் கம்பி வேலிக்கும் கீழால் ஒரு அடி ஆழத்தில் அமைந்திருந்தது. உள் நுழைவதற்கு அந்த இடத்தைச் சுரேஷ் தெரிவு செய்துகொண்டான். வாய்க்கால் அமைந்திருக்கும் இடத்தை மனப்பதிவு செய்து கொண்டு சுரேஷ் திரும்பி விட்டான்.

இரண்டாம் நாள் இராணுவ முகாமுக்குள் நுழைந்து இராணுவத்தினரின் முக்கிய நடவடிக்கைகளை அவதானித்தான். காவலரண்களில் உள்ள இராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை அவர்

கள் மாறிக்கொள்ளும் நேரம், சாப்பாட்டு நேரம், படுக்கை நேரம்... என்பன.

மூன்றாம் நாள் விபரம் சேகரிக்கத் தொடங்கினான்...

முகாமுக்குள் சகல மண்டபங்களுக்கும் செல்லக் கூடியதான அரை வட்ட வடிவிலானதொரு பாதை, கிழக்குப் பக்கமாகவுள்ள பிரதான வீதியிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் இந்தப்பாதை தென்மேற்கு பக்கமாக இருக்கும் இராணுவ முகாம் பொறுப்பாளரின் காரியாலயத்தோடு முடிவடைகின்றது.

பிரதான வாசலில் நான்கடி அகலமான இரண்டடி ஆழமான கிட்டத்தட்ட பதினைந்தடி நீளமானதொரு வாய்க்கால், அதையடுத்து ஒரு காவல் அரண், அதைத் தொடர்ந்து மூன்று காரியாலயங்கள், அடுத்து நீளமான மூன்று மண்டபங்கள், இந்த மண்டபங்களிலிருந்து கிட்டத்தட்ட முப்பதடி தூரத்தில் சாப்பாட்டு மண்டபமும், சமையலறையும் .. சகலதுக்குமாளல்ையில் பொறுப்பாளரின் காரியாலயம்... பகுதி பகுதியாக இன்னும் பல மண்டபங்கள்...

மிகவும் மன நிறைவோடு சுரேஷ் இராணுவமுகாமை விட்டுப் புறப்பட்டான்... கடந்த நான்கு நாட்களும் ஏற்படாத ஆபத்து .. இப்போது ஏற்பட்டுவிட்டது!

காவலரணில் இருந்த இராணுவத்தினன் ஏதோவொரு அசுகையில் சுட்டான். 'பற்றைக்கெறிய முயலுகுக் பட்டது போல்' இராணுவத்தினனின் சூடு சுரேஷின் முழங்காலில் பட்டு... முழங்கால் சில்லும், அதோடு சேர்ந்த எலும்புகளும் நொருங்கி . முழங்காலின் கீழ்ப்பகுதி தோலில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

சேகரித்த விடயங்களை உரிய இடத்தில் சேர்த்துவிட வேண்டும்' என்ற மனவைராக்கியத்தோடு புழுவைப்போல் அங்கு லமங்குலமாக' ஊர்ந்து கொண்டிருந்த சுரேஷினால் பதினைந்து யார்களுக்கு மேலால் ஊரமுடியவில்லை!

முகம் குப்புறப் படுக்கிறான்.

எரிவு .. நோவு .. வலிப்பு அவனது உடலில் பனித்துளிகளும் வியர்வைத்துளிகளும் சங்கமித்து வழிகின்றது!

முகம் குப்புறப் படுத்திருந்தவன் உடலைப்பக்கவாட்டில் சரித்து... வலது காலை உயர்த்த முயற்சிக்கிறான்... தூக்கமுடி

யவில்லை... வலது கையால், வலது காலின் தொடைப்பகுதியைப்
பிடித்துத் தூக்குகின்றான்...

முழங்காலின் கீழ்ப்பகுதி தோலில் தொங்கி தோல் றப்ப
ராய் இழுபடுகின்றது.

மணச் சோர்வோடு திரும்பவும் முகம் குப்புறப்படுக்கின்றான்.
அவனது சிந்தனைச் சிறகுகள் முறிந்து .. துடிக்கின்றன!

இந்த இராணுவ முகாம் தசுர்க்கப்பட வேண்டுமென்று
தீர்மானிக்கப்பட்டபோது அதன் முதற்படியாக வேவுபார்க்க
நால்வர் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்களில் சுரேஷும் ஒருவன்.

சுரேஷ் வேவு பார்ப்பதில் மிகவும் வல்லவன். பல இராணுவ
முகாம்களை வேவு பார்த்திருக்கின்றான். பல ஆபத்துக்களைச்
சந்தித்து வெற்றி கண்டிருக்கின்றான்.

சுரேஷ்

இவனது சொந்தப் பெயர் அன்ரனிதாஸ்... யாழ்ப்பாண எல்
லைக் கடற்கரைப் பகுதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன்.
வசதியானது என்று கூறமுடியாவிட்டாலும் 'வறுமை' இல்லாத
குடும்பம், நகரப் பாடசாலை ஒன்றில் பதினோராம் ஆண்டு
வரை படித்தவன். கால்பந்து விளையாடுவதில் மிகவும் வல்லவன்.

சாதாரணத்தை விடக் குறைந்த உயரம், அளவான உடல்,
பொது நிறம், எண்ணைக்கோ, சீப்புக்கோ அடங்காத தலை
மயிர், கபடமில்லாத கண்கள், எந்த நேரமும் தமாஷாகப் பேச
வான், மிகவும் பண்பானவன்; அதுமட்டுமல்ல மிகவும் நிதான
மானவன்.

இன்றுகூட அவன் நிதானம் தவறவில்லை... ஆனால் எப்
படியோ இப்படியொரு நிலைக்குள்ளாகிவிட்டான்.

சுரேஷ் முகம் குப்புறப் படுத்திருக்கிறான்.

இரத்தம் பெருமளவில் வெளியேறியதால்... பலனீனம்...
அசதி... எரிவு .. வலிப்பு... நோவு.

மரண சிந்தனைகள்...!

சுரேஷ் பல தாக்குதல் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான்.

இதே போன்று காயப்பட்ட எத்தனையோ போராளிகளைப் பார்த்திருக்கின்றான் காயம்பட்டு இரத்தம் வெளியேறி மரணித் தவர்கள்... கால் கழற்றப்பட்டவர்கள்— தேங்காய்க் கயர்போல அவனது மனத் தழும்பாகிவிட்ட அனுபவங்கள் ஒவ்வொன் றாக முகிழ்ந்து வெடித்து பல சிந்தனைக் கீலங்களாகின்றன...

அனுபவங்கள் சாவதில்லையே .. !

அதிலும் சுரேஸ் ஒரு போராளி. இன்று நேற்றுப் போராட் டத்தில் சேர்ந்தவனல்ல, ஐந்து வருடங்கள்... எத்தனையோ அனுபவங்களைப் பெற்றவன் ..

மிகவும் நுணுக்கமாகத் தீர்மானங்களை எடுக்கும் திறன் வாய்ந்தவன் ...

தன்னுடைய நிலையைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருப்பானா?

இலேசான மயக்க உணர்வு... வலது கையை விரித்து நெஞ் சின் இடது பக்கமாக வைத்து தனது இதயதுடிப்பை அவதானிக் கின்றான் ..மனச்சோர்வு... அதிகரிக்கின்றது.

முகம் குப்புறப்படுத்திருந்த சுரேஷ் உடலைப் புரட்டி, கைகள் இரண்டையும் பக்கவாட்டில் நீட்டி .. சிலுவையில் அறையப் பட்ட யேசுவைப்போல் படுக்கின்றான் கயிறு அறுந்த திரைச் சிலைபோல்... அவனது கண் இமைகள் மூடிக் கொள்கின்றன.

பிடரிப் பக்கத்திலுள்ள முண்ணான் வலிக்க ஆரம்பிக் கின்றது... மரண சிந்தனைகள்...

போர்க்களத்தில் இறந்திருக்கலாம்... கரும்புவியாய் இறந் திருக்கலாம் .. இப்போது... மரணச்செய்திகூட வெளிவரமுடியாத மரணம் .. தனது மாணத்தைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை அந்த மரணம் மயில் இறகைப் போன்று கனதியற்றதாகி விட் டதே என்றுதான் கவலைப்படுகின்றான்!

நானைக் காலையில் இராணுவத்தினர் எனது பிணத்தைக் காண்பார்கள் .. இழுத்துச் செல்வார்கள் .. எவ்வளவு கேவலப் படுத்துவார்கள்... தனது மரணத்தின் பின்னூள்ள சம்பவங் களைக் கற்பனை செய்கின்றான்...

“எனது உடல்கூட எதிரிகளின் கைகளுக்கு கிடைக்கக்

கூடாது..." திடீரென்று இப்படியொரு நினைவு அவனுக்கு...
 ஓசையற்ற நிலையில் அவனது உதடுகள் துடிக்கின்றன. திரும்ப
 வும் முகம் குப்புறப்படுத்து இடது காலால் நிலத்தை உதைந்து
 புல், பூண்டுகளைப் பிடித்து ஊர ஆரம்பிக்கின்றான். கதவுக்கும்,
 கதவு நிலைக்குமிடையே நசிபட்ட பல்வி, மரணத் துடிப்போடு
 நகர்வதுபோல் சுரேஷ் நகருகின்றான்... முழங்காலில் ஏற்பட்ட
 காயத்தினுள் புல் பூண்டுகள் கொழுவி இழுக்கின்றன... எரிவு...
 வலிப்பு .. நோவு...

இவைகளுக்கு மேலால் ஏதோவொரு பலம் அவனை இயக்கு
 கின்றது. என்னதான் பலமிருந்தாலும் உடலியங்க வேண்டுமே!
 பெருமளவு குருதி வெளியேறி... நாடி நரம்புகள் காற்றுப்போன
 பலூனைப்போல் சோர்ந்து...

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஐந்து யார் வரை ஊர்ந்திருப்பான்...
 அதற்கு மேல் அவனால் முடியவில்லை...

அடி வயிற்றிலிருந்து மூச்சிழுக்க ஆரம்பிக்கின்றது...!

முகம் குப்புறப் படுக்கிறான்...

சேகரிக்கப்பட்ட விடயங்களை உரிய இடத்தில் சேர்த்துவிட
 வேண்டுமென்ற முதல் முயற்சி மரித்து... எதிரிகள் எனது
 உடலைக்கூடத் தொடக்கூடாது என்ற இரண்டாவது முயற்சி
 யும் மரிக்கின்றது...

பனித்துளிகளாலும், வியர்வைத் துளிகளாலும் தோய்ந்து
 போயிருந்த அவனது முகத்தில் மண் துகள்களும், கஞ்சல்களும்
 ஓட்டிப்போய், அவனது முகத்தை விகாரப்படுத்துகின்றது...

ஒரு எதிரியையாவது நான் அழிக்காமல் இறக்கப் போகின்
 றேனே. அவனது மனம் அழுகின்றது! கடந்த ஐந்து ஆண்டு
 களிலும் சுரேஷ் எத்தனையோ எதிரிகளை அழித்து விட்டான்
 இருந்தும் இந்த நேரத்திலும் அவனுக்கு இப்படியொரு ஆத்த
 தாகம்!

'ஒரு எதிரியையாவது நான் அழிக்க வேண்டும்' ஒரு எதிரியை
 யாவது அழிக்காமல் சாகப் போகின்றேனே என்று எண்ணி
 வருந்தியவன், இப்போது ஒரு எதிரியையாவது அழிக்க வேண்டு
 மென்று எண்ணுகின்றான். மரணவாசலில் நிற்கின்ற அவன்,
 எதிரியின் அழிவைப்பற்றி எண்ணுகின்றான்.

இந்த மண்ணில் வாழுகின்ற, அவனால் அறியப்படாத தன் இனத்தவர் சுதந்திரமாக வாழவேண்டுமென்ற ஆத்மதாகம்!...

‘ ஒரு எதிரியையாவது அழிக்க வேண்டும் ’

சிந்தனைக் கூர்கள் அவனது இதயத்தைக் குத்திக்குடைகின்றன...! எத்தனையோ இராணுவத்தினர், இராணுவமுகாமுக்குள் நடமாடிக் கொண்டிருக்க, அத்தனை இராணுவத்தினரின் கண்களுக்கும் படாமல் வேவு பார்க்கும் திறமைகள் அனைத்தும் திரண்டு... மரண இருளுக்குள் ஒரு பாதையைத் தேடுகின்றன...

பல குறுக்குப் பாதைகளின் கதவுகள் திறக்கப்படுகின்றன, சுரேஷின் சிந்தனை ஒரு பாதையில் தரிக்கின்றது.

‘ ஒரு எதிரியையாவது அழிக்க வேண்டும் ’

தனது கழுத்தில் கறுத்தக் கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சயனைற் குப்பியைக் கழற்றி தனது முகத்துக்கு நேரே மண்ணில் போடுகின்றான். இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த இரண்டு கிரனைட் குண்டுகளையும் எடுக்கின்றான். வலது கையில் ஒன்று இடது கையில் ஒன்று. வலது கையிலிருந்த கிரனைட் குண்டின் கிளிப்பைப் பற்களால் கடித்திழுத்து, அதன் விசையை வலது கைப் பெருவிரலால் அமர்த்திப் பிடிக்கின்றான். இடது கையிலிருந்த குண்டின் கிளிப்பையும் பற்களால் கடித்திழுத்துக் குண்டின் விசையை இடதுகைப் பெருவிரலால் அமர்த்திக் கொள்கின்றான்.

குண்டின் கிளிப் இழுக்கப்பட்டு அதன் விசை அசைந்தால் மூன்று நான்கு செக்கன்களில் குண்டு வெடிக்கும்...

பெருமளவு குருதி வெளியேறி பலமிழந்து போன அவனது உடலில் எஞ்சியிருந்த பலத்தையெல்லாம் இரண்டு பெருவிரல்களிலும் தேக்கி குண்டின் விசைகளை பிடித்திருக்கின்றான்...

விரல்கள் நகரக் குண்டுகள் வெடிக்கும்.

விசையை அமர்த்தியபடி, குண்டுடோடு வலது கையை மார்பின் வலது பக்கத்தோடு அணைத்து வைக்கின்றான்.

இடது கையிலிருந்த குண்டின் விசையை அமர்த்தியபடி மார்பின் இடதுபக்கத்தோடு அணைத்து வைக்கின்றான்.

உடல் அசையும் வரை குண்டுகளின் விசைகளிலிருந்து பெரு

வீரல்கள் அசையாதவாறு மார்ப்புப்பக்கத்தை லாவகமாக வைக்
கின்றான்.

ஆத்ம தாகமும்-

ஆத்ம பலமும்...

புல் பூண்டுகளும், மரஞ்செடி கொடிகளும் சுரேஷின் செய
லைக் கண்டு விறைத்துப்போய் நிற்கின்றன... தனது விடுதலைக்
காக தன்னால் சுவீகாரம் எடுக்கப்பட்ட தனது மகனின் செய
லைக்கண்டு அசந்து போய் நிற்கின்றான் மண்மாதா!

நிலத்தில் கிடந்த சயனைற் குப்பியை வாயினால் கௌவி...
எடுத்து... கடிக்கிறான்...

சில வினாடிகள்...

மண்ணை முத்தமிட்டபடி சுரேஷின் உடல் பிணமாய்க்கிடக்
கின்றது.

கதிரவன் செந்தணலாய் கிழக்கடி வானத்தில் பிரசவிக்கின்
றான்...

காவலரணில் இருந்த இராணுவத்தினன் தொலைநோக்
கக் கண்ணாடி மூலம், தான் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்த
இடத்தைப் பார்க்கின்றான்.

சுரேஷின் பிணம் தெரிகின்றது.

இராணுவத்தினன் கனது மொழியில் ஆரவாரம் செய்கின்
றான். பல இராணுவத்தினர் கூடுகின்றனர் வெற்றிப் பெரு
மிதத்தில் ஆரவாரம் செய்கின்றனர் ..

கொடிவிட்டு வந்த இராணுவத்தினர் சுரேஷின் உடலைச்
சூழ்ந்து நின்று பார்க்கின்றனர் ..

இருவர் குனிந்து சுரேஷின் உடலைப் புரட்டுகின்றனர் ..

உடல் 'அசைய, விசையிலிருந்து பெருவிரல்கள் விலக...
குண்டுகள் பெரும் சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றன!

குண்டு வெடிப்பினால் ஏற்பட்ட புகைமண்டலத்துள் மரண
ஓலங்கள் கேட்கின்றன!

ஈழநாதம் 19-2-1994

மறு பிரசுரம் மீரா பிரசுரம் இருபத்தைந்து

ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில்
“மீரா” வெளியீடுகளாக வெளிவந்தவை
1988

1. மழைக்காலம்	— செங்கை ஆழியான்
2. ராதையின் நெஞ்சம்	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
3. பூம்பனிமலர்கள்	— து. வைத்திலிங்கம்
4. முடிவல்ல ஆரம்பம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1989

5. மண்ணின் தாகம்	— செங்கை ஆழியான்
6. பாலைவனப் பயணிகள்	— கே. ஆர். டேவிட்
7. கானகத்தின் கானம்	— செம்பியன் செல்வன்
8. முற்றத்து ஒற்றைப்பனை	— செங்கை ஆழியான்
9. சங்கரன்	— வளவை வளவன்

1990

10. பூஜைக்காக வாழும் பூவை	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
11. இராவணன் கோட்டை	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
12. நிலவே நீ மயங்காதே	— இந்திரா பிரியதர்சினி
13. இருள் இரவில் அல்ல	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1991

14. அக்கினி	— செங்கை ஆழியான்
15. வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை	— கே. ஆர். டேவிட்
16. முள்முடி மன்னர்கள்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
17. னீடியலைத் தேடி	— ஒ. கே. குணநாதன்
18. ஊருக்கல்ல	— முருகு

1992

19. ஒரு இல்வத்தில் சில உள்ளங்கள்	— வாமதேவன்
20. மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
21. விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி	— தாமரைச்செல்வி
22. சுவடுகள்	— இயல்வாணன்

1993

23. தாகம்	— தாமரைச்செல்வி

1994

24. வேள்வித் தி	— தாமரைச்செல்வி
25. ஒரு பிடி மண்	— கே. ஆர். டேவிட்

“மீரா பிரகரம்”

இனியும் தொடரும்...

352521

462576

ஓரு மடி மணி

கே.ஆர்.உதயசூரியன்

இதனை உதயசூரியன் பிரசுரம்